VIVERE MILITARE EST

2 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XXVI, Nr. 138, octombrie 1978 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 2,50 DM

Primii 25 de ani ai Stindardului

Ideea unui ziar de luptă, când lupta se terminase în înfrângere și trădare, când armele erau sfărâmate, când vechile idealuri erau terfelite cu sens întors, când mormintele camarazilor erau profanate de-a latul Europei de biruitori beți fără măsură de victoria care trebuia să fie amară — ca toate victoriile — ideea acelui ziar a încolțit la Innsbruck în mintea unui om aparent învins. Abea se ridicase din genunchi, dar era halucinat de paradisul pierdut al unei patrii condamnate la robie pentru cine știe câte zeci de ani. Purta sub pleoape figurile camarazilor pe care îi comandase până în stepa calmucă și în Caucaz. Oastea umbrelor defila în fiecare noapte în coșmarele sale, purtătoare al reproșului tăcut, mai apăsător decât protestul rostit cu vorbe vehemente. Atunci a hotărît supraviețuitorul fără mijloace, gol ca dreptul Iov, înconjurat de un univers ostil să comită un gest „dement": ridicarea din noroi a „Stindardului" căzut. Căci acest simbol însemnează, în decursul istoriei tuturor armiilor, o parte — cea mai importantă — a identității și a țelului pentru care se zbuciumă grupurile sudate de aceleași aspirații, limbă și destin — ce-și zic națiuni.

Din capul locului mica echipă și-a fixat drept stea polară românismul integral și unic, reabilitarea morților profanați și, pe cât era posibil atunci, trasarea unui orizont de speranță. Căci unde nu sunt morminte nu poate exista înviere.

Cum a fost făurit, compus, distribuit, finanțat acest ziar — dintr'un loc de exil în altul: Trauchgau, Germering, Eichenau, Fürstenfeldbruck — nu poate fi evocat aici în câteva rânduri strimte. Și apoi, putem **noi** să ne descriem eforturile, insomniile și sacrificiile? Unii le știu în parte, alții le vor afla mai târziu tot parțial. Căci așa e „istoria": nu toate evenimentele întâmplate devin document. Contează? Nu!

Dar contează că am ajuns aici, noi un grup frățesc, a cărui fidelitate reciprocă n'a putut fi nici frântă nici diminuată. E și meritul mare al cititorilor pe care i-am simțit mereu lângă cotul nostru, în front.

În aceste coloane evocam odată acea luptă de măreție epică a grupului de Lacedemonieni înfruntând Asia la Thermopyle și care n'a fost un fapt divers, provincial, ci piatră de hotar în istoria acestui continent: simbol august la care vom reveni mereu. Când Leonidas căzuse nu departe de zidul Phocidienilor iar regimentul persan al Nemuritorilor înainta condus de trădătorul Ephialtes, ultimii luptători s'au retras pe măgura scăldată de mare, la Kolônos. În acele momente supreme, Thebanii au trecut de partea Mezilor pretinzând că au fost târîți cu sila în bătălie. S'au ales înfierați cu dangaua trădării. Până și Perșii i-au disprețuit. Ultimii hopliți ne mai având nici junghiere s'au apărat zeesc și animalic „cu mâinile și cu dinții" pentru a rămâne credincioși legilor Spartei. Și deaceea pe mormântul lor a fost gravat cel mai frumos dintre epitafe, care îl îndeamnă pe călător să se ducă acașă și să repete în eternitate că ei, combatanții, au rămas supuși sfintelor porunci infrangibile ale cetății natale.

Am avut și noi Thebanii noștri, ba chiar mulți,

Stindardul

Mai întâi ordine

„Comitete de revizuire"

Parada brigăzilor de asalt

Festivalul „pentru pace și prietenie"

prea mulți emuli ai lui Ephialtes. Dar și noi ne-am bătut **cu mâinile și cu dinții,** pentru cetatea aceea solară pe care o vor răscumpăra alții mai vrednici decât noi și care, biruitori, vor duce la București **STINDARDUL**

SUB TEROAREA TOLERANȚEI

Nutrim cea mai mare admirație pentru efortul celor ce în exil încearcă să tipărească slovă românească. Dar dacă gândindu-ne la strădanii suntem gata să ridicăm celor ce le depun, piedestal, nu ne trezesc același sentiment de admirație toate rezultatele.

Exilul ne-a înstrăinat de multe. Cu ajutorul unor publicații românești din exil pierdem cea mai directă și ultima legătură cu neamul; graiul și scrisul. Iată câteva exemple:

În numărul 26 din Iunie 1978 al ziarului „Cuvântul Românesc" la pagina 8 citim următoarele, cu referire la reuniunea dela Paris a foștilor deținuți politici anticomuniști din România: „S'a precizat că asociația respinge ideea **ori cărei descriminări politice** religioase și etnice, înăuntrul și în afara ei". Prin punerea asociației sub semnul tacticei moscovite a coexistențialismului, lupta și suferințele acestor victime ale comunismului își pierde ori ce sens. Sărmanii foști deținuți politici, n'au cunoscut destul în închisori degradarea umană! Ajunși în libertate, acești luptători trebue să devină sclavii toleranței, să înghită **de bunăvoie** insuportabilul. Cum s'ar putea imagina o capitulare mai tragică? Dar precizările continuă: „. . . Activarea (?) în sânul asociației e deschisă TUTUROR, cu singura excepție a unui comportament imoral calificat și dovedit". E și normal. Dacă nimic nu ne mai deosebește, ce ne-ar împiedeca să devenim cu toții foști deținuți politici anticomuniști din România, cel puțin de drept dacă nu de fapt? Ce mai contează azi că atâția și-au, nenorocit tinerețea la Pitești, Aiud, Văcărești sau Uranus. Dacă tu n'ai fost prins în tramvai cu mâna în buzunarul vreunui pasager și deferit justiției, e destul să vrei și ești trecut printre victimele comunismului chiar dacă nu l-ai cunoscut în viața ta ! ! !

Contrar spiritului consecvent apolitic și larg tolerant ce menține această asociație, aflăm mai jos că: „Cei prezenți au considerat că în **anumite** cazuri se impune luarea **unor** atitudini politice". Totuși ! ! ! Admirând lipsa de echivoc și precizia formulărilor, „anumite situații" și „unor atitudini politice" ne întrebăm: Cine va decide luarea atitudinii politice, în ce situații și mai ales ce fel de atitudine? Răspunsul vine dela sine dacă ne gândim că ceața toleranței a intronat confuzia politică. Ce atitudine? Cea „justă", dictată de moment ! - !

În aceste condiții „ideale" mai că am adera și noi la susnumita asociație, dacă încheerea n'ar fi umbrită de o suspect de binevoitoare asigurare: „Cei ce au manifestat dorința să facă parte din asociația deținuților (?) politici români (nu se mai spune anticomuniști din România n. n.) vor fi ținuți la curent cu toate inițiativele de interes general". Ne întrebăm: oare să fie în cadrul asociației si inițiative de alt interes decât cel general?

Exemplul de mai sus nu este e excepție. Același număr al ziarului respectiv la aceeași pagină ne oferă un alt eșantion de toleranță. De data aceasta la un nivel superior, vom urmări împletirea a două „condeie" afirmate în cultura exilului: Dl. Ion Rațiu care dă un interview și dl. Ioan Halmaghi care primește. Pentru simplificare pe dl. Rațiu îl vom numi simplu Ion iar pe celălalt Ioan.

Interview-ul are ca subiect o adunare, dar de data asta nu în martie la Paris ci în aprile la Londra. Protipendada refugiului călătorește cu plăcere și cu un scop precis: adunările. Dar să lăsăm să vorbească introducerea lui Ioan care ni-l prezintă, ni-l apropie sufletește pe Ion. Cu ce scop? Cu scopul de a fi mai toleranți, mai înțelegători față de faptul că: „poziția d-lui Ion Rațiu a apărut uneori controversată". Trecem cu curaj peste detalii pentru a afla mai departe, spre satisfacția generală, că Ioan a înțeles că sursele controverselor cu Ion ar zăcea numai: „în lipsa unei linii de comunicație cu cei angajați în dezbateri". Bucuria descoperiri este umbrită însă de dificultatea pe care o întâmpinăm când încercăm să înțelegem cam ce ar vrea să spună Ioan. Să stăm strâmb și să judecăm drept. Când lipsește mijlocul de comunicație nu poate avea loc nici cea mai mică dezbatere, pentrucă dezbaterea care ar duce la înțelegere sau dizarmonie între cei ce dezbat, presupune din capul locului contactul, comunicarea sau . . . comunicația.

Ce fel de altă linie de comunicație (să le enumerăm pe cele învățate în școala primară, la geografie: terestre, pe apă, în aer . . . cu sau fără fir . . .) imaginează Ioan că ar putea să-l facă înțeles pe Ion? Și iată că Ioan descoperă ceva

(urmare în pag. 2)

CNR, bazat pe imposturi — nu!

Am primit și noi lista îndelung gestată (vreo doi ani ca la elefanți) a „Consiliului Național Român". Am examinat-o și nu ne-am mirat deloc. Procedeele „democratice" românești le cunoșteam de mult, după cum știm amănunțit trecutul și mai ales **activismul** soliștilor din primele guverne felone: Sănătescu și FND.

Printre „celebrități" îi găsim firește pe guriștii eterni care vor musai să reprezinte pe oricine, oriunde, oricând, alături de orișicare. Vedem apoi niște oameni cumsecade, câteva gospodine de treabă, alții parcă au fost racolați pe stradă, în cafenele, în metrou. Nu lipsesc nici „tinerii lupi" suspecți — ieri politruci, azi neo-marxiști. Asupra unui personaj „muzical" — atât de dotat încât face o „simfonie" la fiecare trei cuvinte — vom reveni. Se pare că posedă o mulțime de idei doctrinare, cum ar fi fondarea unui PCR în exil.

Dar „legitimitatea" PSD ne scoate din pepeni. Acest partid subdezvoltat, care în țară număra atâția membri câte picățele avea lavaliera lui Titel, e scos din borcanul în care ședea bine de vreo 40 de ani. Mai mult, membrii din străinătate (2—3 ?) sunt produsul a două trădări: cea de la 23 august 1944 și cea din 1946, când Șerban Voinea (Gaston Beuve) a fuzionat cu comuniștii partea sa redusă din memberlâcul partidului. Drept răsplată s'a ales cu legația de la Berna, unde s'au petrecut afaceri de spionaj economic sancționate de justitia elevețiană (cazul Solvan Vițianu de la Winterthur, vara 1949). Acum „voiniștii-beuviști" aduc respectabilitate CNR-ului. E drept că Gaston Beuve — pentru nevoile propriei coșnițe — reușise să-l convingă pe Guy Mollet că PSD românesc a fost o forță telurică, care a cutremurat Moldo-Valahia. Firește, când treci în domeniul mitologiei nu mai ții seamă de realitate ori de Marx, fie și revizuit. Atunci unde e Barbu Călinescu, căci e doar fecior de „martir"? Unde e Ernest Urdăreanu, ultimul mareșal legal al Palatului? Avem și noi teoria noastră juridică: Carol II n'a abdicat. În scrisoarea de „la revedere" nu există cuvântul **abdic,** ci doar: **las pe umerii fragezi ai fiului meu grelele sarcini ale domniei.** Simplă translație de puteri. Mihai I n'a domnit ci a fost de două ori regentul lui ta'su. **De la moartea regelui Ferdinand, România e în carență constituțională.** Dar unde sunt „Cuziștii"? Lipsa la apel a 9,4% din electorat, care a ales 39 de deputați, număr mai mult decât dublu al fidelilor lui G. I. Brătianu.

Lăsând la o parte sarcasmul, dorim să tratăm cu seriozitate altă problemă, cea a participării legionare. Cititorii noștri au observat desigur că în acest ziar nu am evocat (atenție la termeni!) **drumurile separate neparalele ale diferitelor ramuri.** Problema fiind doctrinară și internă, noi nu voim și nici nu putem s'o rezolvăm. Însă, ca naționaliști, cu satisfăcătoare cunoștințe în istoria recentă a României, ne permitem o întrebare. Oare nu cumva Corneliu Codreanu a creat Mișcarea Legionară acum 50 de ani ca o terapie națională contra moravurilor „democratice" de ieri? Din lecturile noastre știm că „un șef legionar nu trebuie să se lase ademenit de democrați" (CșC p. 35). Din curiozitate îi întrebăm pe șefii „ramurei" colaborante: acum câți ani au scos din raft numita cărticică, care — dacă nu ne înșelăm — ar trebui să le fie îndreptar zilnic? Avem impresia că au fost toți cuprinși de urticaria „legalizării democratice". Și pentru asta și-au sacrificat martirologiul — pe care îl datoresc „democrației" de ieri — și au acceptat toate minunile erei moderne din care au ieșit tragedia țării și propriul lor calvar: drepturile omului, charta ONU . . . Adică rooseveltianism, churchillism, sănătism, dămăcenism. Halal de simț politic, dovedit în momentul când „democrațiile" își arată neputința împotriva brigăzilor roșii, iar naționalismul înflorește pretutindeni.

Oprim aici comentarul nostru, căci restul sunt vodeviluri, măscări bulevardiere ori, ca să intrăm în domeniul cartoforilor — cacialmale.

Dl. Al. P. Silistreanu (Brazilia) ne trimite o scrisoare de protest în care explică felul cum a fost inclus în „consiliu" . . . pentru că **nu a răspuns** la invitare! Dl. V. Mihăilescu a expediat un salut politicos de drum bun în nume personal, fără umbra vreunui angajament, și s'a trezit figurând cu toți membrii neîntrebați ai Bibliotecii Române, cu calitatea de co-fondatori. Așa se face că teoretic, subsemnatul — în ciuda refuzurilor fără apel — figurează camuflat în contabilitatea CNR!

Dl. D. C. A. aspiră să taie „nodul gordian al exilului" afirmând că **23 august nu poate fi eliminat din istoria românească.** Truism pentru cel mai umil ucenic al lui Clio: istoria este tot trecutul întâmplat, atestat de documente. Nimănui nu i-ar trece prin minte să considere fatala dată ca neavenită, imitându-l pe Ludovic al XVIII-lea, care la întoarcerea din exil a socotit inexistentă domnia „uzurpatorului" Bonaparte. Numai că dl. D. C. A. deraiază brusc pe șenile paralele: 23 august existând ca eveniment, Românii în cuget și simțiri trebuie să-l sprijine pe dl. Penescu care face mari sforțări „pentru a ne uni". Agitația devine virtute cardinală iar Moldo-Valahii rămân knock-out, ca altă dată pe vremea lui „Bonjour popor" — deputat de Romanați — al cărui fiu, principele serenissim Robert M. N. G. Bassaraba von Brancovan a fost primit recent în loja masonică „Felicity Lodge" N. Y. (N'am timp să mă ocup și de filiații genealogice: Brâncovenii sunt Bibești adoptați, iar Bibeștii sunt Știrbey. Așa că 23 august devine o afacere de familie — deloc națională — Mihai I fiind „văr" cu toate nevestele conspiratorilor).

Dl. Penescu este egal responsabil în confecționarea lui 23 august, alături de Vișoianu și Cretzianu așa că nu văd cum poate fi considerat — separat de aceștia — drept un „om nou". A suferit? A plătit o poliță; a se slăbi cu stoarcerea compasiunii. Ceilalți fiind mai iuți la picior și la mână decât D-sa au huzurit din banii țării. Cearta și rivalitatea lor gastrică nu ne privesc.

Gândind la rece, nu văd de ce V. Veniamin — căzut cu rețeaua Caraman — ale cărui vini justiția franceză nu le-a socotit atât de grave pentru a-l penaliza, să fie copleșit de mai mult ponos decât dl. Penescu care a împărtășit funcțiile, onorurile și biroul de la Interne cu Burăh Tetzkovici, alias Teohari Georgescu! Atenție: între 4 noiembrie și 5 decembrie 1944. Lună bogată în evenimente: încarcerarea guvernului Antonescu, deportarea în URSS a Mareșalului și a soției sale, schingiuirea monstruoasă, soldată cu moartea a generalilor Pantazi, Pălăngeanu și Jienescu. (Gen. Mihai Racoviță-Pelicanul, dupa ce a deschis zăgazurile frontului moldovean, s'a ales cu un ministerlîc de la 1 sept. până la 3 noiembrie 1944 — apoi, cu un glonț în cap, e drept tras de propria-i mână. Aș putea da multe detalii asupra complicilor . . . dar e inimii durere și nu pot, nu voi să fac istoria noastră recentă mai urîtă decât e).

Să vină deci dl. Penescu — arhipăstorul putativ al Românilor înstrăinați — cu o declarație publică drept care pe biroul său **nu** au trecut dosarele celor numiți mai sus și că Dsa s'a opus la teroarea „anti-fascistă" cu capul și cu trupul.

Martorii marei tragedii n'au murit toți. Am supraviețuit, avem memorie intactă și documente bine ordonate. Deocamdată pot spune că fiul generalului Pantazi se află printre noi, în libertate.

Sunt sigur că nu mă va dezavua, pentru că nu ne cunoaștem de ieri. Îi aduc aici omagiul meu cu toată venerația ce a purtat tatălui său adolescentul de odinioară, care nu și-a călcat fidelitatea, nici cu gândul nici cu fapta timp de 34 de ani.

Ajungem la **fostul** titlu al d-lui Penescu, acela de „secretar general al PNȚ" — valabil până la procesul Maniu. Cei care eram în țară știm bine că la proces mărturia d-lui Penescu a fost de mare preț acuzării, drept care în boxă Iuliu Maniu, Ion Mihalache și N. Carandino i-au întors spatele și l-au izolat. Primii doi s'au ales cu moartea, iar dl. Penescu cu o pedeapsă benignă și cu trimiterea în occident — unde a fost vizitat imediat de fiu și noră, evenimente care nu se întâmplă în fiecare zi muritorilor de rând.

Pentru a se putea intitula în 1978 „secretar general al PNȚ" logic, dl. Penescu ar fi trebuit să fi fost absolvit și reconsacrat de alt conclav, căci prin atitudinea de la proces a decăzut din funcție. Dar și ăsta e un borș PNȚ-ist în care nu vreau să mă bag.

(urmare în pag. 2)

CNR, bazat pe imposturi — nu!

(urmare din pag. 1)

Altă întrebare: ce să facem cu un CNR? N'am avut? Nu ne-am săturat? N'am supraviețuit cu și fără el? Nu ne ajung organizațiile românești conduse de oameni lucizi, devotați și mai ales verificați și care nu au nevroza șefiei? Interesele românești le reprezintă fiecare Român, cu alți doi, trei — oriunde l-a aruncat soarta — eficace și imediat, fără sforării, ifose și titluri. Tot ce s'a realizat în exil, mult și bine, s'a făcut fără și împotriva comitetelor „legitimate" acum 40 de ani.

Apoi, în condițiile politice actuale, are CNR o singură șansă de a fi ascultat și luat în serios de guvernele occidentale care mențin relații diplomatice cu RSR? Există precedente elocvente. Țările Baltice au avut norocul de a conserva în străinătate, după ocupația sovietică, tot personalul diplomatic, o parte a tezaurelor naționale și recunoașterea în continuare a independenței lor de către țările occidentale. Care este situația astăzi? Una după alta, marile și micile democrații și-au retras agrementul diplomaților în exil și până și Vaticanul fostului Papă Pavel VI — de tristă memorie — acceptă numai pe scara de serviciu pe catolicul reprezentant lituanian în post. În schimb primea în audiență oficială — cu sau fără binecuvântare apostolică — pe trimișii lui Brejnev. Și există printre noi Cațavenci care își închipuie că M. S. Britanică ori Carter — după știutele vizite fastuoase, **de stat** — vor agrea și finanța pe delegații personali ai d-lor Penescu ori Rațiu! Pe teritoriul cărei țări va putea să-și desfășoare activitatea politică CNR? Nici la Monte-Carlo, lângă ruletă și atât de aproape de moaștele lui Titulescu. Am întinerit cu 30 de ani gândindu-ne la ideea năstrușnică a unui om altfel serios (Vasiliu-Cluj), care imaginase — poate la chef — crearea unui „parlament românesc" la Modena. Nu știm câtă cultură politică posedă CNR-iștii, dar oare să nu știe cât de greu i-a fost lui De Gaulle să-și impună „legitimitatea"? În plin război, USA menținea relații diplomatice cu guvernul de la Vichy. Și era normal să fie așa: legalitatea o repzezenta Maresalul Pétain, împuternicit în unanimitate de ultimul parlament francez liber și care realizase compromisul salvator al „zonei libere". De Gaulle era un aventurier, avansat din greșală și ad-interim general cu „două stele" care dela înălțimea megalomaniei sale se credea Jeanne d'Arc de sex opus.

În stârșit: este necesar și posibil „să ne unim"? Răspunsul este categoric NU! Exilul românesc s'a sedimentat vertical în timp din aluviuni succesive: legionari anti-antonescieni, luptătorii de front vânduți, diplomații demiși de Niculescu-Buzești, Rădescu, colaboratorii lui Groza și Tătărăscu. (Popa Burducea a dispărut în jungla boliviană, dar are doi băieți cuțitari, cu care am cărat pietrișul la Bumbești-Livezeni în 1948). Lica Gheorghiu-Dej n'a apucat să fugă ca Svetlana, dar era „damă bună" fără nicio preocupare politică. Băiatul lui Mișu Bejan își vede cuminte de arhitectură prin Guatemala. Acum ne-am trezit pe cap cu Goma și cu prăsila Liubei Chișinevschi. Mâine-poimâine vor sosi „victimele" lui Pacepa și câți alții.

Cine poate găsi o ecuație comună acestui conglomerat, răspândit pe cinci continente? Dintre atâtea minți presupuse luminate, cultivate, nimeni nu l-a citit pe Montesquieu care expune clar că legile sunt legate de cerul sub care trăim și le suntem supuși. Implicit o „acțiune românească planetară" e o idee aberantă.

Să revenim la exemple. După revoluția bolșevică au sosit în Occident valuri, valuri Maria Feodorovna, țarina mamă (sora regelui danez Christian al IX-lea) cu marile ducese Olga și Xenia, marele duce Vladimir, contesa Tolstoi, fiicele lui Rasputin și asasinul acestuia pricipele Felix Yusupov, cumnatul țarului, ba și Kerenski „Vișoianul Rusiei țariste", luptătorii credincioși ultimilor generali rezistenți Wrangel și Denikin (Pe Trotzky îl las în sinaxarul d-lui Ierunca). S'au unit oare toți aceștia de dragul Maicii Rusii? Nu, pentrucă ar fi fost demențial. Chimic atunci și acum acest aliaj, la Ruși ori la noi, este imposibil.

Un colaborator necondiționat al d-lui Penescu îmi face onoarea — ori vrea să mă pună la zid — cerându-mi să „aduc eu soluția crizei", asigurându-mă că voi fi ascultat. Dl. Horațiu Comaniciu știe prea bine că nu scriu aceste rânduri din frustrație, căci am refuzat orice titlu ori „demnitate" politică iluzorie. Iată deci ce propun, luând în serios întrebarea D-sale.

Mai întâi, o premiză hamletică: dl. Penescu să se retragă la mânăstire, să-și scrie memoriile pentru a răspunde anticipat istoriei implacabile. Românii răspândiți să fie lăsați în pace să se organizeze pe mici comunități, după afinități, în limitele legale permise de țările de azil. Căci nu e totuna să trăești în Rhodezia, în Danemarca ori în Italia. Să înceteze șantajul patriotard al „unirii" agitat de șomerii politici. Am terminat.

E. LOZOVAN

I. V. EMILIAN

Der phantastische Ritt

(Cavalcada fantastică)

Cavaleria română în războiul contra Bolșevismului cu o prefață de Generalul de corp de armată Hubert Lanz, fost comandant al Corpului XXII de munte german care a avut în subordine, în Caucaz și în Kuban, unități române de cavalerie.

— 420 pagini, 40 ilustrațiuni și schițe, volum legat în pânză, cu o copertă de protecție în mai multe culori: DM. 35.—

Verlag (editura) K. W. Schütz K.G. Postfach 1180, D. 4994 Preussisch-Oldendorf, Germania.

Cartea poate fi comandată direct la editură sau poate fi procurată prin orice librărie dacă se indică editura.

Sub teroarea toleranței

(urmare din pag. 1)

nebănuit de simplu: „prin contact direct". După Ioan, dacă nu te ții de mână cu preopinentul în discuție, riști să rămâi în controversă. Pe lângă descoperirea în domeniul liniilor de comunicație, reiese clar faptul că se mizează pe fascinul personal al lui Ion care transformă ori ce querelă în înțelegere armonioasă. Ce vor face însă cei ce nu vor avea onoarea unui contact direct și personal cu dl. Rațiu?

Dar tot nu e clar cum se face că deși „Ion Rațiu este bine cunoscut exilului românesc..." totuși a putut fi înțeles rău? Sfântu'știe! Un lucru e sigur: contactul direct ne va da posibilitatea să-l cunoaștem, nu bine ci... foarte bine. Asta e înbucurător: ceea ce ne înspăimântă sunt consecințele mai secundare ale descoperirii. Dacă numai contactul direct asigură în mod precis înlăturarea controverselor, atunci pe cei morți, riscăm să nu-i mai putem înțelege bine niciodată. Cum să mai speri într'un contact direct cu — ca să rămânem la talia d-lui Rațiu — Hegel sau Socrate? Ăștia vor rămâne pe veci controversați. Dar „talia" acestui titan al exilului se profilează și mai bine când aflăm în continuare că dânsul: „e gata să priceapă mai bine ceea ce n'a putut face". Unei asemenea sincerități trebue să-i dai toată crezarea. De sigur asta îl angajează în viitor **să facă... ceea ce n'a priceput.** Oare ce alt sentiment în afară de toleranță ți-ar putea inspira un om atât de fermecător? Din partea noastră, nici vorbă de controverse; numai aprobări. Cum ar mai putea produce controverse un dialog ce decurge în felul următor:

Ioan: „Ce date aveți despre reacțiunea Bucureștilor"?

Ion: „Avem mărturii directe că Adunarea de la Londra a fost o afirmare românească". E clar! Cu Bucureștiul dl. Rațiu stă în legătură directă, desigur pentru ca să nu apară controverse. De la București i se confirmă că la Londra afirmarea a fost românească! Acum este evident cine sunt acei ce în viitor vor da corp și vor înfăptui „o formă de guvernare capabilă să asigure exercitarea drepturilor omului în cel mai înalt grad", ca să cităm chiar cuvintele prin care dl. Rațiu rezumă esența Memoriului, fructul adunării dela Londra.

Sărmană țară, nefericit popor! Doamne, până când mai trebue să tolereze neamul nostru această silă, ca în numele lui să vorbească bâlbâiții iar în fruntea lui să se așeze neputincioșii și fonfii?

*

În încheiere cerem permisiunea de a zăbovi o clipă asupra „toleranței" acest blând cuvânt atât de la modă astăzi. Toleranța ar fi, vezi Doamne, alternativa pe care „lumea liberă" o opune **urei** ce stăpânește în comunism ca principiu generator, adică menține dictatura și exploatarea omului. Lupul când prinde oaia îi rupe beregata, și o sfâșie. Dar râia; ce cere dânsa de la oaie? Numai toleranță. „Nu te scărpina, rogu-te, ca să te pot năpădi!"

După cum ura cuiva ținteşte să te suprime pe tine împreună cu dreptul tău, tot așa toleranța, ce-ți cerșește bunăvoința, pătrunde pe furiș, în dreptul tău de unde te scoate afară. Amândouă sunt stări în afara legii, anormale și trebuesc proscrise cu toată energia. Ce înseamnă de fapt a tolera? A permite, a îngădui cuiva să exercite drepturi acolo unde nu le are. Acolo unde cineva n'are drept, prin toleranță pe nedrept „îl câștigă". De aici urmează că prin toleranță se ținteşte uzurparea. Toleranța suprimă dreptul. Să ne înțelegem bine; dreptul nu este ceva arbitrar — după cum afirmă revoluționarii — ci este legea (fruct al experienței dealungul vremurilor) ce se impune pentru a face posibilă conviețuirea normală, armonioasă. Ergo, toleranța e de fapt împotriva conviețuirii normale. Cel ce o propagă vrea răsturnarea normalului și introducerea treptată — sub anestezie — a anormalului, pentru a-și putea mai pe urmă legaliza propria situație. Sunt popoare care au cerut numai toleranță pentru a se putea infiltra! Toleranța permite furtul pașnic, în văzul opiniei publice, opinie care trebue să fie tolerantă iar dacă nu este, mijloacele de propagandă o fac.

Ce șanse mai poate avea o societate care pentru vindecarea bolilor sale și refacerea echilibrului **intern** recurge la toleranță ca panaceu? Ne vine greu s'o spunem dar toleranța cerșită de către nechemații cocoțati în vârful piramidei ce se clatină, anunță sfârșitul iminent. Pe plan **extern,** urei bestiale și viscerale generată și pusă în circulație de către haosul socialisto-comunist, nu toleranța ar trebui să-i opună o societate sănătoasă și trează. Pe când în est oarba dictatură a redușilor te forțează să accepți răul, în vest calculul huzurei perfide îți „propune" în numele **bunăvoinței sociale** să-l tolerezi. Nu! să nu ne înșelăm. Opusul urei nu e toleranța ci iubirea! Dar pentru a fi în stare de aceasta din urmă e nevoe de o capacitate spirituală ce depășeste mentalitatea procopselii și suficiența tehnocrată. Închipuiți-vă, măgulit mai trebue să se simtă acela căruia în loc să-i spui cavalerește, în față, că ești împotriva lui și-l inviți să încrucișeze spada, îi aduci la cunoștință în mod fățarnic și molâu că deși nu-l poți suporta totuși... îl tolerezi. Acest dispreț dulceag, toleranța, este de fapt un amestec fariseic de ură mocnită și neputință escamotată; un fel de FRICĂ DE SALON.

Pentru noi toleranța, teroarea și dictatura ei este de nesuportat și, dacă prin exil cineva a schimbat doar dictatura proletariatului cu aceea a toleranței, merită blestemul celor din morminte.

Iată de ce suntem împotriva toleranței. Nici sălbatica ură intolerantă și teroristă a troglodltului, nici toleranța cerșită șiret de către neputincios sau uzurpator, ci legea sănătoasă a dreptului care trăește în înfruntare loaială. Cei ce ne cer să fim toleranți ne urăsc dar n'au forța și curajul s'o spună! Iată motivul pentru care nu prea suntem toleranți. Și ca să trecem la cazul în speță:

Nu tolerăm comitete ce se aleg și se mențin prin pasivitatea și toleranța membrilor. Nu tolerăm nici un fel de Dinu Păturică — și din ăștia exilul fabrică cu duiumul — **ori cât de false veșminte ar îngrămădi pe dânsul și ori cât l-ar fi de sunători banii. Nu tolerăm bâlbâiala ziarelor agramate — ori cât s'ar susține reciproc. Nu-i tolerăm pe cei ce-și bat joc de limba românească și ne consideră cu mintea adormită.**

Dacă n'am epuizat lista, lucru greu de făcut, ve-ți mai auzi pe parcurs ce nu mai putem tolera!

G. BADEA — LĂTUCEANU

INFORMAȚII

◆ Institutul Român de Cercetări — Biblioteca Română — din Freiburg ne trimite spre publicare următorul

„Comunicat

Adunarea Generală Anuală a Institutului Român de Cercetări — Biblioteca Română — din Freiburg, întrunită în ședinta sa din 6 octombrie 1978, examinând oportunitatea participării Institutului la constituirea Consiliului Național Român din Paris, organizat de reprezentanții partidelor politice din exil, a hotărît următoarele:

1. Menținerea Institutului pe linia sa de independență totală pe care a păstrat-o în cei aproape 30 de ani de existență și activitate, fixată de statutul său, care nu prevede sub nicio formă vreo participare la vreun organism politic.

2. Institutul Român de Cercetări — ca reprezentant al culturii române libere își va da, ca și până acum, contribuția cât mai eficace la promovarea intereselor supreme românești pe toate planurile și în mod deosebit pe tărâm național-cultural."

◆ Prevăzut să apară la începutul lui septembrie, numărul acesta iese de sub tipar abia la sfârșitul lui octombrie 1978, din împrejurări independente de voința noastră. Timp de 2 luni, tipografia unde se tipărește ziarul a lucrat, anume cu personal redus, la confecționarea unor cataloage publicitare a nenumărate firme germane. Din această pricină rubrica recenziilor și semnalărilor va apare în numărul viitor. Ținem totuși să mulțumim cu foarte mare recunoștință confraților care au salutat în cuvinte calde reapariția Stindardului.

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstr. 17
Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74/76

„DEMASCAREA" de Grigore Dumitrescu

Cartea d-lui Grigore Dumitrescu, „Demascarea" nu este o carte în înțelesul obișnuit al cuvântului, o carte în care autorul să se străduiască ca in prezentarea unor idei la care ține, să pună toată măsura mijloacelor literare de care dispune pentru a face din aceste idei realități în ochii cititorilor.

Cel ce citește „Demascarea" se află în fața unor mărturii înspăimântătoare; mărturiile calvarului la care a fost supus majoritatea tineretului țării noastre de către cea mai perfidă și sălbatică teroare, teroarea roșie care acum 30 de ani se înstăpânea treptat în răsăritul Europei.

Cartea aceasta este cronica mijloacelor prin care comunismul „eliberează popoarele de exploatare", cronica instanței supreme unde se distribue această libertate — închisorile sale, cronica psihozei milioanelor de oameni ajunși în sfera de influență rusească și condamnați să renunțe la tot ceea ce pe om îl deosebește de animal. Este cronica paroxismului bestialității.

Învăluit în grăsimea comodității și izolat de realitate prin inconștiență, care la cei mai mulți dintre noi se datorește nivelului ridicat de trai, omul modern occidental nu mai poate, nu mai dorește să recunoască altceva drept realitate decât ceea ce îi face plăcere. Deaceea deschizând această carte îi vine greu să creadă că cele conținute întrânsa nu sunt produsul fanteziei și dacă totuși o crede, atunci conchide că ar putea fi vorba doar de niscaiva excepțil, întâmplări cu totul rare care ori cât de îngrozitoare ar fi, nu pot constitui nici când un pericol adevărat pentrucă nu se vor generaliza. Asta s'a întâmplat odată, undeva, și este cu totul exclus să se repete, mai ales într'o lume civilizată ca aceea a lui. Așa crede el. Așa îi place să creadă, iar cei ce pregătesc prăpădul civilizației, asaltul și răsturnarea ei, știu bine acest lucru. Marea lor șansă constă în faptul că pentru mentalitatea civilizată ESTE ABSURD SĂ CALCULEZI INCREDIBILUL PRINTRE POSIBILITĂȚI. Mintea omului lenevită de pozitivismul și materialismul miop refuză să conceapă o țară, un continent, o lume cuprinsă de panica supraviețuirii biologice, după atâta civilizație și trai bun; o lume în care fiecare nu face altceva decât să suspecteze și să trădeze pe celălalt și unde la rândul lor toți ceilalți îl suspectează și-l trădează pe el. **Secretul** conviețuirii oamenilor devine astfel groaza și ura!!!

Nu! așa ceva e de necrezut... și totuși! Iată câteva fragmente din carte. „Căci aici trebue să minți pentru a-ți salva viața. Spunând adevărul înseamnă că ești atât de **putred** încât o reeducare nu mai este posibilă și atunci, ei pretind că vei fi omorît de „clasa muncitoare" ... așa stând lucrurile aproape **că ți-e frică să gândești impotriva a ceea ce ți se cere".**

„Am fost descoperiți ca total nesinceri de către Levinski, am fost bătuți o după-masă intreagă... acum suntem **în vacanță** și ceilalți ne invidiază.

„Când teroarea a ajuns la supliciul suprem, când autodemascările au distrus și ultima fărâmă de rezistență morală... s'a hotărât ca experiența să fie extinsă și la celelalte închisori".

„E de altfel ceea ce a urmărit Nikolski: să creeze confuzie, scârbă, desnădejde, ură între deținuții politici." ...

„Schingiuiții au fost aduși ca martori împotriva schingiuitorilor în fața „Justiției"... Cei mai mulți dintre acuzați se întrebau dece se găsesc în boxă; fiindcă au ajuns să schingiuiască după ce au fost schingiuiți?... Procurorul a smuls hainele de pe martori. Din rândurile asistenție a ieșit un ah! rănile cicatrizate i-au îngrozit. Apoi procurorul și-a luat capul între mâini și a izbucnit în hohote. După ce s'a liniștit a continuat teatral: Asemenea atrocități au avut loc în sec. XX și tocmai în republica noastră populară... Li s'a dat cuvântul să se apere. N-au făcut-o. Șeful lor însă a cerut circumstanțe atenuante pentrucă crimele au fost comise la îndemnul... agenților Occidentului. Ei s'au strecurat în închisoare cu scopul de a deslănțui terorea pentru a compromite astfel partidul comunist."

Iată culmea perfidiei, iată în ce stare de batjocură și decădere poate să-și aducă omul semenul său cu ajutorul științei marxiste.

Concluzia nescrisă a cărții este următoarea: Dacă nu ințelegem să privim cu toată seriozitatea pericolul comunismului internațional, același lucru ne așteaptă pe **fiecare** dintre noi. Deaceea recomandăm această carte mai ales acelora pe care nemulțumirile vieții din occident (și sunt destule!) îi fac să cocheteze cu ideea unei schimbări mai mult s-au mai puțin radicale. Citiți „Demascarea" pentru a afla prețul acestei schimbări!!!

Gh. BADEA-LĂTUCEANU

Însemnări autobiografice

de Contraamiral Horia MACELLARIU

Era în Joia după Săptămâna luminată, după Dumineca Tomei, când am venit pe lume, în ziua de 28 Aprilie/10 Mai 1894. la orele 06,00, în Craiova în casele de pe Şoseaua Iancu Jianu, la numărul 5. Paştele căzuse în acel an la 17/29 Aprile. Ursitele, care au prezidat la naşterea mea, nu au fost deloc favorabile. O molimă de scarlatină şi o alta de angină difterică secerau copii. Părinţilor mei le muriseră 6 copii (3 băeţi şi 3 fete) între 4 şi 9 ani; „trei copii într'o zi, patru într'o săptămână", o auzeam pe mama, povestind cu lacrimi în ochi, când eram copil. Alăptat de mama, în acele momente de nefericire, eram foarte nervos şi nu tăceam decât atunci când cărucioriul era ridicat pe cele două roate din faţă, cu capul în sus, ceea ce a făcut pe tata să spună: „Acesta va fi un revoluţionar!" (În ultima parte a vieţii mele mi s'a atribuit adjectivul de „contra-revoluţionar"). Ca să nu mor — în acele timpuri de molimă — după un obicei popular, moaşa a cerut aur la nouă case, aur din care mama a făcut un cercel, în formă de lacrimă (lacrimele mamei mele) şi mi-a găurit lobul urechei stângi. Am purtat acest cercel până la vârsta de 7 ani, când mergând la şcoală, copiii mă trăgeau de el să-mi rupă urechea. În decada a 50-a a vieţii mele un medicinist mi-a explicat că găurirea urechei a constituit un auto-vaccin care mi-a salvat viaţa. Într'adevăr, eu am avut scarlatină la 20 de ani şi sub o formă gravă. Născut la 16 ani după războiul pentru independenţă, mama mă legăna în cântecele acelui război, la care participase tatăl ei, căpitanul de cavalerie Constantin Popescu. Când am început să înţeleg, bunica îmi povestea isprăvile „Dumnealului Bunelul" în războiul cu Turcii. Tata îmi povestea despre strămoşul Ilie Macellariu „Tribunul poporului şi consilier împărătesc", cel mai de seamă exponent al familiei noastre, condamnat la moarte în revoluţia dela 1848. Sabia de onoare, care a fost dăruită în semn de omagiu generalului Berthelot, şeful misiunii militare franceze în România din primul război mondial, din războiul reîntregirii neamului românesc, a fost sabia pe care Ilie Macellariu o luase dela Unguri în revoluţia dela 1848 şi pe care aceştia, la rându lor, o luaseră dela Turci în bătălia dela Mohaci. Am fost crescut şi format de familie şi în şcoală, ca toţi cei din generaţia mea care am adus prinosul nostru de jertfă în cele două războaie mondiale, în dragoste şi respect faţă de Neam şi Ţară, în devotament şi abnegaţie faţă de Poporul român şi de conducătorii lui fireşti liber indicaţi şi fără teamă aleşi de majoritatea concetăţenilor, în supunere faţă de legile şi ordinea prestabilită.

Când a fost să plec pe cărarea vieţei, vocaţia mea a fost către cea mai frumoasă carieră: MARINA şi să trăesc în ea potrivit curatei şi frumoasei mele eredităţi, în mulţumirea datoriei împlinite faţă de Neam, Ţară, Familie, Adevăr, Dreptate şi Ordine, admirând în mod simplu minunile ce mi se puneau la îndemână, în acceptarea senină a conjucturilor pitoreşti, câte odată spinoase, uneori chiar tragice, în care Dumnezeu a voit să mă plaseze şi-î voi mulţumi Lui, pe patul de moarte, că mi-a făcut viaţa atât de frumoasă, cu toată asprimea semenilor.

Şi astfel, cu toată opoziţia părinţilor mei, care ar fi vrut să devin inginer de mine — carieră la acea vreme privită ca cea mai valoroasă — bacalaureat al liceului real „Mihai Viteazul" din Bucureşti, am intrat în toamna anului 1913 în Şcoala pregătitoare de Ofiţeri de Artilerie, Geniu şi Marină, secţia Marinei. Datorită situaţiei politice internaţionale, România se găsea în stare de neutralitate armată, cu forţele sale împinse pe graniţă, aşa încât anul al II-lea al şcoalei l-am făcut la unităţi pe vasele port-mine, canoniere şi monitoare pe Dunăre. În această situaţie, am fost înălţat la gradul de sublocotenent la 15 Iunie 1915, pe când eram îmbarcat pe canoniera „Bistriţa" de sub comanda căpitanului Ciornei Titus, canonieră care făcea parte din grupul de canoniere al Apărării Dunărei de Sus, cu misiunea de a face siguranţa marelui pod de peste de Dunăre dela Feteşti-Cernavoda. La 1 Noembrie 1915 am fost îmbarcat pe monitorul „Alexandru Lahovary", ca adjutant al Comandamentul Diviziei de Dunăre, comandant al acestei mari unităţi fiind comandorul Alexandru Cătuneanu.

La 15 August 1916 sunt mobilizat la partea activă a Flotei de operaţiuni româno-ruse pe Dunăre care era comandată de contra-amiralul N. Negrescu, eu exercitând funcţiunea de adjutant şi comandant al vasului-amiral „Principele Nicolae". Ziua aceea însemnând intrarea noastră în războiul pentru înfăptuirea idealului nostru naţional, a fost cea mai mare zi din viaţa mea. Am luat parte la toate luptele de pe Dunăre, începând cu capul de pod dela Turtucaia. Am fost decorat cu ordinul „Coroana României" în gradul de cavaler cu spade şi panglică de „Virtutea Militară".

La 1 Aprilie 1917 sunt promovat locotenent, debarcat şi numit comandant al bateriilor anti-aeriene dela Chilia Veche, unde se afla baza navală a flotei de război şi unde se afla retrasă intreaga noastră flotă comercială de pe Dunăre. La 10 Septembrie 1917 părăsesc comanda bateriilor A. A. şi sunt din nou îmbarcat la comandamentul flotei de operaţiuni româno-ruse pe Dunăre, în serviciul de artilerie, de unde sunt însă debarcat şi mutat la batalionul de recruţi al Marinei la Huşi, batalion cu care urma să înlocuim batalionul de debarcare al Marinei care se afla pe frontul Siretului. Potrivit păcii dela Buftea care se încheiase cu Puterile Centrale sunt demobilizat la 1 Iulie 1918, iar la 25 Iulie acelaşi an sunt îmbarcat ofiţer la bordul monitorului „I. C. Brătianu" al cărui comandant era căpitanul-comandor (Lt. Colonel) Georgescu Pompiliu. Mobilizat din nou la 28 Octombrie 1918 particip cu acest monitor la capturarea marelui convoi austro-ungar, în retragere, la Corabia în ziua de 10 Decembrie 1918.

La 8/21 Septembrie 1919 m-am căsătorit cu Domnişoara Maria Oancea. Din fericita noastră căsătorie s-au născut: o fiică Thais, la 6 Iulie 1920 şi un băiat Wladimir la 21 August 1921, băiat care a murit la 2 Iulie 1923.

Între 1 August şi 1 Decembrie 1919 am exercitat comanda militară a portului Feteşti de pe canalul Borcea, unde se făcea transbordarea traficului feroviar peste Dunăre din şi în Dobrogea, podul dela Feteşti fiind rupt în timpul războiului.

La 1 Decembrie 1919 sunt promovat căpitan şi detaşat la Serviciul Geografic al Armatei, secţia geodezie. La 23 Februarie 1920 am fost din nou îmbarcat comandant al Şcoalei de Pilotaj şi Hidroaviaţie pe Dunăre, până la 8 Mai 1923. Absolvenţii acestei şcoli au devenit comandanţi pe vasele de comerţ de pe Dunăre, maiştri militari şi ofiţeri de bord în Marina Militară, alţii au ocupat diferite posturi în viaţa civilă, unul din ei fiind ilustrul scriitor Geo Bogza. Toţi erau orfani de război şi au fost primiţi în şcoală la vârsta de 11 ani. Între timp am absolvit Şcoala de Aplicaţie a Marinei la 21 Aprilie 1923 şi Şcoala de Informaţii pentru ofiţerii superiori, reuşind la examenul de Locotenent-comandor (Maior) în 1924. Am urmat şi cursurile universitare, fiind licenţiat în drept din 1926 şi doctorand în ştiinţele economice şi politice.

La 8 Mai 1923 sunt îmbarcat la bordul distrugătorului „Mărăşeşti" ca ofiţer cu navigatia şi torpilele, comandant al acestui distrugător fiind căpitanul-comandor N. Păiş. La 12 Iulie 1923 iau comanda canonierei „Locotenent Lepri" din grupul de canoniere al cărui comandant era comandorul Victor Schmidt şi care avea misiunea să dragheze minele rămase din primul război mondial. La 4 Octombrie 1923 revin la distrugătorul „Mărăşeşti". Dela 21 Martie 1924 şi până la 1 Mai 1925 comand torpilorul „Vârtejul", după care sunt debarcat în Ministerul de Război, Inspectoratul General al Marinei. La 15 Noembrie 1927 sunt trimis la studii în Marina Naţională Franceză, urmând cursurile Şcoalei Superioare de Război Naval dela Paris. Am absolvit această şcoală 20 Decembrie 1928, fiind clasificat al doilea în promoţie cu menţiunea „foarte bun".

În buletinul de aprecieri de sfârşit de stagiu al Şcoalei Superioare de Război Naval din Paris, între altele, am fost caracterizat astfel: „. . . A trecut foarte bine examenele de sfârşit de curs. Lucrările sale tactice şi istorice au fost foarte apreciate de juriu, care i-a atribuit nota **„foarte bun".** Brevetul de Stat-Major i-a fost decernat. A făcut onoare ţării sale şi corpului său şi lasă la Şcoala de Război Naval, ca ofiţer şi camarad, cea mai bună amintire." Caracterizarea de mai sus poartă semnăturile: Viceamiral Fatou, Inspector General, prezident al Juriului şi Viceamiral Durand-Viel, comandant al Şcoalei de Război Naval şi al Centrului de Înalte Studii Navale.

La 6 Mai 1932, Preşedintele Republicii Franceze îmi conferă crucea de cavaler al ordinului naţional al Legiunei de Onoare.

La 25 Martie 1928 sunt promovat în gradul de Locotenent-comandor (Maior). Dela 1 Iunie şi până la 5 Noembrie 1929 sunt detaşat în Marele Stat Major al Armatei, după care revin în Inspectoratul General al Marinei, ca ofiţer brevetat de stat-major. Începând dela 15 Mai 1931 sunt îmbarcat comandant al monitorului „Lascăr Catargiu".

La 5 Decembrie 1932 sunt mutat din Marină în cadrele, Şcoalei Superioare de Război a Arnatei, ca inspector de studii şi conducător al Secţiei de Marină, secţie infinţată şi organizată de mine şi pe care am condus-o până la 7 Noembrie 1936. Toţi comandanţii de nave, precum şi cei care au avut sarcini de stat-major în diferitele comandamente ale forţelor noastre navale în decursul celui de-al doilea război mondial, au fost formaţi de mine.

La Iulie 1935 sunt promovat în gradul de căpitan-comandor (Lt. colonel).

În 7 Noembrie 1936 părăsesc Şcoala Superioară de Război şi revenind în Marină sunt numit şef de stat-major al Diviziei de Mare, al cărui comandant era contraamiralul Isbăşescu Ion, dar rămân totuşi profesor „în afară de cadre" la Şcoala Superioară de Război.

Dela 15 Iunie 1937 şi până la 3 Noembrie 1937 sunt îmbarcat comandant al monitorului „Mihail Kogălniceanu" şi comandant al Secţiei a 2-a Monitoare. În acest interval de timp sunt trimis la Belgrad, de unde aduc în ţară, la Turnu Severin, pe generalul Gamelin, şeful suprem al forţelor armate franceze care, în baza alianţelor politice şi militare dintre Franţa şi România, venea la noi să examineze situaţia şi să se consulte cu exponenţii Marelui Stat Major român şi cu factorii responsabili.

La 3 Noembrie 1937 sunt îmbarcat în Comandamentul Forţelor Navale Maritime, ca şef de stat-major, comandant al acestor forţe fiind contraamiralul Victor Schmidt.

La 18 Aprilie 1938 iau comanda distrugătorului „Regina Maria", comandant al escadrilei de distrugătoare fiind comandorul Gh. Dumitrescu. Între 1 Mai şi 17 Septembrie 1938 mă aflu la Malta, cu distrugătorul în reparaţii în dockyardul flotei britanice. În toamna anului 1938 particip la funeralliile Preşedintelui Turciei Kemal Atatürk, distrugătorul „Regina Maria" făcând parte din flota internaţională de onoare constituită cu această ocazie. Distrugătorul „Regina Maria" reprezenta România la aceste funeralii, iar generalul Paul Teodorescu, ministrul Aerului şi Marinei, aflat la bord, reprezentând guvernul român şi pe Rege. Din această flota internaţională mai făceau parte: crucişătorul britanic „N. M. S. Malaya", la bordul căruia se afla viceamiralul Sir Dudley-Pound, comandantul forţelor navale engleze în Mediterana, acel care fusese învins în 1915 la Galipoli de către Atatürk, vasul şcoală german „Emden", crucişătorul francez „Edgard Quinet" comandat de căpitanul de vas (colonel) Battet, fostul meu coleg la Şcoala de Război Naval dela Paris, un distrugător italian, un altul grecesc şi distrugătorul sovietic „Moskva".

Tot cu distugătorul „Regina Maria" am participat la Sulina la coborîrea pavionului Comisiei Europene Dunărene şi la înălţarea pavilionului românesc, numita comisie fiind desfiinţată prin tratatul dela Sinaia, iar Dunărea, dela Brăila la Sulina, fiind integrată în suveranitatea naţională a României.

La 15 August 1939 am fost avansat în gradul de comandor, iar la 30 Noembrie 1939 am fost debarcat în Comandamentul Marinei Regale, în calitate de sub-şef de stat major, comandant fiind Viceamiralul Bărbuneanu Petre, şef de stat major şi, în acelaşi timp, director al Marinei Comerciale fiind contra-amiralui Nicolae Păiş. La acea epocă, principala noastră misiune era de a asigura libera navigaţie pe Dunăre şi de a împiedeca blocarea acestei navigaţii de către puterile beligerante, cu deosebire la cataractele fluviului.

La 20 Mai 1940 sunt numit secretar general pentru Marină în Ministerul Aerului şi Marinei, ministrul subsecretar de stat fiind viceamiralul N. Păiş. Exercit această demnitate până în Februarie 1941 când trec în postul de şef de stat major al Marinei şi în acela de subşef de stat major pe întreaga armată în Marele Stat Major. Infiinţez şi organizez acest statmajor al Marinei. Mobilizat la 21 Iunie 1941 în Marele Cartier General, conduc operaţiile navale şi ale trupelor de marină până în Decembrie 1941. Dela 20 August 1941 însă, în afară de funcţia de şef de stat major al Marinei, sunt şi şef de stat major român la Misiunea Navală Germană condusă de viceamiralul german Fleischer, şef de stat major german fiind comandorul Arnswald. La această dată, prin hotărîrea Conducătorului Statului român şi la cererea viceamiralului german Schuster, comandant al forţelor navale germane în Sud-Est, forţele noastre navale sunt trecute sub ordinele amiralului german din Marea Neagră, aceasta pentru operaţiile de asigurarea comunicaţiilor maritime.

La bordul navei auxiliare „Dacia", după reuşita evacuare a trupelor din Crimeia, dela stânga la dreapta: un locotenent comandor român, şeful biroului de operaţii al forţelor noastre navale, contraamiralul Horia Macellariu şi comandorul german Kurt Wehyer.

Pentru conducerea operaţiilor din această fază am fost decorat de Şeful Statului român cu ordinul „Coroana României" cu spade şi panglică de „Virtutea Militară", în grad de comandor şi de Şeful Statului german cu ordinul „Vulturul German", tot în grad de comandor.

La 20 Decembrie 1941 sunt îmbarcat pe front, în calitate de comandant al escadrilei de distrugătoare şi aceea de comandant operativ în Marea Neagră, având sub ordine tactice şi unităţi navale române şi germane care nu intrau în compunerea escadrilei de distrugătoare. Comandant al Forţei Navale Maritime era la vremea aceea comandorul Alexandru Bardescu care avea ca şef de stat major german pe căpitanul de vas Gadow.

În toate operaţiunile la inamic nu am pierdut nici o singură navă militară sau comercială. Un singur cargobot „Ossak", sub pavilion grec, mi-a fost torpilat în Bosfor de un submarin sovietic, dar şi pe acesta l-am salvat şi l-am introdus în apele turceşti. Bătălia dela Taman a fost câştigată numai datorită celor 30000 tone bombe de avion **transportate şi apărate ne noi dela Constanţa la Nicolaev,** timp de 7 zile şi 7 nopţi. Pentru operaţiile ce am condus pe mare am fost decorat de Români cu ordinul mlitar „Mihai Viteazul", clasa III-a în 1942 şi de Germani cu „Crucea de Fer", clasa II-a şi clasa I-a.

La înmormântarea Regelui Boris al Bulgariei, am făcut parte din delegaţia României.

În 1943 sunt mutat la Comanda Forţelor Navale Maritime, subordonat contraamiralului Wurmbach H. amiralul german în Marea Neagră şi având ca şef de stat major german pe comandorul Kiderlen. În Martie 1944 sunt promovat în gradul de contraamiral, subordonat viceamiralului Brinkmann, amiralul german al Mării Negre şi având ca şef de stat major german pe comandorul Kurt Weyher şi apoi pe comandorul Heinchen. Am efectuat împreună evacuarea capului de pod din Crimeia sub presiune, aducând peste mare în România peste 150000 ostaşi români şi germani. Au pierit în mare 9000 de oameni în convoaiele germane (4000 ostaşi români şţ 5000 ostaşi germani); **în convoaiele româneşti nici o pierdere omenească.** Pentru această operaţiune, între alte decoraţiuni, comandanţii de sub ordinele mele au fost decoraţi cu ordinul militar „Mihai Viteazul" şi pavilioanele navelor la fel; Comandamentul Forţelor Navale Maritime pe care-l exercitam a fost citat pentru a treia oară pe Armată şi a primit stindard decorat cu „Mihai Vteazul". Amiralul Brinkmann a fost decorat cu ordinul „Mihai Viteazul", comandorul Wehyer cu „Steaua României" mare ofiţer, iar eu cu ordinul „Coroana României" mare ofiţer. Între alţii, Germanii au decorat pe viceamiralul Brinkmann şi pe mine cu Crucea de Cavaler a „Crucii de Fer."

La 23 August 1944 datoria mea, în situaţia de atunci, era să câştig sau să salvez obiectivele ţării mele şi nu simplu să le distrug printr'o vărsare de sânge omenească şi pierdere materială. Ne-am înţeles. Germanii s'au retras. La 23 Martie 1945 am fost trecut în retragere.

Între 19 Aprilie 1948 — 29 Iulie 1964 . . .

La 23 August 1944. datoria mea, în situaţia de atunci, era să câştig sau să salvez obiectivele ţării mele şi nu simplu să le distrug printr'o vărsare de sânge omenească şi pierdere materială. Ne-am înţeles. germanii s-au retras. La 23 Martie 1945 am fost trecut în retragere.

Intre 19 Aprilie 1948 - 29 Iulie 1964..... ———

Ion Antonescu

Ţin să afirm şi să subliniez că, de pierderea graniţelor, nu e şi nu trebue făcută vinovată Armata.

Cunosc Armata.

Cunosc pe soldaţii şi pe ofiţerii ei.

Oricare ar fi fost starea materială a Armatei, ofiţerii şi soldaţii s'ar fi bătut. Pentru salvarea ţării, pentru păstrarea onoarei, pentru mândria tradiţiilor ei şi pentru respectul morţilor ei, Armata s'ar fi luptat.

Armata nu uită şi nu iartă că a fost lăsată să privească, fără să tragă, la cea mai dureroasă spintecare a sufletului şi trupului ţării.

(Pentru judecata opiniei publice, dec. 1940)

„Dacă limba maghiară ar fi limba generală în Ungaria şi părţile apărţinătoare ei, ar fi cu putinţă (. . .) Dar e bine cunoscut că limba germană, cea ilirică, cu multele ei dialecte, precum şi cea VALAHĂ sunt tot aşa în folosinţă; prin aceasta limba maghiară îşi pierde cu desăvârşire dreptul de a fi considerată generală." (Răspunsul Împăratului Josif II la propunerea Ungurilor de a înlocui limba „moartă" latină cu limba maghiară.)

„. . .poporul daco-român ţine minte cum a intrat ungurul Tuhutum în patria noastră, mai întâi ca o vulpe, după aceea ca barbar cu război, fără să-i fi dat Românii vreo cauză de război . . ." (din vorbirea lui Bărnuţiu la 2/14 Mai 1848)

„După opt secole de dominaţie în Transilvania, Ungurii au lăsat abia 20 de nume de oraşe, luate de către Români dela ei" (**S. Pop,** Postume pag 175).

„Când un nume e atestat începând din epoca romană şi dacă din punct de vedere fonetic forma veche corespunde cu cea română actuală, nu este nici o raţiune pentru a nu admite CONTINUITATEA NEÎNTRERUPTĂ a vechii denumiri. Ex: Rupes (latină), Rupea (română), Reps (germană), Kohalm (maghiară). Cine a botezat „Felsen"-ort în acest fel? Este sigur o reminiscenţă dintr'o epocă în care limba oficială a documentelor era latina (spune G. Kisch) Desigur la sosirea Saşilor în Transilvania nu Slavii desnaţionalizaţi sau Ungurii (care nici nu erau aici) puteau vorbi latina ci numai Românii" (**S. Pop** Postume pgg. 181–182)

Document la dosarul răspunderilor

Răstignirea României

În mai toate enciclopediile apărute în ultimul timp, precum și în lucrările serioase privind istoria celui de-al doilea război mondial, stă scris cât se poate de deslușit: **„La 23 august 1944 România a capitulat“**, unele din aceste lucrări precizând și despre ce fel de capitulare a fost vorba: **„en rase campagne“**.

Codurile de justiție militară din toate țările civilizate definesc acest gen de capitulare în termeni aproape identici. Iată ce spun Francezii: „Le commandant qui a capitulé est puni de mort **(seule peine prévue)** s'il n'a pas épuisé tous les moyens de défense ou si, **en rase campagne,** cette capitulation a eu pour effet de faire déposer les armes à sa troupe, ou si, d'une façon générale, il n'a pas fais **tout ce que lui commandait le devoir et l'honneur“.**

Prin arestarea mișelească a Mareșalului Antonescu, Comandantul de căpetenie al Armatei române, regele Mihai I își asuma, fie și prin uzurpare, comanda supremă a acestei armate. În această calitate, Mihai I a capitulat „en rase campagne“, fără să țină seama de ceea ce îi poruncea datoria și onoarea. Și se mai găsesc Cațavenci în acest amar exil care pretind, la adunările pe care le convoacă și în proza lor agramată, că „măria sa“ este încă ... factorul constituțional.

După această capitulare fără condiții, complicii regelui trădător și-au închipuit că mai pot negocia și o convenție de armistițiu, trimițând în acest scop, la începutul lui septembrie 1944, o delegație la Moscova. Rușii n-au primit imediat delegația, ci au lăsat-o să aștepte mai multe zile, anume până când ultimul colțișor de țară românească avea să fie ocupat și controlat de trupele sovietice. În asemenea condițiuni, așa zisa convenție de armistitiu care a fost semnată în cele din urmă, la 12 septembrie 1944, n'a fost altceva decât o serie de obligații pe care ocupantul le impunea unei țări ocupate. Așa stând lucrurile, Rușii n'au ținut seama nici de această convenție. Fără cea mai mică sinchiseală, ei au purces la jăcuirea totală a țării.

La 14 luni dela semnarea convenției dela Moscova, adică în noembrie 1945, un oficiu de stat a întocmit un raport confidențial intitulat „Sinteza asupra îndeplinirii convenției de armistițiu și a consecinței acesteia asupra economiei românești“ Sinteza aceasta este un document de cea mai mare importanță, de care desigur au luat cunoștință și aliații Uniunii Sovietice. Dacă din partea acestor aliați s'a produs vreo reacțiune, nu știm, după cum nu știm dacă documentul a fost prezentat la conferința de pace dela Paris. Românii, în marea lor majoritate, n'au avut cunoștință de existența acestei sinteze. Publicând mai jos conținutul ei, inclusiv nota introductivă, ne permitem totuși sa facem unele sublinieri și să întregim anumite pasaje cu note explicative:

„În ciuda celor trei ani de război, situația economică a României la 27 august 1944 ar fi putut permite o reabilitare destul de rapidă a economiei naționale. Mai mult decât atât, **excedentul de rezerve alimentare ale României** și capacitatea ei industrială la acea dată, ar fi putut constitui un factor important in reconstrucția Europei sud-estice.

Trebue să accentuăm că după 23 August 1944 lichidarea rezistenței germane de pe teritoriul României a fost săvârșită înainte de sosirea trupelor rusești, acțiunea aceasta afectând doar în mică măsură economia românească. Pe de altă parte, luptele din Nordul Transilvaniei nu au provocat decât mici stricăciuni materialului rulant și instalațiilor industriale.

Cu toate acestea, 14 luni după încheerea armistițiului (**NN.** Este vorba despre convenția din 12 sept. 1944) cu Națiunile Unite și 6 luni după capitularea Germaniei, și deci în consecință, după încetarea tuturor operațiunilor militare în Europa, România se găsește în fața celei mai grele crize economice din istoria ei.

Azi, populația României e amenințată de o foamete fără precedent ... Această situație paradoxală se explică prin:

1. Prezența și atitudinea trupelor rusești pe teritoriul român.
2. Interpreterea dată Convenției de armistițiu de către Înaltul Comandament Sovietic.
3. Menținerea unui număr excesiv de trupe sovietice în România, chiar după încetarea operațiunilor militare în Europa. Unele date arată chiar o creștere continuă a efectivelor sovietice staționând pe teritoriul român.
4. Amestecul direct al guvernului URSS și al Înaltului Comandament Sovietic în politica internă a României.
5. Consolidarea prin noi convenții, ca acelea semnate la Moscova la 8 Mai și la 11 Septembrie 1945, a unor sarcini și obligațiuni în afara Convenției de Armistițiu, contrarii intereselor economice ale României.

Interpretarea și aplicarea abuzivă a C. A.

E știut că guvernul român nu a avut altă alternativă decât aceea de a semna Convenția de Armistițiu, în forma prezentată, fără a-i aduce vreo modificare. Delegația română (**NN.** Ghiță Pop, General Dumitru Dămăceanu, Barbu Știrbey și Lucrețiu Pătrășcanu) a știut că obligațiile luate de către România erau departe de a fi precis formulate și că astfel de clauze vagi puteau duce la o interpretare foarte largă, chiar abuzivă. Toate încercările făcute de către delegația română de a îmbunătăți formularea clauzelor convenției au fost respinse dela început de către reprezentanții Națiunilor Unite. Mai mult, în puținele cazuri în care delegația română a cerut o formulare mai precisă, textul a fost în așa fel modificat încât a devenit și mai nefavorabil României. Lipsa de precizie a formulării condițiilor de armistițiu a cauzat abuzuri considerabile din partea Înaltului Comandament Sovietic. Trebue precizat că interpretarea condițiilor de armistițiu a fost făcută, sau mai bine zis „dictată“ unilateral de către Înaltul Comandament Sovietic.

Pe această cale, condițiile armistițiului au fost transformate în exploatare directă și totală a României în beneficiul URSS, fapt ce apare clar printr'o analiză a modului în care fiecare articol al convenției a fost interpretat și aplicat.

Art. I: România și-a îndeplinit obligațiile militare, depășind chiar sarcinile impuse de C. A.

a) Începând dela 24 August 1944, ora 4 a. m. toate operațile militare în contra Armatei roșii au încetat complect, iar slabele forțe române care s'au mai putut aduna (**NN.** Sovieticii luau prizoniere unități întregi române, aceasta timp de 2 săptămani și mai bine după încetarea focului) au început operațiuni de lichidare în contra forțelor germane care se retrăgeau, trecând frontiera de nord-vest a țării.

Rezultatul strategic al acestor operațiuni militare nu a fost suficient recunoscut. Aceste operațiuni au deschis drum de înaintare Armatei roșii, **pe o porțiune de o mie de kilometri,** dela Iași, la Arad și Timișoara. Armata roșie n'a avut de înfruntat nici un fel de rezistență, cu excepția unei slabe rezistențe la Buzău. Ea a trecut astfel nestingherită prin întreg teritoriul României.

b) Potrivit condițiilor de armistițiu, România trebuia să contribue cu 12 divizii în lupta contra puterilor Axei. De fapt, forțele române, deosebit de mai multe unități aeriene și de pionieri, au fost compuse din:

19 (nouăsprezece) divizii, 12 companii de tancuri, 4 regimente independente, 10 școli militare și 4 batalioane de etape. (**NN.** Guvernul Sănătescu a aruncat în foc toate școlile noastre militare, decimându-le în mod inutil).

Bravura trupelor române reiese din pierderile în oameni, care se ridică la 169405, reprezentând un foarte mare procent, aprox. 50% din efectivul total (**NN.** Procentul acesta este de trei ori mai mare decât acel al pierderilor suferite în trei ani de campanie în Rusia și pe frontul din Moldova). Nu trebue să se uite că contribuția militară a României la efortul de război întrece pe aceea a Franței și a Italiei, plansând-o astfel printre principalele națiuni beligerante.

c) În ciuda acestui fapt, cu toată cobeligeranța **de facto** a României, **Armata roșie a dezarmat toate forțele românești care se aflau pe front la 23 August 1944, făcându-le prizoniere. Au fost dezarmate și făcute prizoniere chiar și unități române care se îndreptau spre frontul germano-maghiar.**

Această atitudine (sic) a Armatei roșii a impresionat adânc populația României și a mărit și mai mult sarcina de a echipa unitățile care trebuiau trimise pe front contra Germanilor. Din această cauza concentrarea unei noi armate a întâmpinat enorme dificultăți, în special în ce privește recrutarea și mobilizarea oamenilor necesari.

Prizonierii luați după 23 August 1944 au fost transportați în inima Rusiei, cu toate protestele repetate ale guvernului român. Din totalul prizonierilor de război români, **un număr foarte mic s'a reîntors în patrie,** anume:

1) Acei care au aderat la cele două divizii politice. (**NN.** „Tudor Vladimirescu“ și „H. C. C.“)

2) Acei a căror condiție fizică era atât de proastă încât ei constituiau pentru URSS o sarcină. (Misiunea americană din România cunoaște perfect de bine condiția fizică a acestor oameni care nu mai erau în stare nici să mănânce și nici să vorbească).

Cu ocazia vizitei pe care a făcut-o primul ministru Groza la Moscova în Septembrie 1945, reprezentanții sovietici au comunicat acestuia că în URSS ar fi existând 120000 prizonieri de război români.

După datele Marelui Stat Major român, numărul prizonierilor români care se aflau în Rusia era de 310000, dintre care 129000 până la 155000 fuseseră luați prizonieri după 23 August 1944.

Diferența între cifrele sovietice și cele românești arată marea mortalitate care a domnit în lagărele de prizonieri români în URSS. (**NN.** Lipsiți de asistență medicală, prizonierii români au fost secerați de epidemii. După mărturia unui ofițer italian, fost prizonier, într'un singur lagăr din Caucaz **patru mii de prizonieri români au murit în decurs de două săptămâni,** de dizenterie și de tifos exantematic).

La Moscova, în Septembrie 1945, delegația română condusă de Petru Groza a obținut promisiunea din partea organelor oficiale sovietice că 70000 prizonieri români vor fi repatriați. Ceilalți 50000, angajați în munci de reconstrucție în URSS nu vor fi repatriați decât atunci când forțele sovietice vor fi total demobilizate. (**NN.** Nu știm când a avut loc această „totală demobilizare a forțelor sovietice“, repatrierea având loc mulți ani după aceea, dar numai pentru un număr de cca 30000 prizonieri).

— Marina română, având un efectiv de 34 vase de război și 93 vase auxiliare, **a fost „capturată“ la 13 Septembrie 1944, cea mai mare parte a echipajelor luând și ele drumul captivității.**

Conform convenției semnate la Moscova la 11 Sept. 1945, o mică parte din flota română, anume 16 vase de război și motonave, a fost redată României. Unitățile redate sunt vase vechi, de valoare militară minimă, vase care erau destinate să fie trecute la reformă. Important este faptul însă că prin convenția dela 11 Sept. 1945, **guvernul URSS a recunoscut „capturarea“ flotei militare și comerciale române după ce Convenția de Armistițiu fusese semnată, la 12 Sept. 1944.**

Art. 2. — Autoritățile militare și civile române au internat pe toți prizonierii de război germani și unguri precum și pe toți cetățenii statelor inamice. Capturarea fugarilor izolați din munți nu a fost o operațiune ușoară, avându-se în vedere ajutorul pe care acești fugari îl primeau dela populația minoritară (**NN.** Adevărul este că asemenea ajutor a venit și din partea populației române, cu deosebire în județele Baia, Neamț, Bacău și Putna).

Art. 3. a) CFR-ul a fost pus sub controlul direct al Înaltului Comandament Sovietic, acesta controlând întregul trafic feroviar. Acest amestec direct nu a fost prevăzut în Convenția de Armistițiu. Din totalul de 7985 Km pe care-i acoperea CFR-ul, 85% au fost folosiți pentru necesitățile speciale ale Înaltului Comandament Sovietic și tot în aceast scop a fost folosit și 90% din materialul rulant.

Serviciile prestate de CFR acestui înalt comandament sovietic **se ridică la 55 miliarde lei.**

La ordinul aceluiași comandament chiar și puținul material rulant rămas pentru nevoile economiei românești **a fost utilizat, parțial, tot de Ruși.**

— Ecartamentul normal al căilor ferate principale, dela Ploești și până la limita de nord a Moldovei, a fost schimbat în ecartament rusesc încă din Septembrie 1944, **izolându-se Moldova de restul țării** și dezorganizând transporturile. Schimbarea ecartamentului a fost o sarcină în plus impusă economiei românești.

Cu toate că prin Convenția de Armistitiu se stabilea clar că România este obligată să asigure mișcarea liberă a trupelor sovietice **numai** pe teritoriul românesc, Inaltatul Comandament Sovietic a expediat peste frontierele României:

— 23000 vagoane (dintr'un total de 52614);
— 130 locomotive;
— 7 trenuri sanitare;
— 3 trenuri baie și
— 250 vagoane speciale.

În Sept. 1945 organele superioare rusești dela Moscova au promis restituirea celor 7 trenuri sanitare și a celor 3 trenuri baie. Trenurile n'au fost restituite și nici nu se poate spune când vor fi restituite. Și această folosire peste graniță a materialului rulant românesc constituie o sarcină suplimentară pentru țară.

Din ordinul Înaltului Comandament Sovietic, atelierele CFR au reparat, revopsit și transformat pentru ecartamentul rusesc toate vagoanele considerate de Ruși drept „trofee de război“, făcându-se astfel imposibilă repararea materialului românesc. Valoarea acestor servicii nu poate fi încă estimată, în schimb valoarea vagoanelor speciale (trimise în URSS) și lucrările de transformare a ecartamentului se ridică la 6 miliarde lei.

Contrar convenției dela Moscova, Înaltul Comandament Sovietic a forțat administrația CFR să preia transporturile pe teritoriul Ungariei, să repare toate căile de comunicație din Ungaria și să folosească pentru aceste reparații restul de material românesc ce nu-i fusese luat de Ruși. Valoarea acestor lucrări se ridică la 22 miliarde lei.

La capitolul pagubelor înregistrate de CFR trebuie să se adaoge distrugerile sau mutările unui important număr de rețele telefonice și telegrafice făcute uneori de grupe izolate de soldați sovietici, dar — de cele mai multe ori — de reprezentanți oficiali ai Armatei roșii.

b) Convorbirile telefonice cu străinătatea ale Armatei roșii, convorbiri făcute prin Soc. Română de Telefoane, depășesc suma de 10 miliarde lei.

c) Întreaga flotă comercială română, fluvială și maritimă, a fost pusă la dispoziția Înaltului Comandament Sovietic. Printr'o notă a „Comisiei de Control“ din Dec. 1944 s'a făcut însă cunoscut că unele vase dunărene care erau reținute de Soviete aveau să fie restituite României la începutul primăverii 1945, cu mențiunea că numai 30% din ele pot fi folosite pentru trebuințele economiei românești. Când au fost restituite, s'a constatat că aceste vase aveau nevoie de reparații capitale. Datorită acestui fapt, pentru nevoile proprii ale României n'au putut fi folosite în 1945 decât **cinci remorchere și 31 șlepuri.**

Pe timpul cât au folosit vasele maritime, Rușii au înlocuit echipajele românești cu echipaje rusești. Puținele vase restituite aveau motoarele atât de deteriorate încât nu mai puteau naviga decât cu 4 noduri maximum de viteză.

Reținerea vaselor române de către URSS este un alt act abuziv al Înaltului Comandament Sovietic. Potrivit uneia din convențiile semnate la Moscova la 11 Sept. 1945, un număr de 23 vase comerciale, inclusiv 2 motonave și 3 yachturi trebuiau să fie restituite României. Aceste vase au fost restituite, dar după ce Guvernul român și-a luat obligația de a le pune la dispoziția Sovromtransportului. Flota comercială română de Dunăre era formată la 23 August 1944 din 96 nave cu un total de 36611 H. P. și 512 șlepuri și tancuri petrolifere totalizând 431430 tone.

Astăzi România mai dispune de 38 nave cu un total de 6632 H. P. și de 201 șlepuri și tancuri petrolifere reprezentând o capacitate totală de 217400 tone.

Mai multe vase sovietice, unele din ele în stare de epavă, au fost aduse din URSS și au fost reparate și renovate în șantierele românești. Valoarea acestor reparații se ridică la 13 miliarde lei; o altă sarcină suplimentară, impusă în mod abuziv de către Înaltul Comandament Sovietic.

Același comandament a interzis vaselor românești să navigheze spre țări străine, aceasta în ciuda convențiilor încheiate la Moscova care nu acordă Înaltului Comandament Sovietic decât controlul operativ al flotei comerciale române.

d) Tot materialul de transport aerian a fost pus la dispoziția Înaltului Comandament Sovietic, acesta impunând o serie de modificări și reparațiuni avioanelor pe care le utilizează. Valoarea acestor reparațiuni: 3 miliarde lei. Nici un singur avion român nu poate decola fără permis special din partea Rușilor.

e) Merită a fi menționat și un alt acord semnat la Moscova la 11 Sept. 1945, acord referitor la exploatarea CFR-ului, precum și regulamentul provizoriu pentru transportul mărfurilor, pasagerilorși bagajelor și pentru transportul rulant de pe CFR pe căile ferate sovietice și invers. Acest regulament este menționat dealtfel și în convenția separată pentru exploatarea CFR, în a cărei prefață se spune că ea este încheiată conform prevederilor Convenției de Armistițiu. Este însă evident că numita convenție nu putea să ne impună încheierea unui acord și a unei convenții privind reglementarea transporturilor internaționale dintre URSS și România. Aceasta arată metoda adoptată de către Guvernul URSS și de Înaltul Comandament Sovietic pentru a transforma Armistițiul (sic) într'o îndelungă și din ce în ce mai grea sarcină impusă economiei românești.

Principalele puncte stabilite prin aceste convenții și prin regulament sunt următoarele:

1) Planul de transport în legătură cu C. A. se întocmește de Înaltul Comandament Sovietic și are prioritate asupra tuturor celorlalte transporturi.

2) CFR-ul nu va pretinde taxe pentru transporturile militare. „Transport militar este orice transport care a fost declarat ca atare de către Înaltul Comandament Sovietic“.

3) Transportul pe căile ferate sovietice al bunurilor de restituit URSS-ului se va plăti de către persoanele și instituțiile române care au fost în posesia acestor bunuri. În felul acesta se statornicește o obligație suplimentară pentru România, obligație care se ridică la aprox. 250 miliarde lei.

4) Căile ferate sovietice vor calcula pentru toate transporturile românești în URSS taxa obișnuită, **plus taxa suplimentară (NN.** Pentru ce și „taxa suplimentară“, nu se spune).

5) CFR-ul va calcula cheltuielile de transport a întregii prăzi de război, a mărfurilor livrate în contul datoriilor de război, cât și în contul cheltuielilor de ocupație din alte țări, **transporturi în tranzit prin România spre URSS.** Costul acestor transporturi va fi acoperit de persoanele și instituțiile străine care trimit aceste bunuri în URSS. (NN. Cu alte cuvinte, România să se descurce cum va putea cu cei care au fost jefuiți de Ruși și să ceară acestora să mai și plătească pentru transportul bunurilor de care au fost ușurați).

În conluzie: Obligațiile luate prin aceste convenții de către Guvernul român (NN. Groza) sunt o sarcină care apasă greu de tot asupra întregii economii românești și implicit asupra întregului popor român.

(urmare în numărul viitor)

Datorită fidelității unor prieteni și spiritului lor de sacrificiu, STINDARDUL își va continua apariția, anume în mod regulat trimestrial.

Abonamente și ajutoare pentru ziar la
Sparkasse
Fürstenfeldbruck-West
Konto 8756744 für Stindardul
8080 Fürstenfeldbruck
sau
prin cec sau mandat internațional
pe adresa redacției:
Jägerstraße 17
8080 Fürstenfeldbruck
West Germany

23 august 1944, așa cum l-am trăit pe frontul din Moldova

de Mircea CRUTZESCU
fost comandant al divizionului A. C.
al Diviziei a 4-a române

La începutul lunei martie 1944, puternica ofensivă rusă deslănțuită împotriva Armatei 1-a și Armatei a 4-a blindate germane forțează aceste două armate să se retragă pe linia Luck-Tarnopol.

Mai la sud, o altă ofensivă rusă contra aripei stângi a Armatei a 8-a germane obligă și această armată să se retragă. Rușii ajung la Uman, împingând și Armata a 6-a germană până la Bug. În decurs de o singură săptămână, Rușii sfărâmă aripa stângă a Armatei a 8-a germane, rup frontul și pătrund prin spărtura foarte largă creată între Armata a 8-a și Armata 1-a blindată germană. Tăria forțelor rusești de pătrundere este **de cinci armate.**

Fără a întâmpina nici un fel de rezistență și fără a fi nevoiți să facă față absolut nici unui contraatac din partea armatelor germane, Rușii au înaintat în gol cât au putut, până la epuizarea capacității de pătrundere.

Complet surprins de pătrunderea atât de adâncă a Rușilor, surprins de lipsa de rezerve a Germanilor și de incapacitatea acestora de a face față ofensivei sovietice, Mareșalul Ion Antonescu decide deplasarea imediată pe fontul din nordul Moldovei a unităților și diviziilor române aflate în refacere în interiorul țării, anume a acelor unități care se aflau în Banat, în Oltenia și în Muntenia.

O apărare pe Nistru și în nordul Moldovei,, pe Prut, apărare care ar fi prezentat obstacole grele greu de atacat, apărare preconizată de Mareșalul Antonescu chiar înainte de a se produce ofensiva sovietică, nu a mai putut fi adoptată tocmai din cauza pătrunderii prea rapide și prea adânci a forțelor sovietice, pătrundere la care Antonescu — în urma promisiunei formale a Comandamentului suprem german că Rușii vor fi opriți în afara frontierelor României — nu se aștepta.

În fața acestei situații, Mareșalul Antonescu propune o poziție de apărare mai înapoi, pe înălțimile la vest de Șiret (în Bucovina) — Târgul Frumos — nord de Iași — masivul Cornești — nord de Chișinău de-a lungul Nistrului până la Marea Neagră, poziție care a și fost aprobată de Hitler.

La începutul anului 1944 mă aflam la Timișoara unde, după ce organizasem un centru de instrucție anti-car pentru ofițerii și trupa din Armata a 4-a, centru pe care l-am și condus, eram detașat pentru stagiu la comanda unui batalion din Regimentul 5 Vânători. Către 20 martie 1944, având comanda directă a unei baterii anticar care dispunea de trei secții a trei tunuri A. C. de 75 mm, plus 5 tunuri A. C. de 75 mm, Md. francez șemizat și fiind și cel mai vechi în grad, am primit comanda divizionului A. C., unitate subordonată direct Diviziei a 4-a Infanterie. În această calitate, primesc ordin de îmbarcare și deplasare spre frontul din nordul Moldovei.

Teoretic piesele A. C. trebuiau să fie remarcate de șenilete care urmau să sosească din Germania. Dar șeniletele nu sosiseră încă, în locul lor primind tractoare agricole „Lanz Buldog". Cu aceste tractoare am plecat spre front. Deloc potrivite pentru a fi întrebuințate pe câmpul de luptă, tractoarele „Lanz Buldog" ne-au dat mult de furcă. În afară de faptul că fiecare piesă avea nevoie de un vehicul suplimentar, pentru transportul muniției și personalului, tractoarele prezentau o serie întreagă de inconveniente: timp de pregătire pentru punerea în funcțiune, riscul de a se răstura în terenuri prea accidendate sau răscolite de obuze, aceasta din pricină că aveau centrul de greutate prea sus, făceau un zgomot infernal, așa că deplasarea pentru punerea în baterie, schimbare de poziție etc. alarma pe inamic care, așteptându-se să fie atacat, începea să tragă imediat cu rachete luminoase. Două sau trei asemenea tractoare, în mișcare, făceau atâta zgomot încât lăsau impresia unui atac masiv cu care de luptă. Toată chestia asta a avut însă și partea ei bună. Temându-se ca în spatele pozițiilor noastre să nu existe cumva o rezervă mai importantă de tancuri, trupele sovietice din fața noastră s'au abținut de a întreprinde o acțiune de oarecare amploare în tot sectorul ocupat de divizie.

Cum înaintarea Rușilor nu fusese încă oprită și deci nici siguranța liniei de contact nu putea fi prevăzută, debarcarea noastră s'a făcut mult înapoia frontului. Pe măsură ce ne apropiam de front, spectacolul ce ni se oferea era penibil și amar. În sens invers, întâlneam coloane de refugiați care veneau din nordul Moldovei, din Bucovina și din Basarabia, aceștia din urmă fiind cei mai obidiți dintre toți. Basarabenii luau pentru a doua oară drumul pribegiei, încărcând în câte o căruță tot ce-au putut aduna în pripă ... Din când în când, întâlneam și resturi de unități și de subunități germane: soldați extenuați mărșăluind dezlânat, în mici grupuri sau individual. Era demoralizant să-i privești! Te scârbea apoi faptul că, mai după fiecare grup mai mare, urma o trăsurică sau brișcă la care fuseseră înhămați cai mici de stepă. Caii erau mânați de un tânăr „Leutnant" care avea lângă el o tânără rusoaică, uneori chiar două tinere rusoaice. Ofițerii aceștia germani își lua cu ei și ibovnicuțele. Hotărît lucru, prin fața noastră trecea o trupă germană ce nu se mai asemăna cu unitățile germane pe care le cunoscusem în primele luni ale campaniei din Rusia ... Tristă constatare!

Intrând imediat în dispozitiv, **unitățile române sosite pe front au oprit înaintarea rusă.** Și acest lucru trebuie să fie spus, combătând cu tărie pe toți acei care, dintr'un motiv sau altul, susțin contrariul.

Constituind ultima zonă de apărare anticar, unitatea mea a participat, în cadrul diviziei germane „Gross Deutschland", la începutul lunei aprilie 1944, la oprirea atacului masiv al tancurilor sovietice. A fost un spectacol de neuitat care a contribuit enorm la ridicarea moralului ostașilor noștri. În fața pozițiilor noastre au fost distruse în decurs de o singură zi aproximativ 400 tancuri sovietice. Contribuția noastră la nimicirea acestor tancuri a fost redusă, o bună parte din ele fiind distruse de tancurile și de tunurile antiaeriene de 88 mm ale diviziei „Gross Deutschland", **dar cele mai multe au fost transformate în epave de escadra de „Stukas" a legendarului maior Hans-Ulrich Rudel.** Am avut și noi, divizionul A. C. al Diviziei a 4-a române, satisfacția de a fi distrus 6 tancuri sovietice care pătrunseseră în interiorul poziției, aceasta dovedind că servonții noștri fuseseră bine instruiți. Încrederea în materialul cu care eram dotați a crescut ...

După sfărâmarea atacului sovietic și stabilizarea frontului, majoritatea unităților române s'a instalat pe o poziție la cca 12—15 km la sud, poziție care purta numele de „Traian" și care era foarte puternică: sprijinită pe o serie de obstacole naturale și amenajată prin lucrări de organizarea terenului la care s'a lucrat timp de aproape două luni.

Toate unitățile și subunitățile dispuneau de adăposturi, de amplasamente și de cazemate solide. Generalul Șteflea care vizita des această poziție, ne declara de fiecare dată: **„Pe această poziție vom putea rezista și vom rezista până la sfârșitul războiului".** Inițial construită din bârne și straturi groase de pământ, „Poziția Traian" a fost prevăzută între timp și cu fortificații betonate ce închideau valea Siretului, la vest de Târgul Frumos.

Spre sfârșitul lui iunie 1944, Divizia a 4-a din care făceam parte, a înlocuit Divizia „Gross Deutschland". Împreună cu alte trei divizii blindate germane, această divizie a fost scoasă de pe frontul nostru și trimisă în Polonia, pentru a colmata, adică a acoperi spărtura făcută în frontul german între grupurile de armate „Nord" și „Centru".

Poziția preluată de către divizia noastră era destul de bine amenajată, posturile de comandă și adăposturile fiind nu numai solid construite, ci chiar confortabile. În cursul lunei iulie 1944 însă, noi am întreprins lucrări de perfecționare, realizând șanțuri continui de tragere în linia 1-a și legând această linie deasemenea prin șanțuri de comunicație neîntrerupte cu posturile de comandă de batalion și de regiment.

În tot acest timp, acțiuni de oarecare importanță nu au avut loc în sectorul diviziei noastre a cărei apărare anticar, pe întregul ei front, era asigurată de către unitatea mea. Amplasate în imediata vecinatate a liniei 1-a, tunurile noastre puteau distruge total cel puțin primul val de tancuri sovietice care ar fi atacat. Între piese nici un spațiu mort nu exista, atât în lărgime cât și pe o adâncime de cca. 500 m, fiecare tun fiind perfect de bine camuflat și legat prin telefon cu postul meu de comandă. Amplasamentele tunurilor cât și adăposturile pentru personal au fost lucrate numai noaptea.

Traseul liniei 1-a, precum și întreaga poziție de rezistență, așa cum fusese preluată dela Germani, nu prezenta însă un sistem puternic pentru defensivă. Traseul frontului de aproximativ 700 km pe teritoriul României, în forma unui arc de cerc cu intrândul foarte pronunțat la nord, oferea inamicului posibilitatea unei încercuiri a întregului front de sud.

Din dorința de a nu se mai ceda teritoriu românesc, s'a decis a ne instala poziția pe linia de contact rezultată în ultima fază a opririi atacului sovietic. În afară de aceasta, poziția de rezistență era descoperită și aproape în întregime dominată de poziția inamicului. Atât eu, cât și majoritatea ofițerilor eram ferm convinși că rezistența efectivă se va face de pe a doua poziție de rezistență, adică de pe linia „Traian", linie foarte tare, sprijinită pe obstacole naturale și bine fortificată. Cum am spus mai sus, în acest sens se exprimase și generalul Șteflea. Intenția comandamentalui era următoarea: prima poziție, în contact, ocupată de forțe reduse, să fie utilizată doar cu scopul de a ocaziona inamicului un atac în gol, pentru a i se opune apoi rezistență și a-l distruge în fața poziției „Traian" cu admirabile câmpuri de tragere pentru artilerie și pentru tot restul armamentului. Planul acesta nu s'a mai putut realiza. Linia „Traian" n'a mai fost folosită ... Noi, cei care luptam pe front și eram gata să facem sacrificiul suprem pentru a apăra pământul țării, nu puteam bănui la epoca aceea ce ticăloșie se urzea la București și că fostul rege Mihai, mă'sa, oamenii de casă ai palatului, politicieni fățarnici și intriganți, cu complicitatea unor ofițeri mișei, transmiteau inamicului informații despre mișcările de trupe, planuri de apărare și indicații asupra obiectivelor ce urmează să fie bombardate.

Începând dela 1 august 1944, Germanii încep să retragă treptat aproape toate elementele suplimentare afectate în sprijinul diviziilor române: unități de tunuri de asalt, companii de tancuri, baterii de tunuri antiaeriene de 88 mm foarte eficace în apărarea anticar, grupuri de blindate de recunoaștere ... Întrebând pe ofițerii germani de legătură pentru ce anume se proceda la scoaterea din dispozitiv a unor elemente atât de necesare nouă, aceștia ne răspundeau că ele sunt trimise în Polonia, unde situația este și mai critică. Am crezut de datoria mea să comunic diviziei că lipsa acestor elemente poate periclita rezistența noastră în cazul când vom avea de înfruntat un atac masiv de care. Dacă tunurile noastre anticar puteau face față unui prim val de tancuri, după ce ar fi tras două sau trei proiectile, descoperindu-se, deveneau o țintă foarte vulnerabilă pentru următoarele valuri. Ca o slabă consolare, ne-au sosit pe front mult așteptatele șenilete „Ost" în locul tractoarelor agricole. Întrucât unitățile germane renunțaseră deja la aceste șenilete, ele nu prezentau o soluție satisfăcătoare, dându-ne însă posibilitatea de a deplasa odată cu tunul servanții și muniția, fără teamă de răsturnare, au fost totuși binevenite.

Inamicul își camuflase foarte **bine poziția. În** timpul zilei nu se putea observa la inamic nici o mișcare, absolut niciun fel de activitate. Liniștea aceasta desăvârșită și lipsa celei mai mici activități la inamic mi s'au părut atât de nefirești încât nu am putut rezista tentației de a-l provoca ... Când s'a lăsat noaptea, am adus un tun într'un amplasament foarte bine pregătit, într'o stâncă, în prima linie și am început să trag direct asupra unor obiective ale inamicului. Rușii au răspuns, trăgând la rândul lor din mai multe puncte foarte bine camuflate și greu de reperat, avantajați și de faptul că o serie de livezi și de pădurici încingeau pozițiile lor.

Pe la 10 august 1944 primim un ordin care ne provoacă consternare: se dispune trimeterea în concediu a unei treimi din efectivul trupei și a unei jumătați din cadre. De necrezut! Din toate recunoașterile făcute de aviație, din declarațiile prizonierilor sovietici, precum și din cele ce relatau locuitorii din teritoriul ocupat care reușiseră să se strecoare printre linii rezulta că Rușii concentrau forțe importante, în special divizii întregi de artilerie, în spatele frontului lor din Moldova. Un semn prevestitor al intențiilor sovietice! Am raportat celor în drept, manifestându-mi temerea că Rușii pregătesc o ofensivă de mare anvergură. Alți ofițeri și-au exprimat deasemenea aceiași temere. Totul a fost însă zadarnic și ordinul a trebuit să fie executat. Am preferat să rămân eu la unitate pe front și am trimis trei subalterni în concediu. Cu efectivele astfel înjumătățite, era dela sine înțeles că nu se mai putea face față unui atac sovietic. Multora din noi li s'a părut straniu ordinul acesta de despuiare a frontului de efective, tocmai când Rușii se pregăteau să ne atace. Nici până în ziua de astăzi nu pot crede că Mareșalul Antonescu a avut cunoștință de asemenea măsură.

La 19 august 1944, după o pregătire de artilerie de o jumătate de oră, Rușii atacă în diferite sectoare, **fără să reușească însă a realiza vreo pătrundere,** nici în sectorul diviziei noastre, nici în sectorul vecin din stânga noastră (Divizia a 6-a Inf.) și nici în cel din dreapta (Divizia 1-a de Gardă). Târziu am aflat că, în noaptea de 19 spre 20 august, unități speciale sovietice s'au strecurat (sau au fost lăsate să se strecoare) în spatele frontului nostru, anume în sectorul Diviziei a 5-a Infanterie (General Nicolau), în zona Podul Iloaei și în zona Diviziei a 4-a Munte, în capul de pod dela sud de Tighina. Ținând seama de continuitatea întregului front și de faptul că după atacurile de tatonare din după amiaza zilei de 19 august, atacuri care prevesteau iminența ofensivei rusești și care puseseră deci unitățile noastre în stare de alarmă, **este absolut de neconceput că inamicul s'ar fi putut „strecura" fără știrea și învoiala prealabilă a comandanților sectoarelor respective.**

În dimineața zilei de 20 august 1944, Rușii deslănțuesc o pregătire de artilerie de o intensitate și densitate fără precedent. Cu această ocazie am apreciat aplicarea justă și eficace a concentrării masive a focului de artilerie din partea inamicului. Organizarea pe divizii a artilerie și concentrarea acestor divizii de artilerie pentru realizarea rupturei frontului au fost exemplare. Totuși, am remarcat și de data aceasta că efectul „Katiușelor", de care Rușii au făcut largă întrebuințare, n'a fost decât de ordin moral, de ordin material acest efect fiind aproape nul. Cel mai rudimentar adăpost oferea protecție suficientă, în afara faptului că numărul schijelor era extrem de redus, aceasta pentru că, în momentul exploziei, pereții laterali ai proiectilului se răsuceau către bază, la care rămâneau fixați, întocmai ca boabele de porumb copt. O trupă bine instruită, cunoscând eficacitatea materială redusă a acestor proiectile nu poate fi nicidecum silită să renunțe la voința și la capacitatea ei de a rezista.

Dar nici în această zi, în sectorul diviziei noastre, Rușii n'au reușit nici o pătrundere. Doar la est, după puternice atacuri, cu pierderi mari pentru ei, au reușit să ocupe o cotă dominantă în sectorul Diviziei 1-a de Gardă.

În ziua de 21 august 1944, primesc ordin dela divizie să scot o secție (3 tunuri anticar) și s'o instalez în regiunea est Târgul Frumos, pentru a face cu această secție siguranța flancului drept al diviziei contra unui atac cu care dinspre nord-est. Mi-am permis să atrag atenția celui ce-mi dase ordinul că scoaterea tunurilor din poziție în timpul zilei este o operație riscantă, amplasamentele fiind vizibile din poziția rusă. Mi s'a răspuns să execut ordinul cu orice risc și cât mai repede. Spre norocul nostru și marea noastră mirare, nici scoaterea materialului din amplasamente și nici deplasarea spre noua poziție n'au avut darul să provoace nici un fel de reacțiune din partea inamicului, deși el a putut urmări perfect de bine întreaga noastră manevră.

Cum ofițerii mei subalterni plecaseră în concediu, am fost nevoit să însoțesc personal această secție care avea misiunea cea mai grea. Pe de altă parte, din partea inamicului nu se semnalase încă vreo intenție de atac cu care. Să fi fost zgomotul pe care-l făcuseră tractoarele agricole nopți de-a rândul care l-au determinat să stea în așteptare, fără a încerca să atace? Poate! Reconfortant pentru noi era însă ceea ce ni se oferea la vedere în fața acestei noi poziții: carcasele tancurilor sovietice arse și imobilizate, mărturia dezastrului pe care-l suferise inamicul cu câteva luni înainte ...

Abia sosit pe noua zonă, în timp ce-mi instalam piesele pe diferitele direcții probabile de atac, îmi este dat să văd cum mici unități din Divizia a 5-a Infanterie se retrag pe la est de Târgul Frumos, către sud, fără ca ele să fie urmărite de inamic. După oarecare timp, observ însă că unități întregi din aceiași divizie se retrag. Revoltat din cale- afară, încerc să-i opresc, interpelând ofițerii comandanți de companii și de plutoane: „Cum se poate să vă retrageți când inamicul nu vă forțează la aceasta? Mi se răspunde: „Așa avem ordin!" Perseverez în încercările mele și vreau să-i fac să înțeleagă că nu este admisibil să părăsească poziția. Zadarnic! Zadarnic caut să le explic situația și consecințele ce pot rezulta din asemenea retragere, ofițerii unităților din Divizia a 5-a îmi răspund stereotip: „Avem ordin!"*

Până în după amiaza acestei zile de 21 august nici tancurile și nici infanteria sovietică nu și-au făcut apariția. Altă bătaie de cap mi-o pricinuia în același timp un tânăr ofițer de pionieri care avea ordinul să arunce în aer podul din spatele poziției mele, după ce ultima unitate românească se va retrage. Trecând acest pod și traversând Târgul Frumos, mă puteam retrage și eu cu unitatea mea. De teama de a nu-și putea executa misiunea, sublocotenentul de pionieri îmi tot da ghes să mă retrag mai devreme. I-am spus că nu mai voi retrage înainte de a fi forțat de inamic prin foc, dar, pentru a-l liniști, i-am cerut să pregătească totul, luându-mi eu sarcina de a arunca podul în aer, când voi socoti necesar.

Spre seară, apare și infanteria rusă. I-am făcut primirea cuvenită, trăgând asupra ei toate proiectilele explosive de care dispuneam, după care, rămânând singur și complet descoperit, m'am retras și eu spre vest, aruncând podul în aer.

În cursul nopții am căutat să regrupez secțiile A. C. rămase în sectorul diviziei. Sub presiune extrem de puternică — Rușii atacau, cu Armata a 7-a de Gardă întărită cu elemente din corpul de cavalerie mecanizată, un sector ținut doar de trei divizii — Divizia a 4-a Infanterie română, Divizia a 46-a Infanterie germană și Divizia 1-a de Gardă română se retrăgeau spre poziția „Traian". Din direcția est se auzea un puternic bombardament de artilerie și huruitul tancurilor sovietice care atacau.

Se făcuse ziuă: 22 august 1944. În cursul retragerii am regăsit încă o secție din bateria mea, precum și o altă secție din cealaltă baterie A. C., dar legătură cu divizia nu am mai putut lua, așa că nu-mi rămânea altceva de făcut decât să

(urmare în pag. 6)

* Generalul Hans Friessner, comandantul grupului de armate „Ucraina de sud", care preluase comanda acestui front la 24 iulie 1944, afirmă în memoriile sale (Verratene Schlachten, 1956) că refuzul de a lupta a unor unități române era opera evidentă de sabotaj pe care o pregătiseră în amănunțime câțiva comandanți de mari unități, citând printre aceștia pe generalul Mihai Racoviță, comandandul Armatei a 4-a române. Afirmația aceasta este dealtfel confirmată și de faptul că generalul Racoviță a preluat postul de ministru al apărării după 23 august 1944.

Ion Antonescu

Cuvinte către ostași

Azi, mai mult ca niciodată, gândul meu și grija de frate și prieten, de părinte și de șef, se îndreaptă, în primul rând către tine, drag ostaș, de toate gradele și de toate vârstele, fiindcă de 40 de ani mintea mea s'a trudit pentru tine și sufletul meu a pătimit pentru tine.

Am dorit și am visat, am luptat și am îndurat, am fost bârfit și am fost lovit fiindcă am vrut să pui: în mâinile tale vânjoase, cea mai bună armă; în sufletul tău cinstit, cea mai înflăcărată credință; în inima ta curată, cel mai viforos avânt; pe corpul tău trudit, cea mai simplă dar cea mai nepătată haină; în credința nelimitată în destinele neamului, cele mai înflăcărate aripi; în privirea ta scrutătoare și caldă, cea mai vie dintre icoane: Patria.

Ostași, nu uitați, de la mic la mare, că sunteți ieșiți dintr'o brazdă stăpânită și păstrată prin sânge și în sânge.

Împletiți-vă și înfrățiți-vă cu acestă brazdă.

Stați înfipți în ea și pregătiți-vă să muriți cântând pentru ea.

E mai mult decât oricând porunca ceasului de față.

(Către armată, 1 ian. 1941)

„Escadrila albă“ a Aviației militare române

Este prea puțin cunoscut faptul că aviația noastră militară a dispus, pe tot timpul campaniei din Rusia, de o întreagă escadrilă ai cărei piloți au fost femei.

Romănce viteze, fete tinere care obținuseră brevetul de pilot s'au înrolat în forțele noastre aeriene și au cerut să alcătuiscă propria lor escadrilă. Primind numele de „Escadrila albă“, formațiunea aceasta a fost subordonată Corpului Aerian și a executat misiuni din prima și până în ultima zi a războiului.

Cu excepția comandantului, un căpitan, avioanele acestei escadrile au fost pilotate de femei. Și aceste femei, pentru curajul, devotamentul și abnegația de care au dat dovadă în misiunile ce au avut de executat, au fost citate cu ordine de zi și decorate cu ordine de război, române și germane.

Aparatele escadrilei de femei au fost în acțiune pe tot timpul operațiilor dela Odesa, în bătălia dela Marea de Azov, în luptele dela Sevastopol și din Peninsula Kerci, în vara anului 1942 la Harcov, apoi la Doneț, în Stepa calmucă și la capul de pod din Kuban. În zborul spre front, avioanele pilotate de femei au transportat material sanitar, medicamente, pături, obiecte de îmbrăcăminte și alimente, la înapoiere luând la bord mii și mii de răniți, în special pe cei grav răniți care nu puteau fi operați decât la spitalele de etape sau din zona interioară.

Deși Rușii respectau în general avioanele sanitare, operațiile de evacuare a răniților aflați la ambulanțele divizionare sau în simple puncte de adunare erau totusi legate de o serie de riscuri: aterizare în teren neamenajat, în sectoare amenințate de străpungere sau chiar de încercuire, defecțiuni de motor deasupra unor zone nesigure... Cu sânge rece, cunoscând perfect de bine legile navigației aeriene și cu mână sigură, femeile-piloți din alba noastră escadrilă au executat în mod exemplar toate misiunile, fără întârzieri și fără pierderi.

Dăm mai jos o listă, necompletă încă, a vitezelor romănce care au făcut parte din această escadrilă: **Brăescu** Smaranda, **Burnaia** Irina, **Cantacuzino** Ioana, **Drăgescu** Maria, **Duțescu** Virginia, **Ionescu** Valeria, **Russo** Nadia și **Stirbey** Marina.

Ostaș român grav rănit în luptele de apărare din Peninsula Taman (Capul de pod din Kuban, septembrie 1943), luat la bordul avionului pilotat de Maria Drăgescu care a avut la activul ei numeroase asemenea misiuni, distingându-se în mod deosebit în octombrie 1942 în Stepa calmucă, de unde, efectuând mai multe misiuni pe zi, a adus sute de răniți la Rostov pe Don.

23 august 1944, așa cum l-am trăit pe frontul din Moldova

(urmare din pag. 5)

mă retrag către Siret, în apropiere de Mircești, unde speram că se va organiza o primă rezistență. La aproximativ 20 km nord de Roman exista un pod de lemn, construcție improvizată, pod care, din cauza intensei circulații, nu mai putea fi trecut decât cu mare atenție. Multe din scândurile planșeului erau rupte sau lipseau cu totul. Pe malul de est al podului îmbulzeala era atât de mare, încât aproape nici un vehicul nu mai putea trece.

Pentru moment, infanteria rusă se oprise pe culmile dealurilor ale căror pante se lasă spre Siret. Tancurile sovietice ne mai puteau face însă o surpriză... Am desfășurat deci o secție în arc de cerc la est de capul de pod, pentru a face față unui eventual atac al tancurilor și am preluat conducerea trecerii peste pod.

În această calitate, am avut o primă altercație cu un ofițer german ce era în fruntea unei coloane de 6 blindate de recunoaștere și care pretindea ca toți să se dea la o parte ca să treacă el cu unitatea lui, sub pretextul că „vehiculele lui erau mai de valoare“... l-am ripostat destul de violent că mai nimerit ar fi fost să rămână el ultimul cu blindatele lui ca să asigure trecerea, dar până în cele din urmă am convenit să se treacă alternativ: un vehicul român, un vehicul german...

Înainte de asfințit, după ce absolut toate elementele trecuseră podul, vehicule și infanterie, am trecut si secțiile mele anticar, dându-le ordinul de a se instala pe malul de vest al Siretului. Cum despre soarta celei de-a treia secții nu mai știam nimic, am rămas singur cu șoferul și mașina mea, nădăjduind că până la urmă voi reuși să recuperez și această secție și să-mi revăd oamenii.

Când a început să se lase seară însă, infanteriștii sovietici au început să scoboare pantele spre Siret, cu un consum considerabil de muniție. Adevărată ploaie de gloanțe care nu-ți mai permitea să mai stai la volan sau să te ridici în picioare. Mașina ne-a fost total ciuruită și am lăsat-o pe pod. În salturi și pe brânci, am reușit să trecem podul, noi doi, ultimii ostași români care mai rămăseseră la est de Siret. Ca prin minune, am mai putut parcurge încă aproximativ 500 m în câmp deschis, deși ne piuiau gloanțele pe la urechi de-ți venea a crede că un regiment întreg de infanteriști sovietici nu trăgea decât după noi.

Secțiile mele se instalaseră așa cum le dasem ordin. Am verificat totuși pozițiile. Având acum în față un obstacol pe care inamicul nu-l putea trece ușor și fericit deci că el îmi oferea posibilitatea să mă odihnesc, barem câteva clipe după trei zile și două nopți de continuă tensiune, am căzut ca un buștean, rupt de oboseală.

Trecuse de miezul nopții și era deci 23 august 1944...

(Sfârșitul în numărul viitor)

Sub „protecția“ aliatului sovietic...

Regimentul 4 Călărași era unul din cele opt regimente de cavalerie de corp de armată care, la mobilizare, formau grupurile de cercetare ale divizilor de infanterie și corpurilor de armată.

Porțiunea principală a Regimentului 4 Călărași ce-și avea garnizoana la București, în cazarma Malmaison, mobiliza grupul de cercetare al Corpului II de Armată, iar escadroanele sale detașate la Oltenița, Brăila și Constanța mobilizau grupurile de cercetare ale diviziilor 4,10 și 9 de infanterrie.

În cei trei ani de campanie în Rusia subunitățile acestui regiment nu suferiseră pierderi prea mari, în zilele ce-au urmat după 23 august 1944 însă, cu excepția grupului de cercetare al Diviziei a 9-a Infanterie care se afla în interior, celelalte grupuri se pulverizaseră, fiind în mare parte luate prizoniere de Ruși. Caii schimbașilor aflați la vatră erau deasemenea „capturați“ de Ruși, pe măsură ce aceștia ocupau țara.

La cererea Armatei a IV-a care se afla angajată în operațiuni contra trupelor germano-maghiare, Regimentul 4 Călărași a mai trimis pe front, la începutul lui septembrie 1944, încă un grup de cercetare de corp de armată, adică două escadroane de pușcași și unul de armament greu. Scurt timp după aceea, în dorința de a se mări și mai mult contribuția militară a României la războiul antifascist, Regimentul 4 Călărași a primit ordin să trimită pe front un nou grup de cercetare. În consecință, regimentul a trimis ordine de mobilizare la toți cei care mai figurau în controale, i-a echipat la București, i-a înarmat cu tot ce s'a mai găsit prin magazia părții sedentare și a constituit cu ei un detașament de tăria a două escadroane de pușcași și un pluton de armament greu, detașament lipsit bine'nțeles de cai.

Spre sfârșitul lui octombrie 1944 detașamentul acesta a fost pus în marș, cu direcția Periș, la 28 km nord de Capitală, unde urma să fie îmbarcat.

Ajuns la Periș, detașamentul a fost înconjurat de mai multe unități sovietice și imediat dezarmat. Conduși sub escortă la rampa de îmbarcare, soldații și ofițerii detașamentului au fost apoi înghesuiți în vagoane de vite ale căror uși au fost zăvorîte cu drugi de fer și sârmă ghimpată. În locul frânarilor, în cuștile respective s'au cocoțat sentinele duble sovietice. Și trenul s'a pus în mișcare, urmat de un altul în care se încărcase armamentul...

Trei zile și trei nopți cât a durat drumul până la o gară din Ungaria, acestor ostași români care erau duși pe front nu li s'a dat nici un fel de hrană **și nici apă de băut**... Pentru satisfacerea nevoilor, oamenii aceștia au găurit pardoseala de scânduri a vagoanelor... Este ușor de închipuit cum arătau și în ce stare sufletească se aflau când au ajuns la destinație.

După ce li s'a dat ceva să mănânce, au primit armamentul în afară de câteva pistoale pe care tovarășii sovietici le-au păstrat ca amintire au fost încolonați și îndreptați spre un anumit sector al frontului socotit deosebit de fierbinte...

Este și aceasta o pagină din istoria „armatei regale“ în războiul antifascist!

Un supraviețuitor al detașamentului din R. 4. C.

MAREȘALUL ANTONESCU

Aveam unsprezece sau doisprezece ani când l-am văzut pe Mareșalul Antonescu.

Gazda mea, Alexandru Cârstea, care era funcționar la primăria orașului Râmnicul Vâlcea, ne-a spus:

– Copii. Mâine trece Antonescu spre Olănești. Dacă vreți să-l vedeți, vă duceți la Podul Olt, după masă la ora 4.

Bineînțeles că ne-am dus. Eu, fratele meu, care era cu un an de zile mai mare și băiatul gazdei (Lică) care era cam de aceeași vârstă cu noi.

Toți trei eram foarte curioși, să-l vedem pe Mareșal. Nu-mi aduc aminte bine, se poate că în perioada aceea să fi fost încă general. Era în anul 1942.

Eram în plin război cu Rușii și ne aflam în plină ofensivă. Zilnic urmăream mersul frontului.

Acasă aveam o hartă pe perete și mutam mereu stegulețele germane și române în trupul dușmanului. Mereu spre Est.

Mareșalul Antonescu era Conducătorul Statului.

Așa că, auzeam mereu vorbindu-se despre el la Radio sau în ziare. Aveam și un rege atunci (Mihai I) dar era de paie. Când și când se amintea de el.

Acum puteam să-l vedem pe Mareșal în carne iș oase și de aproape. Cu câtă nerăbdare și emoție îl așteptam, numai eu știu.

Deși în trecere prin oraș, doar am spus că mergea la Băile Olănești (urma un tratament cu ape la izvorul 24), Mareșalul avea să se oprească la intrarea în oraș.

Erau acolo primarul orașului; încă două-trei persoane și câțiva comisari dela poliția orașului. Îl așteptau cu tradiționala „pâine și sare“.

Au sosit aproape exact la ora indicată.

Au oprit două mașini negre.

În prima erau două persoane civile. Pe urmă am aflat că erau dela poliție. Din a doua mașină a coborât Mareșalul împreună cu aghiotantul său. Toți, inclusiv șoferul erau îmbrăcați în uniformă militară.

Mareșalul a ascultat un cuvânt scurt de bun sosit, din partea primarului, a mulțumit, apoi a rupt o bucată de pâine... pe care a început s-o mănânce... a dat mâna cu toți și... asta a fost tutul.

Ceremonialul a fost cât se poate de simplu. Eram în plin război! Nu era timp de primiri fastuoase.

În anul următor (vara lui 1943) m-am dus cu fratele meu la Mânăstirea Frăsineiu. Știu că am mers pe jos dela Băile Olănești, pe poteci, bineînțeles. Întâlneam din loc în loc oameni la munca câmpului și care ne îndrumau spre mânăstire.

Acolo aveam o rudă călugăr, văr primar de-al tatălui meu și care era chelarul, purtătorul de chei, adică administratorul mânăstirii.

Acesta ne cunoștea pentru prima dată.

Îmi aduc aminte că prima lui întrebare a fost:

– Nu v-ați întâlnit cu Mareșalul Antonescu?

– Nu!?!?

– A plecat acum zece minute. A venit dela Băile Olănești, peste dealuri, pe jos. Era cu un Colonel, probabil aghiotantul lui. Apoi am citit aproape o pagină în condica pentru vizitatori.

Erau impresiile olografe lăsate de Mareșal.

Un scris mare energic.

Călugărul ne-a mai spus că Mareșalul transpirase și era lac de apă. Era în toiul verii și ei erau în uniforme. Au venit cu vestoanele și chipiurile în mână.

Au intrat mai întâi în biserică și s-au rugat. Apoi au cerut să se odihnească. Bineînțeles că fiind oaspeți de onoare, li s-au pus la dispoziție camerele cele mai bune și răcoroase. După ceea au mâncat ceva și apoi au vizitat tot complexul mânăstirii...

Eu cu fratele meu, am făcut drumul invers.

Ajunsesem acolo în după amiaza zilei. Mai întâi am vizitat mânăstirea, către seară am cinat împreună cu călugării și după aceea ne-am culcat. Ne-am culcat în acelaș pat pe care cu câteva ore mai înainte se odihnise Mareșalul Antonescu.

În anul următor 1944 l-am revăzut pe Mareșal din nou. Venea sau pleca din Rm. Vâlcea. Cred că tot în drum spre Olănești. Ieșea dela un dentist, Colonelul Ghițescu, care locuia pe strada Gării, o stradă paralelă cu strada Locotenent Réné Băbeanu pe care locuiam noi.

Mașina parcată în față era, cum se zicea atunci „mașină ministerială“, neagră și lungă.

Și la fel. Paza slabă. Vreo doi trei comisari dela poliție, pe stradă și doi în mașina lui. Și atâta tot.

M-am plimbat pe stradă în fața casei dentistului până când l-am revăzut din nou pe Mareșal.

A ieșit preocupat. Colonelul dentist, în halat alb, îl condusese pe Mareșal până în stradă.

Mareșalul, fără să se uite la nimeni, a intrat în mașină și a plecat.

Războiul mergea prost... în defavoarea noastră. Prin Aprilie începuseră și bombardamentele americane.

Și cu toți cei paisprezece ani de zile ai mei, câți avem de atunci, înțelesesem că Mareșalul era tare supărat și cu multe griji.

Eu țineam la el.

Zile întregi după aceea, priveam portretul lui din sala de clasă dela liceu și îl comparam cu figura lui reală „de acum“, așa cum îl văzusem de aproape ultima oară.

. . . .

Anii au zburat de atunci. Au trecut peste 25 de ani.

În 1969 am intrat într-un magazin de instrumente muzicale din Latina în Italia și proprietarul, cum a auzit că suntem români, a venit la noi:

– „Am fost in timpul războiului la voi in țară, a spus el. Am fost în armata italiană. L-am cunoscut pe Mareșalul Antonescu. Mare general! „Bravissimo generale“! și a început să cânte marșul românesc „LA ARME“:

„La arme, cei de-un sânge și o lege...“

Am rămas de-a-dreptul uluit, când îl auzeam pe italian cântând românește.

Și italianul avea lacrimi în ochi.

Și eu l-am iubit pe Mareșal și de aceea m-am cutremurat și am simțit și eu o emoție tare... M'au năpădit lacrimile. Plângeam, cu gândul la cel ce a fost Mareșalul Antonescu, Conducătorul Statului Român.

DOMINIK NICOL

Ion Antonescu

ARDELENI,

frați dragi și încercați,
cugete risipite, vetre stinse și trădate,
Români smulși din glia sfințită de sudoarea muncii strămoșești,
Vouă, vă închin azi, toată durerea și nădejdea mea.

Aici a suferit și a cântat Octavian Goga, în nepieritoarele lui versuri codrii noștri verzi, câmpurile noastre de mătasă, jalea Oltului nostru, jalea caselor noastre, jalea de ieri, jalea de azi – poetul sbuciumării și nesfârșirii noastre, poetul care nu-și doarme somnul în pământul strămoșesc al Ciucei, **ci veghează.**

(Sibiu, **La deschiderea universității clujene,** 10 noemb. 1940)

BOMBARDAREA CAPITALEI*

Mângâetoarea iluzie în care ne-am complăcut a luat sfârșit: aviația anglo-americană a chemat la realitatea tragică a războiului pe locuitorii Capitalei.

A fost bombardată cu fantezia sălbatecă, cu înverșunarea dementă care nu mai caută ținte militare, ci urmărește să creeze doar climatul spaimei. Bombe risipite la întâmplare, fără să se urmărească în centrele lovite ceva, doar case prăbușite, altele ruinate și victime omenești.

Agenția „Reuter“ ne înștiința în ziua de 30 Martie că subiectul cel mai subliniat în presa engleză este declarația făcută de generalul Arnold, șeful aviației americane, care a spus următoarele: „Operațiile aeriene contra Germaniei nu sunt numai preliminările celui de al doilea front, ci constitue chiar al doilea front. Scopul lor este de a zdrobi pe inamic până când acesta va înțelege că a pierdut partida“.

Este sistemul, englez și american de a face războiul cu riscuri reduse, cu economie de oameni și risipă de material. Dar nu mai puțin acest sistem are toată neomenia, tot acel accent de sălbătecie rafinată al unei civilizații materialiste.

Moartea vine cu vuet sinistru din văzduh. Oamenii sunt fără apărare. O bombă căzută la întâmplare omoară sute de oameni, incendiază zeci de căminuri. Tot ce a putut agonisi o familie într'o viață este mistuit de foc în câteva clipe.

Am străbătut străzile acoperite de cioburi, am privit la casele fără geamuri, și căutam să înțeleg sensul acestui război al forțelor de nimicire.

Care poate fi sufletul, concepția de viață pe care vor căpăta-o acești oameni cărora nu le rămâne, dacă scapă cu viață, decât cămașa de pe ei?

Și suntem numai la începutul încercărilor. Vor mai veni, poate, și altele, înmulțind ruinele, semănând moartea printre zidurile fumegânde.

Îndurăm și această primă încercare pe care ne-o dă soarta.

Va trebui să recunoaștem că populația a păstrat o perfectă disciplină, dând dovadă de stăpânirea totală a nervilor. **Este un semn bun calmul în furtună, un semn de tărie morală acceptarea tragicelor încercări, fără risipă de gesturi în neorânduială.**

Bietele victime nevinovate ale acestui bombardament formează prima serie a jertfelor Capitalei.

Să nu ne mângâem cu speranța deșartă că vor fi singurele jertfe. Este bine să ne deprindem bărbătește cu toate cruntele încercări ale acestui război.

Pamfil ȘEICARU

* Articol apărut în „Curentul“ din 6 aprilie 1944 și republicat în volumul „Articole de fond, ianuarie–august 1944“, Editura Curentul, München 1978.

„... Înalță Doamne și însuflețește poporul acesta care moare, ca să trăiască asupritorii săi. Scapă-l de abuzul ce se face cu instituțiile sale și chiar cu virtuțile sale... Dă-i timpul și locul cu care ai înzestrat pe om, fă-l să se bucure de roadele muncii sale“. (Din rugăciunea lui Popa Șapcă la Izlaz cu ocazia proclamării din 9 Junie 1848).

„Scriitori Evrei-Români de renume"

Sub acest titlu **Encyclopedia Judaica,** vol. 14, col. 425–428, Ierusalim, 1978, tipărește lista de mai jos. Nu voim să deposedăm pe nimeni de proprietatea sa, deci: ale lor dirtru ale lor. **Šalom aleikhem!**

În acele coloane se spun multe enormități și se tac lucruri semnificative. În prima categorie intră afirmația după care în Dacia s'ar fi găsit inscripții **ebraice** din vremea războaielor lui Traian, când Evreii ar fi servit drept tălmaci. Referințele lipsesc. Aceleași afirmații se repetă sumar în **The International Jewish Encyclopedia,** Ierusalim, 1973, p. 261 și în **Encyclopedic Dictionary of Judaica,** Ierusalim, 1974, p. 517.

Știm aproape sigur că în cancelaria lui Decebal existau traducători autohtoni de limbă latină, dar nu cunoaștem situația opusă. Nimic nu atestă existența unor Evrei romanizați, cunoscători ai limbii și realităților dacice. Informațiile istoricului evreu grecizat Flavius Josephus despre religia Dacilor sunt exacte dar sumare. Criton, medicul personal al lui Traian și consilierul politic Dion Chrysostomul (originar din Bithynia) erau Helleni.

Ar trebui să merg prea departe pentru a arăta relațiile dintre Evrei și Imperiul Roman (cf. E. Mary Smallwood, **The Jews under Roman rule,** Leiden, 1976). După cucerirea Galileei în anul 66 a Ierusalimului în 70, urmată de distrugerea celui de al doilea templu și, mai ales, după sinuciderea colectivă de la Masada în primavara 73 – tensiunea dintre Evrei și Romani a durat o bună bucată de vreme. Recrutarea primilor – imediat – în armata imperială este logic exclusă. (cf. Ygael Yadin, **Masada, Herod's fortress and the Zealots last stand,** Londra, 1979).

Acum, e drept că s'au găsit în Dacia șase inscripții palmyreniene iar un detașament al arcașilor sirieni **(Numerus Surorum Sagittariorum)** a fost staționat pe **limes transalutanus,** dincoace de Olt, de la cucerirea până la abandonarea provinciei. Numai că Palmyrenienii și Sirienii erau etnic și lingvistic foarte depărtați de trunchiul comun semitic, aparținând ramurilor externe – estice și vestice – ale Arameenilor. Evreii coborau din Canaaniți (Semiți nord-vestici) și se înrudeau mai de aproape cu Cartaginezii decât cu ceilalți Semiți dacici (cf. **Judaica,** p. 541). La fel era situația arcașilor recrutați la Tyr **(Cohors I Tyriorum sagittariorum),** care erau Fenicieni. Naționalitatea precisă a altor „orientali" e greu de definit. Un detașament de Mauretani **(Numerus Mauretanorum),** reprezentat și pe Columna Traiană, călărind pe deșelate, a participat realmente, sub conducerea generalului Lusius Quietus, originar de la Cernè (Sahara) la războaiele dacice. Dar e foarte probabil că aceștia erau Hamiți, adică Berberi, la fel ca și Numizii **(Cohors II Flavia Numidarum),** staționată în Oltenia. Maurii au ridicat în 204 la Micia (Vețel) un templu „zeilor patriei" africane. Nici pomeneală de iudaism. V. Pârvan, în teza sa de doctorat **Die Nationalität der Kaufleute im Römischen Kaiserreiche,** Breslau, 1909, a identificat nume „orientale" printre comercianții din Dacia, dar cu precizie niciunul nu poate fi definit exclusiv ebraic.

În concluzie: atenție la extrapolări. Armenii nu pot pretinde că au colonizat Mexicul pentru că sunt Indo-Europeni asemeni conquistadorilor hispanici ai lui Cortés.

Dintre tăceri notăm: Sorana Gurian a scris în „Universul" din 24 august 1944 un editorial de salut fierbinte către Armata Roșie care subjugase țara ce-i dăduse adăpost. În memoriile „Les mailles du filet" (**Revue de Paris,** 1950) aceeași autoare o descrie pe Ana Pauker ca având un cap de o rară frumusețe „leonină".

La rolul jucat în comunizarea României de scriitori ca Baltazar, Bănuș, Baranga, Breslașu, Cassian, Crohmălniceanu, Porumbacu, etc. Enciclopedia nu face nicio aluzie. Atunci vom menționa noi în mod special pe „eminenta" **(outstanding)** Vera Călin (Clejan). Dsa a intrat în 1948 la Universitatea din București în calitate de lectoră pe lângă catedra de engleză, de la care fusese izgonit pe drumul sinuciderii Dragoș Protopopescu. Ani de zile și-a otrăvit studenții cu citirea, explicarea și traducerea operei lui Stalin **Problems of Leninism.** (Subsemnatul i-a fost elev în 1948–1950 și la lucrările de seminar a tradus – până dincolo de greață – din română în engleză editorialele „Scânteii"). Straniu! Dsa este fiica arhitectului Clejan – șeful obștei israelite în 1942 – care își oferea serviciile sale necondiționate Mareșalului Antonescu! (vezi scrisoarea alăturată).

Alt caz pe care Enciclopedia nu-l relevă este cel al „poetului" Toma George Maiorescu, fabricat la „Institutul de literatură Maxim Gorki" din Moscova în 1954. (Am fost și cu acesta vag coleg depărtat prin 1948, înaintea plecării lui în URSS de unde avea să se întoarcă consacrat, uns charismatic ca în Vechiul Testament). În poemul „Dialog între cosmonaut și dumnezeu" scrie:

Minți!
Minciună-ți este fiece cuvânt
Retorică svârlită'n vânt . . .
Dar iarăși uiți că tu
nici nu exiști . . .
Tu plăsmuire ești
Și-unealta celor care
istoriei i-au fost întunecare . . .
Te-om izgoni, bătrâne,
din conștiință și din spații,
stăpâni vom fi
noi oamenii
și peste constelații.

Nu pretindem ca Enciclopedia să recunoască că aceste „versuri" (remarcați logica: dialog cu o făptură inexistentă!) consituie o ofensă la adresa religiozității poporului român, în limba căruia Mayer-Maiorescu scrie – adoptând drept pseudonim un nume venerabil al culturii noastre – dar oare să nu-o indigneze faptul că ele sunt în același timp o blasfemie față de **Torah? – Šema Yisrael!**

Dar pe „ierunca" nu-l voi ierta nici de data asta. Dumnealui – mentorul eticei scriitoricești – n'a scris niciodată, nicăieri, două rânduri de vagă critică a lui „Toma George Maiorescu". Secătura gasteropodică își rezervă gloanțele, denunțurile și intrigile numai împotriva Românilor de sânge. Uneori mă întreb uluit din ce laborator a ieșit acest Frankenstein?

Mai reținem și remarca (EJ col. 421), după care România fiind o țară înapoiată cultural, Evreii au jucat un rol important în literatura secolului al 19-lea. Sărmane Dosoftei, dece oare te-ai trudit vreo 250 de ani mai'nainte pentru a ne da acea perlă a limbii noastre – poate fără egal în literatura universală – care e **Psaltirea în versuri?**

E drept că Lazăr Șăineanu și Moise Gaster au fost eminenți filologi – și e regretabil că au părăsit în triste condiții un popor pe care l-au iubit și ale cărui comori folklorice și lingvistice le-au studiat cu neîndoielnic entuziasm și superioară calitate. Numai că . . . ambii au fost elevii lui B. P. Hasdeu, care i-a îndrumat și susținut. Deci ei nu puteau „fonda" ceea ce avea rădăcini adânci.

Și totuși, de la Evrei am învățat și noi multe; mai ales ne-am debarasat, după exemplul lor, de acel nefast viciu românesc: **uitarea.** Deci să nu uităm că pierderile iudaismului românesc au fost **minime, ca în nicio altă țară supusă** („aliată") **Axei.** Doctorul W. Filderman a declarat fără echivoc ori reticențe la procesul „băieților" de la Berna în 1956:

„Pendant la période de la domination hitlérienne en Europe j'ai été en contact suivi avec le Maréchal Antonescu, qui a fait de son mieux pour adoucir le sort des Juifs exposés à la persécution raciale nazie. J'ai été témoin de scènes émouvantes de solidarité et de secours entre Roumains et Juifs pendant les moments d'épreuve du temps de l'émpire nazi en Europe. Le Maréchal Antonescu a résisté avec succès à la pression nazie qui demandait des mesures dures contre les Juifs. Je rappelerai seulement les exemples suivants: c'est grâce à l'intervention énergique du Maréchal que la déportation de plus de 20.000 juifs de Bucovine a été arrêtée; c'est lui qui m'a donné des passeports **en blanc** pour sauver de la terreur nazie des Juifs de Hongrie, dont la vie était en danger.

C'est grâce à sa politique que les avoirs des Juifs ont été mis sous un régime d'administration transitoire qui, tout en faisant semblant de les aliéner, en assurait la conservation dans le but de la restitution au moment opportun.

Je mentionne ces choses pour souligner le fait que le peuple roumain, tant qu'il a eu, même dans une mesure . . . limitée, le contrôle du pays, a démontré ses sentiments d'humanité et de modération politique".

Când se face statistica pierderilor evreești din România, trebuiesc **în mod obligatoriu** defalcate regiunile sub dominația ungurească-horthystă ori sovietică, unde suveranitatea statului român nu-și putea manifesta discreta, binefăcătoarea protecție.

Pe de altă parte ne bucură paginile măsurate, nu lipsite de simpatie și recunoștință față de România, scrise de Golda Meir în autobiografia sa **My life.** Dar ne-ar părea și mai bine dacă Israelienii ar recunoaște marele rău pe care unii dintre coreligionarii lor l-au făcut în procesul de comunizare și sovietizare a României. Ion Trivale a murit în tranșee românești, pentru România Mare, și sigur că ar fi fost scârbit de contorsiunile unora.

În timpul profesoratului meu la Harvard University (1975–76), am avut ocazia să o cunosc pe soacra lui Eric Segal, autorul lui „Love story". Venerabila doamnă mi-a relatat spontan ororile maghiare și omenia țăranilor români care i-au ascuns pe Evreii ardeleni, din care mulți apoi au ajuns în Eretz Israel cu „pașapoartele albe" ale Mareșalului Antonescu.

Datoram acest tribut adevărului.

E. LOZOVAN

NB. În lista de mai jos, numele precedate de un asterisc se bucură de un articol separat în EJ.

*Aderca, Felix (1881–1962)
Axelrad, Avram, pseudonim A. Luca (1879–1963)
*Baltazar, Camil (Leopold Goldstein, 1902–)
*Banuș, Maria (1914–)
*Baranga (Leibovici), Aurel (1913–)
Benador, Uri (Simon Schmidt 1895–)
*Blecher, Marcel (1909–1938)
Bonciu, H. (1893–1950)
Breslașu, Marcel (1903–1966)
Călin (Clejan), Vera (1921–)
*Călugaru (Croitoru), Ion (1906–1956)
Cassian (Katz), Nina (1924–)
*Cilibi Moise (Ephraim Moses Ben Seder 1812–1870)
Cornea (Cohn) Paul (1924–)
Cosașu (Rohrlich), Radu (1930–)
Crohmălniceanu, Ovid. S. (Moise Cahn 1921–)
*Dan, Sergiu (I. Rossman, 1903–)
Dominic, Alexandru (Avram Reichman 1889–1942)
Dorian (Iancovici), Dorel (1930–)
*Dorian (Lustig), Emil (1892–1956)
Elvin, B. (Bernstein 1927–)
Feraru, Leon (Otto Enselberg, 1887–1961)
*Fondane (Fundoianu), Benjamin (Wechsler 1898–1944)
*Furtuna, Enric (Henri Peckelman 1881–1965)
*Gherea-Dobrogeanu, C. (Salomon Katz 1855–1920)
*Gurian (Gurfinkel), Sorana (1914–1956)3
Iacobescu, D. (1893–1913)
Iosifescu, Silvian (1917–)
Lazăr, Samson (Lascăr Șaraga 1892–1968)
*Lăzăreanu, Barbu (Baruch Lazarovici 1871–1957)
Luca, B. (Luca Bernstein 1878–1931)
*Ludo, Isac Iacovitz (1894–)
Maiorescu (Mayer), George Toma (1928–)
Mirodan, Alexandru (1927–)
Monda (Moscovici), Virgiliu (1898–)
Mugur (Legrel), Florin (1934)
*Nemțeanu, Barbu (Benjamin Deutsch 1887–1914)
*Pană, Sașa (Alexandru Binder, 1902–)
*Peltz, Isac (1899–)
Petroveanu, Mihai (1923–)
*Porumbacu (Schwefelberg), Veronica (1921–1977)
Raicu, Lucian (Leibovici 1934–)
*Relgis (Siegler), Eugen (1895–)
*Roman-Ronetti, Moise (Aharon Blumenfeld 1847–1908)
*Rudich, Mayer (1913–)
*Sanielevici, Henric (1875–1951)
*Sebastian, Mihail (Joseph Hechter 1907–1945)
*Șerbu, Ieronim (Aron-Hertz Erich 1911–)
Serghi (Marcoff), Cella (1907–)
Sever (Zilberman), Alexandru (1920–)
Silviu, Georg (Silviu Goliger 1899–)
Soare (Sonnenfeld), Iulia (1920–1971)
*Steuerman, Adolf Rodion (1872–1918)
Tertulian, Nicolae (Nathan Veinstein 1929–)
Toma, A. (Moscovici 1875–1954)
Trivale, Ion (Iosef Netzler 1889–1917)
*Tzara, Tristan (Sami Rosenstein 1896–1963)
Verea (Wechsler), Adrian (1876–1944)
*Voronca, Ilarie (Eduard Marcus 1903–1946)
Weiss, Aureliu (1893–1962)
*Zissu, Abraham Leib (1888–1956)

O scrisoare care rămâne de actualitate

La începutul anului 1942, domnul Clejan, distins arhitect și personalitate marcantă a comunității israelite din București, find desemnat să fie seful obștei evreiești din România, a rugat pe Mareșalul Antonescu să-și dea asentimentul la preluarea acestei funcțiuni.

Drept răspuns, Mareșalul Antonescu a trimis solicitantului următoarea scrisoare:

„București, 6 Februarie 1942,

Domnule Clejan,

Am primit scrisoarea Dvs în care îmi cereți asentimentul de a prelua conducerea obștei evreiești din România.

Vă cunosc de mult și vă știu un om de treabă și în consecință nu aș avea nimic împotriva Dvs la conducerea acestei obști. Vă anunț însă că nu mă amestec în această chestiune. Comunitatea evreiască trebuie să-și aleagă șef pe cine crede ea de cuviință.

Fiindcă îmi vorbiți însă de un mănunchi de evrei „cu sentimente patriotice", cu care voiți „să vă opuneți oricărei manifestări politice și oricărei influențe ce ar putea să prejudicieze sau să anihilize înaltele țeluri urmărite de Mareșalul Antonescu", țin să atrag atenția că nu cerem dela evrei sentimente patriotice fiindcă nu e normal a le cere, dar cerem tuturor care trăesc în mijlocul nostru **să nu ia drept slăbiciune toleranța noastră și să nu abuzeze de ea,** fiindcă acei care vor încerca de acum înainte să se opună, în orice fel, intereselor noastre naționale, vor fi loviți fără de nici-o cruțare. Evreii care nu se vor încadra total și în adâncime pe linia intereselor Statului Român, se exclud singuri dela beneficiul de a mai fi tolerați pe teritoriul țării.

Nu aveți dreptul să vă plângeți fiindcă avem înțelegere numai pentru acei care sunt cu adevărat de treabă și încetează total sistemele de corupție, de intrigă și de acțiuni subversive la care s'a recurs până acum de foarte mulți dintre evrei pentru a ne slăbi ființa națională și a ne domina viața economică și politică.

Aceasta nu o voi mai tolera și nu o va mai tolera nimeni, **fiindcă n'o mai tolerează poporul român care s'a desmeticit și s'a săturat de farisei și de lipitori.**

Cei care au venit după 1914 și s'au îmbogățit aci pe căi necinstite, prin corupție și prin jefuirea banului public și exploatarea muncii și sărăciei românești, alimentând mereu dezordinea și sprijinind acțiunile dăunătoare neamului românesc, pentru ca apoi să se ridice chiar împotriva Armatei, care le-a asigurat liniștea și prosperitatea, **așa cum au făcut în Basarabia, Bucovina de Nord și dincolo de Nistru,** vor fi loviți fără milă și vor fi aruncați dincolo de hotarele țării.

Aceștia nu au dreptul să invoace spiritul de omenie, fiindcă omenie nu înseamnă slăbiciune. După ce au răsplătit cu dușmănie și cu crimă toleranța fără de limite pe care au găsit-o în România unde au prosperat mai presus de visurile lor, evreii aceștia nu mai pot afla omenie nicăieri. Ei își iau numai plata dreaptă pentru faptele și mișelia lor, iar cei ce se solidarizează cu ei vor avea aceiași soartă. **Ceilalți pot să stea liniștiți.** Soarta lor se va decide în spirit de obiectivitate și dreptate. **Iar acei care au adus servicii țării pe câmpurile le luptă sau în alte domenii de viață publică, se vor bucura de toată considerația și protecția noastră.**

Antonescu"

Mihail SĂNDULESCU

MISTIFICAREA ISTORIEI

În luna aprilie, anul curent, postul de televiziune american N. B. C. a transmis un serial filmat și intitulant HOLOCAUST.

Este vorba de reeditarea evenimentelor din timpul războiului trecut, evenimente legate de așa zisa problemă evreiască.

Filmul, cum era de așteptat, a fost plin de exagerări, denaturând adevărul, într-un mod grosolan Însăși definiția **Holocaust** este o mistificare. Realitatea este că cifra pierderilor reclamate este cu mult mai mică, de ordinul câtorva zeci de mii. Nu există statistici autentice dar în consecință cu „audiatur et altera pars", cifra oscilează între 60 de mii până la maximum 600 de mii înglobând toate naționalitățile și care au murit în lagărele germane mai mult din cauza epidemiilor și a bombardamentelor americane.

Apare deci destul de clar că filmul este o subversiune sovietică care are ca scop să țină Germania desmembrată și fără putere politică sau militară.

Presa de aici și pe care Al. Solzhenitsyn o numește „licentious press" (imorală, nerușinată, abjectă), s-a ocupat pe larg, din nou de așa zisa „exterminare a evreilor", în paralel iar Liga Împotriva Defăimarii (evreilor) B'nai B'rith, în colaborare cu Consiliul Național de Studii Sociale, au publicat un fascicol în cotidianul New York Post din 17 aprilie a.c. intitulat „Holocaust în istorie" și în care pe o hartă a Europei se indicau cifrele rotunjite care „trebuiau" să totalizeze suma de 6 milioane de evrei, care au fost omorâți . . . (cifră absurd de exagerată) și prin care, de ani de zile se întreține o propagandă de răzbunare și de acoperire. Prin această „formulă" se abate atenția dela ceeace „produc" evreii pe plan politic în lumea întreagă . . .

Suferința lor din trecut a fost mai mult de ordin psihologic. Dar ei nu uită umilința meritată și sunt în stare să se răzbune, dacă ar putea, și peste o mie de ani. Așa cere tradiția talmudică.

Româniel i se aruncă în spate responsabilitatea omorârii a . . . 300.000 de evrei!

În cercurile românești asemenea afirmații au stârnit stupoare însoțită de indignarea mistificării adevărului.

O carte însă de „istorie" și care a apărut furibund (fără publicitate de presă), încearcă să dovedească, că cifra este reală. Cartea se intitulează TRANSNISTRIA (The forgotten cemetery – cimitirul uitat) și a fost scrisă de un rabin pe nume JULIUS. S. FISHER.

Și aici ca și cu Holocaust frauda începe cu titlul: „cimitirul uitat"!! Care cimitir? Unde? . . .

Cartea este o blasfemie. Ea ne denigrează nu numai pe liderii noștri din perioada premergătoare războiului sau din perioada războiului propriu zis (Mareșalul Antonescu) dar și poporul nostru despre care autorul are numai cuvinte de dispreț și ură. Și ceeace este mai interesant, că rabinul nu este un evreu care să fi trăit vreodată în România și mai mult decât atât, nu este un evreu care să fi fost „deportat" în Transnistria. **Rabinul este originar din Ungaria,** pe care a părăsit-o indefinit la începutul războiului, după ce a încercat chipurile (?) să-și ajute conaționalii din România. În 1942 rabinul apare în America, el știe cum și cu mult timp după război se apucă să scrie numitul pamflet, cu iz de istorie. Ne întrebăm și pe bună dreptate, dece n-a scris despre Transnistria un evreu român și care a fost acolo?

Iarăși interesant (!) și destul de bizar este că lucrarea de „istorie" apare abia in 1969 și la patru ani după moartea autorului (!)

Un capitol din carte (3 pagini) de statistică (?) a apărut în 1958 în „Jewish Social Studies". Acest capitol de trei pagini (reprodus de rabin) este de fapt o statistică de o superficialitate de batjocură. Se stabilește exact cifra de 138.957 evrei exterminați de către Români (?). Pe contracopertă se înscrie cifra de 200.000! . . . iar la pagina 31 cifra de 300.000! Totul balansat. Jonglerie de cifre. Defalcări contabile.

Deasemeni cartea abundă în epitete ca: „bestialitate", „sadism", „cruzime", „masacre", „exterminare", **„canibalism"** (sic) . . . toate ni le aruncă în spate cu o ură specifică. Altă jonglerie, de data aceasta jonglerie de epitete!

Cartea de fapt începe cu un capitol despre istoria României (rabinul devine istoric de ocazie, alt „Roller"!) și încearcă chiar să pună sub semn de întrebare însăși existența noastră ca Stat!? Totul senin cu nerușinarea și cinismul specific.

Cum am mai spus, cartea se vrea istorie și încheie cu tot felul de indexuri.

(urmare în pag. 8)

MISTIFICAREA ISTORIEI

(urmare din pag. 7)

Semnalăm această carte detractatoare şi plină de neadevăruri şi invităm pe cititorii noştri din generaţiile mai vechi şi care cunosc realitatea situaţiilor petrecute, să le afirme în faţa acestor impostori, căci se impune o punere la punct la această mistificare, căci noi trebuie să ne scriem propria noastră istorie, noi care am trăit evenimentele, nu rabinii!

Una din poruncile înscrise în Tabela Legislatorului Moise este „să nu minţi!" dar patimile defunctului rabin au fost mai puternice decât educaţia sa religioasă, cum denotă din plin această „carte" intitulată „Transnistria".

***

Lăsăm la o parte faptul că nimeni din foştii combatanţi români nu-şi aminteşte de vreo deportare masiva a evreilor din Basarabia în Transnistria, aşa cum susţine autorul.

Dar să vedem care ar fi izvoarele cheie pe care se bazează cartea. Principala sursă ar fi procesele „criminalilor de război". Se citează fugitiv câteva „mărturii" din unele procese din Bucureşti. De exemplu un martor spune că într-un lagăr, Vertujeni (?) erau vreo 22–23.000 de evrei. Şi cu toate aceste exagerări, autorul nu poate aduna cifra pe care o contabilizează la urmă şi recurge la artificii.

Ne-am fi bucurat ca să stăm personal de vorbă cu rabinul, pentru a-l fi dezvăţat să mai mintă, dar cum cartea a apărut după moartea sa ne consolăm şi reamintim altor evrei, care ar încerca să mistifice realitatea, după formula tradiţională, că în perioada imediat postbelică, când comuniştii au venit la putere, prin Tratatul odios dela Yalta, — că Ministru de Interne în Romania era un evreu (Teohari Georgescu) şi că tot aparatul de stat era saturat de evrei.

Aproape toţi colonelii din Securitatea de Stat erau evrei, iar aceştia ordonau anchetele şi arestările în conformitate cu metodele de răzbunare pe care le dicta educaţia şi „conştiinta" lor.

Anchetele se făceau bestial cu umilinţe, ameninţări, bătăi, schingiuiri, aşa încât toate mărturiile luate sub anchete de tortură se contestă!

Biata fiinţă omenească, ca să nu mai fie schingiuită, uneori îşi sacrifica demnitatea făcând declaraţiile pe voia satrapului. La Tribunal îşi negau însă declaraţiile. Dar deziluzie! Judecătorii de cele mai multe ori evrei, nici nu-i luau în consideraţie. Justiţia era de batjocură. O simplă formulă de legalizare a bestialităţilor Regimului, pentru propagandă externă şi atât.

În afară de sursa de mai sus, restul sunt informaţii vagi, pe care le-a adunat mai mult dintr-o imaginaţie bolnavă. Şi pe tot parcursul cărţii rabinul nu încetează să ne numească antisemiţi.

Poporul român nu este şi nici nu a fost un *popor rasist.* Dovadă că la noi (*ne referim la perioada modernă*) şi-au găsit adăpost Armenii, *fugiţi din Turcia, Grecii veniţi* în număr mare pentru comerţ şi o viaţă mai bună, Italienii care lucrau în construcţii, Polonezii la începutul războiului iar de Evrei nu mai vorbim, că se cantonaseră la noi în mod masiv şi se pare ca nu le-a mers prea prost, de vreme ce se scurgeau necontenit in ţara noastră în special din toată Europa estică (din Rusia, Polonia, Ungaria . . .)

Şi n-au dus-o prost nici în timpul războiului. Regimul lui Antonescu, pe care ei acum îl condamnă, cu ingratitudinea specifică, i-a scutit de front şi nu i-a dat pe mâna Nemţilor. Singura ţară din Europa care i-a apărat chiar. S-au găsit scrisori ale Mareşalului Antonescu prin care refuza să-i predea Nemţilor.

În plin război, sub acelaşi Antonescu, în Bucureşti Evreii aveau un Institut de Invăţământ Superior, unde decan era profesorul Marcu Onescu. Aveau şi servicii bune uneori la stat. Exemplu, în Oficiul Naţional al Propagandei lucrau 36 de evrei fotografi sub şefia lui Hertfurt Petre (român de origine austriacă) şi care şi azi trăieşte în Bucureşti. Alţi evrei lucrau la economatele militare şi în seviciile sedentare. Ce-i drept, unii dintre ei au fost scoşi în câteva rânduri la muncă de folos obştesc. Stroe a ieşit la zăpadă (la curaţat zăpada) în Piaţa Brătianu şi făcea pe saltimbancul în frac şi joben, cu lopata în mână, în timp ce copii noştri mureau pe front împotriva comunismului!

Dar despre aceste lucruri rabinul nu suflă o vorbă. El vede numai masacre!

Vine numai cu acuzări. Şi atunci, ne întrebăm, nu e o impietate ca Evreii din România să tacă acum când se scriu asemenea imposturi?

Asta e răsplata!

Căci cum spune poetul undeva:

„Româneşte aşa a fost:
Să te-nclini după putere,
Să fii blând cu cel ce-ţi cere
Milă şi adăpost.
Neîndurat să dai din coate
Când duşmanul vorbe-ţi scoate
Că eşti rău şi prost . . ."

***

Şi pentrucă veni vorba. Să facem şi noi un scurt apendice la cartea rabinului şi să vedem ce s-a întâmplat după război, când evreii nu au mai fost „persecutaţi".

Asazisele cele Trei Mari Puteri, după ce ne-au obligat ruşinos să luptăm împotriva aliatului nostru german, ne-au impus apoi şi forma de guvernământ, adică ne-au dat pe mâna Rusiei bolşevice.

O parte din foştii prizonieri români care s-au mai întors din Uniunea Sovietică, povesteau că **aproape toţi comandanţii de lagăre şi translatorii erau evrei din Basarabia,** iar Ana Pauker pe atunci în uniformă de general în Armata noşie, le ţinea conferinţe de îndoctrinare politică . . .

Dar în Ţara Românească ei ce găseau? Peste tot în conducerea de stat erau cocoţaţi Evreii! **Aproape toate ministerele erau conduse de către evrei.**

Astfel între anii 1945–1956 unele instituţii sau ministere din România deveniseră parcă instituţii exclusiv judaice. Spre exemplu în Agerpres (Agenţia română de presă) erau aproape 80% evrei! (inclusiv conducerea bineînţeles). În Ministerul Comerţului Exterior aprox. 80% evrei! In Radiodifuziunea Română şi mai târziu în Televiziune aprox. 80% evrei! In Ministerul de Externe în toate posturile de „Şefi" etc. etc. fără a mai reaminti Ministerul de Interne precum şi toate Serviciile de Cadre de la toate întreprinderile mai mari şi mai mici care erau deasemeni conduse aproape exclusiv de către evrei. Directorii dela aşa numitele Sovromuri erau evrei. (un exemplu la Sovromasigurare: Petreanu, fost director al Băncii Ardealul). Translatorii care făceau legătura între Români şi „Consilierii" sovietici erau deasemeni evrei din Basarabia.

Numelo lor a rămas ca „mărturie" în semnături olografe pentru cercetătorii de mai târziu, chiar dacă le-au schimbat în Petreanu, Săveanu, Balaban, Bratu, Mihail Florescu (alias Blumenfeld) fost Ministru al Industriei Chimice sau Năstăsescu (alt evreu cu nume schimbat, rămas încă de pe vremea lui Ana Pauker, ani de zile „translator" oficial al lui Gh. Gh. Dej şi care azi a devenit ideolog, scrie articole politice în „Tribuna României".

Alţii îşi păstrau numele lor reale cum spre exemplu in 1952 căpitanul Haltenwagner Lenin din M. A. I. (de semnalat că pronumele Lenin îl avea dela naştere (1926?) Desigur că mâzgălitura numelui său a rămas pe undeva ca s-o putem găsi când vom face şi noi bilanţul (căci noi ne vom conduce după realităţi şi documente, nu ca rabinul Fisher după fantezie!)

***

Noi Românii nu suntem un popor pătimaş.

Noi nu privim totul prin prizma urei şi a răzbunării, dar iată că numitul autor ne-a incitat memoria la adresa lor. Referitor la alte acuzări. Cândva am vizitat Cimitirul Mozaic din Bucureşti, de pe Şoseaua Giurgiului şi nu am văzut acolo mai mult de 14 morminte ale celor care au „stat la Abator" înainte de război. Aici nu odată am întâlnit cifra speculată de 20900! In altă parte..." mii de evrei au fost masacraţi de către legionari"! . . .

Fac din ţânţar armăsar.

Sau niciodată nu se spune pentruce? Pentruce au fost omorâţi, dacă au fost? Mormintele de pe Sos. Giurgiului sunt cifre de istorie adevărată. Sunt documentele materiale, nu minciunile şi deturnările de adevăr, mâzgălite pe hârtie în străinătate, pentru a întreţine o propagandă de ură. Au numărat ei (evreii) vreodată mormintele legionarilor prin comparaţie?

Au căzut zeci de evrei şi au căzut zeci de mii de legionari şi mulţi dintre ei condamnaţi la moarte de către tribunale speciale comuniste, **peste care tronau evreii!** (Ministrul Justiţiei Abraham Bunaciu!).

Legionarii erau Români şi erau la ei acasă şi cădeau şi au căzut pentru vina că şi-au iubit Patria, Ţara, Neamul şi pe care l-au vroit aşezat în drepturile lui naturale. Ce fac evreii azi în Israel; nu sunt naţionalişti?

Ar fi interesant de întrebat pe fostul colonel magistrat Oprescu (nume schimbat) fost asistent la catedra de Teoria Statului şi Dreptului prof. Marcu Onescu (Ornstein) Facultatea de Ştiinte Juridice Bucureşti (1948–1960) — câte sentinţe de condamnare la moarte a semnat? Iată istorie adevărată! Cândva acele „dosare" vor fi cercetate căci adevărul crimelor trebuie să iasă la suprafaţă, „ca untdelemnul deasupra apei".

De fapt cei care ne-au comunizat ţara dintru început şi au dat dicteul monstruoasei formule comuniste, se pot găsi grămadă la Mausoleul roşu comunist — acele maţe oribile şi care se înconvoaie către cer din Parcul Carol (azi Libertăţii) din Bucureşti.

Acolo îi puteţi găsi pe Roller-ii care veniseră la fel să ne mistifice istoria, pe Ana Pauker, fost general de brigadă în Armata roşie şi decorată de mai multe ori de Stalin, şi care a venit la noi să ne facă „istorie", pe toţi Chişinevschii, Abrahamii, Breslaşii . . . et ejusdem farinae.

I-a numărat vreodată cineva? A făcut cineva un tabel cu ei? Sunt prezenţi morţi. Să vedeţi ce mulţi sunt. Jumătate din „locuitorii" acelui aşa zis mausoleu sunt evrei! . . .

***

300.000 de morminte evreeşti nu va găsi nimeni în Transnistria pentrucă nu există, cum am spus decât consemnate în susnumita carte mincinoasă.

Dar în schimb veţi găsi mii, zeci de mii, sute de mii de nume evreeşti presărate oficial peste tot în România postbelică, nume care aruncă o lumină sinistră asupra istoriei noastre, care nu sunt comparabile nici cu Domniile fanariote!

Şi toti acei tovarăşi de Goldenbergi sau Lazarovici, aproape toţi secretarii de partid, instructori sau agitatori, **azi se plimbă liberi pe străzile New-Yorkului, în Tel-Aviv sau la Paris.**

Dar aceste nume de evrei, aceşti Pauker-i şi Roller-i fie ei morţi sau în viaţă sunt o pată murdară nu numai pe istoria ţării noastre dar şi pentru propriul lor popor!

Am fost siliţi aici să trecem sumar în revistă, câteva aspecte negative ale unor evrei şi care aruncă o umbră în trecutul nu prea îndepărtat.

Trebuie să le reamintim istoria adevărată impostorilor şi mistificatorilor.

Am fi fost bucuroşi să înşirăm şi nume care fac onoare unor elemente judaice din România, dar aceştia îşi au locul lor în ochii lui Dumnezeu şi al istoriei (adevărate) şi despre care vom vorbi altădată separat, neamestecându-l cu jigodiile fanatice şi care acţionează din impulsuri maladive de isterie şi paranoia, şi despre care ne-am ocupat aici pe scurt şi am scris cele de mai sus cu mare scârbă!

Se impune o luare de atitudine omenească pentru adevărul istoriei şi pentru poporul nostru în suferinţă.

Până când să fim călcaţi în picioare şi batjocoriţi de către nemernici? . . .

Mihail Săndulescu

CAMIL MĂRCULESCU
1930–195?

Un cititor al acestui ziar îmi spulberă speranţa ce hrăneam în adâncul inimii, aceea că ortacul adolescenţei mele, mai trăia undeva fie şi nerealizat în ciuda marilor lui calităţi.

Camil Mărculescu, nepotul lui Ion şi al Mariei Antonescu, a trebuit să plătească scump rudenia. A fost asasinat bestial la 24 de ani, îmbrâncit într'o prăpastie din Carpaţi în primii ani de practică.

Încerc să desfăşor înapoi un film vechi, mut, îngălbenit şi sfâşiat brusc. Legăturile noastre, trainice cum numai miturile antichităţii au mai imaginat, se situau colegial în incinta de la „Gh. Lazăr" şi, familiar, în afara ei. Nu eram colegi de clasă, Camil fiind cu un an în urma mea, dar multe cursuri comune ne reuneau în aceeaşi bancă. Recreaţiile — mai ales cea de la ora 11 — ne regăseau lângă grilajul de vest din careu. Acolo venea şi prietenul nostru Andrei Ghiţescu „căzut" şi el într'o văgăună, ca şi plutonierul-major Mihuţ, şoferul Mareşalului „accidentat" în Munţii Apuseni în 1951. Aici avem dovada că a fost **sistem** în exterminare, practicat de aceleaşi mâini.

Ani de zile am împărţit sandviciurile. Dar Camil avea un zâmbet trist, premoniţional. Drumul spre casă îl făceam totdeauna împreună, pe jos. Îl lăsam în Cobălcescu, unde la fereastră îi făcea semn cu mâna bunica lui oloagă, şi-mi continuam calea spre Buzeşti. Seara ne întâlneam iar la operă sau la concerte. El "realist" — eu „clasicist" comunicam prin muzică. Toate spectacolele anilor '40 le-am ascultat lângă cotul lui Camil. După asasinarea Mareşalului şi a avocatului său Stănescu, mort în minele de la Iacobeni, Vatra Dornei — de care sunt vinovaţi politicaştrii ce azi vor să ne reprezinte în comiţiile lor de vodevil (vom discuta şi de răspunderi, domnule Penescu) — după despărţirea noastră, Camil a reuşit se pare să-şi treacă bacalaureatul în 1948 şi să termine facultatea de geologie probabil prin 1953. Puţin timp după aceea se întâmpla imposibilul „accident". Camil era un om al muntelui: schior şi alpinist nu un novice. Iarna şi vara cutreiera coclaurile Carpaţilor, pornind de la vila unchiului de la Predeal.

Anii '50 — ani de groază. Mărculeştii erau izgoniţi din Cobălcescu în calea Moşilor. Maria Antonescu pătimea la Lăteşti. Mama mea era la Mislea, cu Elena Brătianu şi Maria Golescu . . . Iar satrapi ai ţării erau cei din „generaţia" socrilor tovarăşului Goma!

Eu — la Paris, am compus dintr'un impuls inconştient scrisoarea de mai jos, publicată mai târziu. Răspuns la un mesaj sufletesc? Certitudine: Camil s'a gândit la mine în momentul prăbuşirii în prăpastie.

Ci năframele noastre nu le vom mai putea întregi. Nicio lacrimă! ne-a ordonat Ion Antonescu. Ikaros nu trebuie jelit.

E. LOZOVAN

Scrisoare către un prieten

„Să învingem distanţele timpului şi ale geografiei şi să stăm iar alături ca odinioară. Ani de-a rândul am împărţit aceeaşi bancă la liceu şi gândurile noastre s'au îngemănat: noi dovedeam că frăţia spiritului e tot atât de tare ca şi cea a sângelui.

Eram nişte copii, încă zburdalnici, în zilele blestemate de August 1944 când s'a abătut asupra ţării întunecimea noului Ev Mediu. Miciuriniştii cugetului ne-au veştejit mai întâi surâsul şi ne-au furat apoi adolescenţa. Dar neghiobii „ingineri de oameni" au realizat altceva, ce nu figura în „cincinalul" lor: ne-au sudat aspiraţiile. Până în momentul în care am întâmpinat suflarea lor pustietoare eram **două idei,** înrudite e drept, dar în **două corpuri.** După ce am trecut prin focul urei lor eram amândoi **o singură idee.** Şi în momentul acela am răsplătit pe dascălii noştri adunând într'un potir tot nectarul ce ni-l dăruiseră ani de-a rândul, şi pe care îl credeau pierdut. Ce transformări miraculoase s'au petrecut în noi în tăcerea câtorva nopţi. Băieţii ştrengari nu s'au mai gândit la mingi ori biciclete ci cu fruntea umbrită de povara unor răspunderi de „persoane în vârstă" au început să reflecteze la rolul lor în comunitatea românească, la datorie, la atitudinea ce trebuiau să adopte. Ca o creangă de cireş, care îşi deschide bobocii dintr'odată, aşa ne-am deschis şi ne-am luminat noi în faţa realităţii. Atunci am luat hotărîrea de a servi, mai presus de orice, idealul libertăţii României. Cum s'a înscris în calendarul nostru această decizie gravă? Mă străduiesc să-i fixez o dată şi nu pot. Ea s'a materializat încet, aşa cum se adună şi se lămureşte în căuşul de cărbune al giuvaergiului grăuntele de aur peste care a trecut para focului.

Am încercat apoi să înfruntăm uraganul care ne mătura ţara dela un capăt la celălalt. Şi nava noastră s'a sfărâmat de stânci. Tu ai rămas acolo — ancoră fără otgoane — pe mine m'au dus vânturile departe — pânză fără catarg.

Ţii minte? In basmele copilăriei noastre, când se despărţeau doi fraţi rupeau în două o năframă şi oriunde îi ducea întâmplarea fiecare citea pe făşia lui ursita celuilalt; iar când se întâlneau, întregeau bucăţile. Şi noi am împărţit o năframă de gânduri — idealul acela de libertate pe care am jurat să-l servim. Ani de-a rândul eu am citit pe făşia mea că ai rămas neschimbat, tăcut şi dârz — demn de flăcăul de odinioară. Sigur, şi tu, frăţâne, ai văzut pe petecul tău drumurile, dorul, credinţa şi curajul meu. Ţi-o jur, niciodată n'am râs şi nici n'am plâns **numai** pentru mine. Ochii mei, care văd ceea ce tu acolo, în besna ţării, nu poţi vedea — îţi aparţin. Buzele mele au rostit în toate oraşele, în toate limbile, cuvintele pe care tu nu le poţi rosti.

La mulţi ani, frate al meu. Suntem din rasa acelora care din leagăn au fost hrăniţi cu răbdare şi curaj.

Va veni ziua în care vom întregi năframa idealului nostru şi ne vom îmbrăţişa, căci vom fi rămas credincioşi unul altuia, neschimbaţi din ziua despărţirii . . ."

Locuitori de origine română în Statele Unite

În numărul mai/iunie 1978 din „American Romanian Review" (17313 Puritas Ave., Cleveland, Ohio 44135) găsim o interesantă statistică privind numărul locuitorilor de origina etnică română şi răspândirea acestora pe teritoriul Statelor Unite. Cu cei 15000 locuitori de origine română, oraşul Detroit ocupă primul loc, distanţând cu mult alte două centre româneşti: Cleveland şi New York.

Iată în cifre rotunde câţi locuitori de origine etnică română trăiesc în diferitele state din U. S. A.:

Michigan	16000
Ohio	12200
New York	5500
Pennsylvania	3000
Indiana	3000
Illinois (Chicago)	3000
California	3000
New Jersey	2000
Florida	1000
Massachusetts	800
Connecticut	800
Minnesota	500
West Virginia	500
Missouri	500
Washington, D. C.	500
Maryland	300
Rhode Island	300
Nebraska	300
Total	53200

La acestă cifră totală s'ar mai adăoga încă 5000 care ar trăi în alte state. Posibil! Oricum, elementul românesc este în foarte mare descreştere în Statele Unite şi aceasta în ciuda faptului că în ultimii 15 ani au sosit acolo mulţi emigranţi români. În anul 1928 numărul acelora care se declaraseră a fi de origine etnică română era de 210000, adică de patru ori mai mare ca astăzi . . .

„ARS LIBERA“

În numărul trecut anunţam laconic apariţia „activă“ în cadrul exilului a tovarăşului George Bălan fost redactor muzical în două reprize (1951—1957; 1961—1963) la „Contemporanul“, ancorat temporar în München cu misiunea de a organiza partea artistică, cu precădere, muzicală a prea încercatului exil românesc. Între timp dânsul nesatisfăcut de termenii şi formula prin care-l prezentam cititorilor, ne scrie la redacţie o scrisoare de conţinutul căreia o să facem uz pe parcurs. Cu toată importanţa pe care o acordăm filosofului şi estetului marxist G. Bălan, lipsa de spaţiu nu ne-a îngăduit mai mult în numărul trecut. De data aceasta sperăm că vom fi la inălţimea atât a curiozităţii cititorilor cât şi a orgoliului domnului Bălan, iar pentru ca acesta din urmă să primească depline satisfacţii ne vom lăsa conduşi în tratarea cazului chiar de conţinutul respectivei scrisori de ameninţare pe care dânsul o adresează „Stindardului“ şi directorului său, scrisoare ce culminează cu ameninţări judecătoreşti.

Împărtăşim nemulţumirea şi chiar scandalizarea fostului redactor de la „Contemporanul“ şi, anterior, „România liberă“, „Scînteia tineretului“ — functie pe care dictatura proletariatului o încredinţează cuiva nu pentru cultura, rafinamentul intelectual şi înclinările sale idealisto-spiritualiste ci numai pentru ataşamentul la linia partidului, pentru studiile făcute in ţara socialismului (dl. Bălan îşi prepară între 1957 şi 1960 doctoratul în filosofie şi estetică la Universitatea din Moscova) şi pentru faptul că respectivul este verificat şi supra-verificat de către faimosul serviciu de cadre, spaima tuturor nenorociţilor nealiniaţi şi aliniaţi chiar, din lumea de dincolo de cortină — cum ziceam, întelegem scandalizarea dânsului, când bănuind că nu-l cunoaştem ne scrie: „Că aşi (sic!) fi **cameleon** şi **gargarist** (termenii aparţin prezentării noastre din numărul trecut) e o afirmaţie care nu poate fi luată în serios de nimeni dintre cei care mi-au urmărit activitatea“.

La congresul studenţesc „comunist“ U. I. S. dela Praga în august 1950, de exemplu.

Oare facem o mare graşală atunci când afirmăm că e înzestrat cu calităţile mimetice ale vânătorului de muşte cineva, care după ani şi ani slujiţi cu fidelitate şi succes, îşi pierde răbdarea în vechea credinţă, caută ocazia de a schimba stăpânul şi o găseşte chiar de partea cealaltă a baricadei? Din activist convins şi unealtă fidelă a partidului, să te transformi peste noapte, când nu mai e periculos şi devine posibil într'un fervent beneficiar al libertăţilor lumii capitaliste împotriva căreia ai lătrat sub flamura lui Lenin şi Stalin, nu se numeşte cameleonism? Am folosit eufemismul pentru a nu spune trădării pe nume. Şi când toate acestea le face dl. Bălan George, oare la ce fel de „Bene Merenti“ se aşteaptă? Scandalizarea sa îl face şi mai suspect de cât ar bănui. Dar deocamdată să urmărim în continuare textul scrisorii activistului de la Contemporanul care ne spune: „Vrând să mă compromiteţi (noi am vrut doar să-l facem cunoscut n. n.) vă daţi, cum se zice cu firma'n cap (remarcaţi nivelul polemicii şi rafinamentul condeiului unui doctor în filosofie, fie acesta chiar de la Moscova n. n.), o afirmaţie ca cea de mai sus neputând fi făcuta decât de cineva care pe lângă că este neinformat, se află absolut înafara culturii“. Dl. Bălan se află în posesia patentului prin care se testează cultura cuiva: De-l acepţi pe Bălan eşti cult, de nu, te afli înafara culturii, pentrucă dâsul este cultura personificată.

Iată-ne scoşi din cultură de dl. Bălan pentru simplul motiv că nu aducem osanale virtuozităţii cu care se „orientează“ schimbând direcţia şi culoarea. În cultură sau înafara ei, asta n-o decidem nici noi şi nici domnia sa; dar în treacăt, fie spus, nu aspirăm deloc la una în care dânsul reprezintă o valoare absolută, infailibilă.

Dacă luăm exemple din cultura adevarată unde valorile nu se contrafac şi atitudinile nu se schimbă sărind pârleazul, ne permitem să amintim faptul că Saint-Beuve deşi s'a înşelat grav asupra valorii poeziei lui Baudelaire totuşi n'a fost exclus din cultură. Asta numai ca să ştie dl. Bălan că nu peste tot e ca la partid, unde ori ce nesupunere aduce după sine excluderea. În lumea liberă el şi-a pierdut imunitatea de ideolog oficial.

Dar nu de cultură este vorba deocamdată, ci de cu totul altceva: de impostură şi de manevra de intimidare de care uzează acei care sperând în escamotarea trecutului compromiţător îşi confecţionează odată cu schimbarea paşaportului RSR în titre de voyage, eliberat de convenţia dela Geneva, piedestale noi pe măsura infatuării lor narcisoide şi a planurilor ambiţioase de a-şi extinde preşedenţiile pe toate meridianele pământului. (Asupra acestei teme vom reveni mai jos.) Metoda pare că a făcut şcoală în ultima vreme. Dacă îndrăsneşti să-l întrebi pe dl. Bălan cum se face că doctorându-se în marxism la Moscova, ajunge de iese antroposof? el îţi răspunde: eşti un incult, domnule. Ce aţi spune dacă cel prins la poame în grădină (mai sunt încă pomi opriţi cuvioase Bălane!) şi tras la răspundere î-ţi replică ca şi cercetătorul nostru întru tainele muziceşti: Cine indrăsneşte să mă arate lumii aşa cum sunt şi asa cum am făptuit până acum, să ştie că se află în afara culturii!

Toate bune, numai că exilul românesc se va întreba: Care să fie Bălanul cel adevărat? apologetul sau detractorul comunismului? Când e sincer domnul Bălan: când se confecţioneaza marxist în atelierele Moscovei pentru ca să se vândă apoi zeci de ani ca un element de nădejde în întinderea vălului de ceaţa şi al mărăcinişului ideologiei marxist-leniniste sau atunci când trecând la „ai noştrii“ este îmbrăţişat de „Europa liberă“ de unde scuipă în farfuria din care mâncase până bine de curând. Când — cum! ne va răspunde dânsul încântat că i-a reuşit manevra. Să nu uite însă că cu un astfel de „când — cum“ nu are acces la cultura şi spiritualitatea unui popor care luând în braţe suferinţa milenară şi renunţând la istorie (cum spune Blaga, retrăgându-se din istorie) n'a acceptat de dragul procopselii să fie „liber-schimbist“ ca atâţi Bălani care după ce şi-au dat aportul politic şi cultural la cimentarea sistemului, îl descoperă falimentar şi-l părăseşte ca şoarecii corabia care stă să se scufunde. Ajuns în străinătate deşi schimbă ideologia el rămâne „rromân“. Ce mişcător! Admirăm statornicia şi obstinarea cu care dl. Bălan se identifică cu spiritualitatea şi cultura româneasca în egala măsură şi abilitate, atât de pe poziţiile marxist-leniniste cât, şi, mai recent, în postură de idealist sadea. El a văzut marxist, în trecut, viitorul României, după cum azi îl vede spiritualist.

Vedeţi dumneavoastră că de toate te poţi îndoi pe lumea asta, numai de cât bine vrea dl. Bălan culturii şi spiritualităţii româneşti nu, atunci când încercând să-şi piardă urma marxistă se metamorfozează la adăpostul libertăţii folosite abuziv, în idealisto-spiritist. Sfântă perfidie!

Ori cât i-ar fi de mlădioasă dialectica, dânsul trebue totuşi să se decidă pentru una din variantele celor două atitudini „istorice“ ale sale. Îl lăsăm să aleagă singur pe cea mai puţin dezonorantă, dar să se decidă: sau, încă de pe timpul când juca farsa marxistă în filosofie şi estetică adăpostea în adâncurile sale la secret antropozoful de azi, din lumea liberă (lucru greu de presupus pentrucă vigilenţa partidului nu se adoarme uşor) sau acum în veşmânt idealisto-spiritist confecţionat odată cu schimbarea statutului politic, î-şi menţine structura de bază — materialisto-dialectică care l-a format; lucru mult mai probabil şi care se confirmă în practica şi procedeurile sale, deşi dânsul invocă în sprijinul purităţii şi inocenţei de nou născut în lumea liberă — exact ca efectul botezului la creştini (nu facem nici o aluzie) — hotărârea statului german din 15 III 1978 care-i recunoaşte dreptul la azil politic. Sărmanul stat german; a acordat atâtea aziluri, atâta credit material şi moral tuturor ce-l speculează fără milă, încât n'ar fi exclus ca în virtutea excesului său de bunăvoinţă să-i acorde azil şi lui Bălan. Dar nu asta ne doare pe noi. Aciueşte-te domnule Bălan George cum îi putea mai bine, suceşte-te după toate vânturile şi curentele (că văd că nu-ţi lipseşte nici abilitatea şi nici miloacele), pricopseşte-te cât ţi-e pofta, dar fă bine lasă în pace spiritualitatea românească. Destul ai tăvălit-o în estetica-ţi marxistă, nu-i mai fă onoarea s'o priveşti acum şi prin prismă spiritistă . . . !

Revenind la perioada în care tov. Bălan slujea la marxişti — şi acum trecem la exemple concrete — trebue să remarcăm că domniei sale i s-au încredinţat de către corifeii culturii CC misiuni nu lipsite de importanţă, de care s'a achitat în mod strălucit spre mulţumirea celor care-i asiguraux răsplata. Cui i s'a dat sarcina la începutul anilor 60 de a scrie despre Enescu, şi cine a primit-o pentru a-l trece prin sita marxistă, a-l reconsidera la nivelul esteticii leniniste, într'un cuvânt a-l compromite? Tov. Bălan. Şi unde şi-a întins rugina neputinţei acest ins care n'a făcut artă nici o clipă în viaţa sa? In omul Enescu, pentrucă despre creaţia şi măestria marelui muzician înafară de platitudini devenite de mult locuri comune în dicţionarele muzicale, nu era în stare. În aprecierile estetului nostru totul este coborât la nivel de trăncăneală aşa zis filosofică, ce calcă mereu alături de problemele proprii creaţiei muzicale, tipic cum spuneam mai sus pentru cel ce nu face şi n'a făcut efectiv muzică şi, periculos pentru artă. Periculos pentrucă înafară de cazuri geniale (Focillon, Eugenio d'Ors, Burckardt, Wölflin, Worringer si alti câtiva) ori ce transpunere „literară“ fie ea cât de bună este egală cu o mutilare, cu scoaterea de pe orbita proprie şi specifică a artei respective, într'un cuvânt o degradare care de cele mai multe ori e sub nivelul stampelor colorate ce se vând prin târguri. Dacă Bach sau Enescu, sau amândoi împreună nu sunt în stare să se facă înţeleşi, slabă nădejde că dl. Bălan va putea să-l ducă pe ascultător acolo unde primii n'au reuşit. Atâta, referitor la mult vânturata abilitate cu care ex-marxistul îşi magnetizează adulatorii ce rămân astfel la periferia înţelegerii şi a pătrunderii artei. Ce aduce el nou este o imagine falsă în care-şi scaldă libidinos încântarea de sine însuşi.

Dar să nu ne uităm vorba. Să-l traducă pe Enescu mai pe înţeles marxist n'a reuşit filosoful Bălan, dar a îndrăznit, această unealtă a partidului să strecoare în mod mârşav aprecieri politice despre omul Enescu, aprecieri ce nu corespund câtuşi de puţin realităţii, încercând a-i răstălmăci superioritatea, care de cele mai multe ori se retrăgea în tăcere. Marele om deşi patriot era apolitic. Talia sa era mult deasupra politicului. Această evidenţă marxistul Bălan o ţine sub surdină. Când scrie însă, ca în cartea sa „G. Enescu“ apărută în 1962 la Bucureşti, îndrăsneşte neruşinarea: „Nu trebue deasemenea uitat că el (Enescu n. n.) a părăsit ţara ca simpatizant al guvernului“. Înafară de culmea infamiei, care constă în al coborâ pe acest aristocrat al spiritului în mocirla complicităţii şi a trădării comuniste, apreciaţi vă rog efectul propagandistic al unei asemenea insinuări picurată în conştiinta celor ce la ora aceea erau nevoiţi să rămână cu . . . guvernul.

Un pic mai departe descoperim o altă mostră în care fostul critic muzical al partidului î-şi dezvălue adâncimea analizei estetice: "(Enescu n. n). nu s'a pronunţat împotriva puterii populare". Vă întreb: ce sop au aceste vorbe fără noimă într'un studiu al cărui subtitlu este: „Mesajul şi estetica lui G. Enescu"? Enescu nu s'a pronunţat împotriva multor lucruri, dar ce relevă acest fapt din mesajul şi estetica marelui artist? Când s'a pronuţat el împotriva sau pentru alte puteri mai mult sau mai puţin populare, pentru ca faptul să fie demn de scos în evidenţă? Şi ce înseamnă, mă rog, putere populară în România timpului la care face aluzie Bălan? Guvernul si partidul, de care pînă la urmă văd că s'a îndepărtat însuşi „cronicarul“ nostru? Iată veritabila gargară în slujba partidului! Şi fiindcă veni vorba, ne-ar interesa să ştim în treacăt dacă tov. Bălan tot ca simpatizant al guvernului a părăsit ţara românească? Dar să mergem mai departe în adâncirea mesajului lui Enescu cu ajutorul filosofiei bălăneşti: „(Enescu n. n.) n'a manifestat nici cea mai mică simpatie faţă de monarhia izgonită de popor“. Nu se poate imagina o mai crasă răstălmăcire a lui Enescu, răstălmacire care ţinteşte să-l arunce pe acela ce frecventa saloanele regale în gloata nerecunoscătorilor abjecţi. Apoi, o întrebare strict politică la care e rugat să răspundă primitorul azilului politic: Îşi mai aminteşte oare tov. Bălan **cum** a izgonit poporul monarhia în 1947? Şi să mai pretinzi că ai fost bine verificat de către cei care ţi-au acordat azil politic! Filosoful are iarba fiarelor la verificări.

Un ins care este în stare să scoată din mesajul marelui Enescu simpatie pentru oroarea şi degradarea comunistă şi să murdărească arta acestui titan în apele putrezi ale marxismului îşi propune, sosit în occident, să patroneze în mod literaro-filosofic şi bineînţeles organizatoric pe cei ce cu preţul vieţii şi-au câştigat prin exil o fărâmă de libertate pentru arta lor. Iată sub preşedenţia cui se plănueşte racolarea muzicienilor şi a artiştilor români din exil! Cine are urechi de auzit, să audă!

Cerem îngăduinţă şi încă puţintică răbdare din partea cititorilor, dar „substanţa“ scrisorii dlui. Bălan încă nu e consumată. În continuare dânsul consideră calomnioasă afirmaţia noastră că a fost recent botezat. Ne întrebăm: Decând Botezul reprezintă în faţa instanţelor judecătoreşti, unde intenţionează să ne traducă, o calomnie. Noi ştiam că este o taină. În ori ce caz e straniu ca pentru cineva născut din părinţi creştini (cel puţin aşa afirmă în scrisoare) şi afişând o religiozitate şi cuvioşie demnă de un eremit, taina Sf. Botez să reprezinte o calomnie. Este cu atât mai puţin calomniator ca cineva la maturitate să-şi ia răspunderea unui asemenea gest. Când R. Guenon a trecut la Islam şi ziarele franceze au comentat acest fapt, filosoful nu s'a considerat calomniat câtuşi de puţin. Dar dl. Bălan neglijând ori ce logică, continuă: „Aici fanatismul antisemit Domnule Emilian, v'a jucat festa“. De unde şi până unde fanatism antisemit? Calomnie este faptul că dl. Bălan acuză de antisemitism în mod prezumtiv şi gratuit pe directorul Emilian, care nu face altceva decât să relateze un fapt: botezarea cuiva. Şi acel cineva înainte de a se boteza nu trebue să fi fost neapărat evreu. Nebotezaţii nu sunt toţi evrei. În România ţiganii, turcii, tătarii găgăuţii sunt nebotezaţi. Dl. Bălan putea fi foarte simplu un găgăuţ. Dece se preface dl. Bălan că nu cunoaşte realităţile din ţară? Dar să presupunem aşa cum doreşte dl. Bălan, că dânsul înainte de a se fi botezat a fost evreu. Care e calomnia, după părerea sa: A fi evreu? A trece la creştinism? Apoi chiar a spune despre un evreu că e evreu nu e o calomnie, cum nu poate fi o calomnie a spune despre un mahomedan că e mahomedan. În cel mai rău caz ar putea fi un lucru neconvenabil pentru cineva care din motive personale intenţionează să ascundă faptul. Iar a spune despre un evreu că a trecut la creştinism este şi mai puţin calomniant, din punctul de vedere al creştinilor. A trage concluzia din afirmaţia următoare: cineva s'a botezat, că este o calomnie, înseamnă că însuşi cel ce trage această concluzie calomniază; calomniază în primul rând Sf. Botez. A spune despre cineva care nu e evreu că este evreu, e o eroare nu o calomnie. Dece priveşte dl. Bălan ca o calomnie dacă cineva l-ar consideră pe drept sau pe nedrept, evreu. O astfel de poziţie e rasistă şi atisemită, pentrucă consideră cuvântul evreu ca o insultă. Pentru noi evreu este o naţie şi o religie şi nicidecum o calomnie.În plus, noi n'am afirmat nici o clipă că dl. Bălan ar fi evreu, ci numai că s'a botezat. Oare scandalizându-se în aşa grad şi ameninţându-ne cu tribunalul, ca ultima ţaţă, nu calomniază astfel dl. Bălan pe evrei? Dar venind vorba de tribunal prevăd că situaţia d-lui Bălan se complică, pentrucă rămânând consecvent va trebui să dea în judecată şi alte ziare. La rubrica „Dela o săptămână la alta" ziarul „Viaţanoastră“ din Israel din martie 1978 anunţă cu bucurie: „Cunoscutul critic muzical din Bucureşti George Bălan EVREU DE ORIGINĂ (sublinierea e a noastră) fiind într'o vizită în Germania Federală a cerut azil politic".

De data aceasta semitismul celor dela „Viaţa noastră“ i-a jucat într'adevăr festa d-lui Bălan! Deci Iată-ne pe aceeaşi bancă de acuzare cu redactorii dela „Viaţa noastră“ din Israel, care după mintea d-lui Bălan se vor face vinovaţi în faţa instanţelor judecătoreşti tot de antisemitism, deşi cred că până la urmă antisemitismul va cădea doar în sarcina „Vieţii noastre“ pentrucă repetăm încă odată; „Stindardul“ n'a folosit în redactarea sa cuvântul evreu, textul nostru anunţând doar că dl. Bălan de-acum s'a botezat deja. Scurtă vorbă: Dl. Bălan s'a cam pripit cu tribunalul.

Sperăm că cititorii ne vor înţelege dacă **artileria grea** a argumentelor noastre o păstrăm pentru instanţele judecătoreşti unde ne-a dat întâlnire redactorul dela „Contemporanul“ etc.

Să vedem acum dacă am exagerat susţinând că dl. Bălan intenţioneaza acapararea şi manevrarea artiştilor români din exil. Intenţionează, am spus. Că va reuşi e altceva, deşi filosoful marxist cunoscător al psihologiei maselor mizează pe faptul că artiştii sunt în general cam naivi şi cred în „binefăcători“ . . . Dar până una alta să vedem ce ne relatează faptele.

Dl. Bălan, în fruntea unui comitet se propune şi se alege preşedintele asociaţiei „Ars libera“ care va reuni forţele muzicale şi artistice româneşti libere, de pe întreg globul. Plan măreţ. Întradevăr asta ne lipsea; o organizaţie internaţională artistică românească. Ce noroc pe capul românilor! În numai 2—3 luni dela sosire atletului spiritualităţii naţionale româneşti născut din părinţi creştini, Ilie şi Margareta (după cum ne scrie) realizează independenţa artelor române.

Conform statutelor ori ce membru într'o asociaţie are drepturi şi datorii. „Ars libera“ le împarte pe amândouă cum nu se poate mai judicios. Primul şi cel mai important drept sau datorie (cum vreţi) este ca cei ce-şi dau adeziunea să-l acepte pe dl. Bălan ca preşedinte. Apoi, nu este obligator să fii muzician sau vre-un alt soi de artist, pentru a putea fi admis în asociaţie. Nu e neapărat nevoe nici măcar să fii român (ar fi fost culmea antisemitismului) pentru a deveni membru, dar de ceea ce nu scuteşte pe nimeni este cotizaţia. Azi nu-şi mai poate nimeni imagina fiinţarea unei asociaţii şi menţinerea unui preşedinte, fără cotizaţii. Se cotizează la Jockey-Klub, la partid, la sindicat . . . Deci vedeţi, alături de o mică — să-i zicem — constrângere; cotizaţia deocamdată numai libertăţi. Trebue să recunoaştem că este ceva liberal în epoca noastă, care se răfrânge în toate. Să recapitulăm: societatea este a muzicienilor români, der pentru a face parte din ea nu e nevoe să fii nici muzician şi nici român, ci doar să te dai în vânt după libertate . . . ! Din capul locului se vădeşte stofa de mare dialectician şi seriozitatea celui ce a înfiinţat asociaţia şi i-a conceput statutul.

Odată ajuns în asociaţie să vedem ce-ţi oferă dânsa pe lângă . . . cotizaţie, capitol tratat cu multă „îngrijire“ de către statut. Ele, cotizaţiile sunt limitate numai în jos. Ofrădele şi cadourile băneşti ale susţinătorilor pot urca fără milă pentrucă pericolul impozitului a fost înlăturat: asociaţia neurmărind câştiguri materiale. Iată un alt drept inviolabil al muzicienilor şi artiştilor români — membrii activi în „Ars libera“: să-şi dea concursul şi contribuţia voluntar şi neretribuit, adică pe gratis, la concertele, recitalurile, cenaclurile, conferinţele etc. organizate de asociaţie. Vă pare curios, domnilor muzicieni? Bine, dar ce v'aţi închipuit dumneavoastră? Onoarea se plăteşte. Asociaţia are nevoe de activitate şi preşedintele de glorie. Deaceea statutul specifică în continuare. Membrilor săi activi li se cere sacrificiu şi abnegaţie şi ei nu pot refuza să colaboreze când sunt solicitaţi. Iată munca voluntară obligatorie! Sărmani muzicieni români ce au ales libertatea şi vor s'o sporească cu aceea a societăţii d-lui Bălan. Cel puţin în socialism, de bine de rău mai primeai şi o retribuţie, proastă, dar era. În libertate, pe dl. Bălan nu-l interesează cum te descurci pentru a putea să-i oferi serviciile gratuit. Ce fel de viaţă e asta, Doamne? Acolo sacrificiu pentru partid, aici pentru Bălan. (Constituţia RSR nu e deloc mai puţin ademenitoare de cât statutul şi apelul d-lui Bălan) „Voi faceţi muzică, — va răspunde o voce de sus, — el gargară, şi epoca în care trăiţi e a gargarismului. Deaceea feriţi-vă de gargarişti. Altfel va trebui ca mereu voi să fiţi „cu sapa“ iar el „cu mapa.“ . . ."

El, reprezentantul, preşedintele, persoana oficială, e cel ce conduce şi manevrează (cred că este clar!) o societate muzicală spre care se vor îndrepta ochi interesaţi, se vor lua contacte, vor apare invitaţii din partea altor asociaţii mai mult sau mai puţin de cultură, dar liberale — pentrucă suntem în epoca libertăţilor şi a asociaţiilor. Vă întreb, pe cine va trimite „Ars libera“ la congresul PEN-clubului dela Londra, unde va fi invitat, să zicem, un reprezentant al ei? Pe trombonistul Popescu Vasile sau pe naistul Gheorghe Măgură? Să fim serioşi! (Ei săracii ştiu doar să cânte, după cum soarele numai să lumineze. Invitat la un congres, astrul s'ar face de râs.) Prin vot unanim şi pe faţa, ne vom trimite preşedintele, care abia ajuns acolo va oferi din partea asociaţiei ce cu onoare o reprezintă, un concert în beneficiu. Cine-şi va da concursul gratis şi va nâduşi benevol la probe şi concerte? Artiştii — muzicieni ai asociaţiei, cărora la sfârşit li se va adresa un cuvânt de mulţumire, colectiv — în timp ce nimbul şi relaţiile d-lui Bălan vor creşte . . . din concert în concert devenind faimos prin „ansamblul“ domniei sale.

Dar statutul s'a îngrijit şi pentru cazul în care nu va fi invitat încă de nimeni la început ca să-şi dea concursul cu voluntarii săi — acest Garibaldi al muzicii — Dânsul în persoană va zbura cu avionul în contul asociaţiei, bine înţeles, pentru a căuta şi a ieşi în întâmpinarea celor cărora le va oferi concerte în beneficiu. Bani vor fi, nu

(urmare în pag. 12)

IL FALLAIT S'Y ATTENDRE

Nous lisons dans «Paris-Match»:

« **Yul Brynner** veut s'adresser au secrétaire général de l'Onu, **Kurt Waldheim**, afin d'obtenir que les Bohémiens de Roumanie soient reconnus comme une minorité nationale distincte. „Je suis Bohémien par ma mère et par mon âme », explique l'acteur chauve, qui réclame également de la R.f.a. réparation pour le demimillion de Bohémiens exterminés par les nazis. »

Minute, papillon ! La mère était certes tzigane : il doit le savoir. Mais le père (Breiner) n'était-il pas « russe »? et la sainte famille n'habitait-elle Vladivostok où « le roi qui s'amuse » est né avant de faire une carrière étrange et trop fulgurante pour ses dons médiocres ?

Ensuite le camarade Paul Goma — « cousin » par sa femme avec Yul — est aussi préoccupé par le sort des Tziganes de Roumanie (env. 225.000). Il les a déjà évoqués en termes émouvants.

Coïncidence ? — à d'autres. C'est toujours le KGB qui montre le bout des oreilles. Après avoir inventé « la question transylvaine » la voilà qui soulève « le problème bohémien ». Les gars savent bien comment coincer la Roumanie et les intermédiaires ne manquent pas à Hollywood ou à Paris. Nous n'avons aucune objection à ce que les minoritaires basanées retournent chez M-me Gandhi, puisqu'ils ont une grande patrie pourquoi faire du tapage ?

D'ailleurs savez-vous quelle a été pendant des siècles la « profession » spécifique des compatriotes d'âme de Yul — celle de **bourreau**. La langue roumaine l'atteste : **călău** vient du tzigane **kalò**.

Quant à la République Fédérale, qu'elle se débrouille. Il suffit qu'on gueule pour qu'elle débourse. On a réussi à inculquer le complexe de toutes les culpabilités au fier pays de Bismark.

Le « Discours contemporain »

Sous ce titre, notre compatriote I. I. Mirea a fait publier un fort volume de plus de 300 pages où il a mis tout son talent d'écrivain, d'artiste et d'antologiste de bon goût. On y trouvera des textes anciens et nouveaux de la littérature roumaine, de la critique littéraire, voire des inédits étonants — telle cette poésie qu'Hélène Vacaresco a dédiée à I. Moța et V. Marin, tombés près de Madrid du côté nationaliste :

A deux Roumains morts en Espagne

Ils ont senti frémir dans leur urne inconnue,
Tes cendres sans repos de grand guerrier errant,
O, toi, qui fus chez nous et père et conquérant,
Fils de l'âpre Ibérie, Impérator Trajan,
Qui de tout le futur nous ouvris l'avenue.

Dans l'argile où joua ta jeunesse intrépide,
Le limon du Danube et l'air de nos vallons
Se sont mêlés parmi les durs combats d'Atride
Où nos cimes joignaient leurs fougueux aquilons.

Et Dieu sait de quel brun centurion venue
Qui sur nos bords planta des lauriers lourds de pleurs
S'élevait à grands cris votre audace éperdue,
O, fleurs de notre race, ô, les étranges fleurs!

Paris, 1 Févr. 1937.

Hélène VACARESCO

Le poème est d'ailleurs éclairé d'une lumière nouvelle par une lettre qu'Hélène Vacaresco avait écrite à un de nos collaborateurs il y a 32 ans :

„Paris
7 rue de Chaillot.
ce 10 décembre 1946.

Cher cher ami lointain,

Votre lettre m'est entre toutes précieuse et sacrée car elle tient tout le don mystérieux et vainqueur de notre race. Je ne (me) livre à nul travail qui ne soit consacré à vous les jeunes, les gardiens invincibles de notre destin, souvent voilé mais lumineux toujours. C'est vous qui de loin m'inspirez. Quand vous regardez notre ciel et nos plaines pensez au dor que je porte en moi et qui m'anime. Et surtout aimez-moi comme je vous aime".

Ces deux documents démontrent définitivement de quel côté battait le coeur généreux d'Hélène Vacaresco. Décidément, elle ne lorgnait pas vers les gauchistes. Si par hazard, à la SDN, elle se trouva assise aux côtés de N. TITULESCO, ce Kissinger des années '30, ce fut un peu comme dans un autobus, où l'on ne choisit pas ses voisins.

Nos amis peuvent liquider leur abonnement par **mandat-carte de versement** à notre compte

C.C.P. — PARIS — 12 243 35
Madame F. Gallet
1, Square des Aliscamps
PARIS — 16e
(pour STINDARDUL)

TARIF DES ABONNEMENTS :
Abonnement simple : 50 F
Abonnement de soutien : 100 F

Nous nous excusons de ne pouvoir faire dorénavant aucun service gratuit en dehors du service de presse fait à des confrères qui nous adressent leurs écrits.

Comment on écrit l'histoire

Nous lisons ce qui suit dans « Le Figaro » du 15—22 avril 1938 :

« Complot nazi en Roumanie ?
Codreanu et deux cents « gardes de fer » arrêtés

Faut-il voir dans ce qui vient de se passer en Roumanie une tentative hitlérienne pour s'implanter sur la mer Noire ?

En février, la Garde de fer, mouvement à tendance fascisante, créé par le capitaine Codreanu, avait été dissous. Immédiatement son chef l'avait remplacée par un parti qu'il avait appelé **« Tout pour le pays ».**

Parallèlement, l'action publique de Codreanu cédait le pas à des démarches clandestines.

Or, une lettre adressée par le capitaine à ses plus proches compagnons vient d'être saisie. Elle leur enjoignait de se tenir prêts à une action de force, comportant une marche sur Budapest et la prise du pouvoir.

Immédiatement la police a réagi et a pu arrêter Codreanu lui-même ainsi que deux cents de ses lieutenants.

D'autre part, le journal germanophile **Curentul** a été contraint de cesser de paraître.

L'Allemagne nazie affirme n'être pour rien dans tout cela.

Mais on assure, à Bucarest, que Codreanu avait eu de récents contacts avec des émissaires hitlériens et des nazis hongrois. »

On se frotte les yeux : cet entrefilet d'il y a 40 ans peut-il contenir tant de contre-vérités ? Il peut ; voilà les preuves :

1° Il n'y a aucun rapport doctrinaire entre la Garde de fer et les « fascismes » européens pour simple raison de chronologie : elle les a précédés et elle a cherché son inspiration dans la tradition nationaliste roumaine et chrétienne.

2° Les « démarches clandestines » c'est de la « politique-fiction » comme on dit aujourd'hui. Codreanu a toujours agi à la lumière du jour, ouvertement comme un pur chevalier, faits reconnus par J. Maniu et le général Ion Antonescu au procès qu'on lui monta de toutes pièces (confirmés par un document inédit du Foreign Office, en notre possession).

3° **Budapest** au lieu de **Bucarest** montre seulement le niveau des connaissances géographiques des rédacteurs d'antan du « Figaro ». Ils ont fait du progrès depuis.

4° La « lettre » était fausse comme tous les documents du procès.

5° La décision d'arrêter Codreanu a précédé la diffusion de la « lettre » qui devint un pretexte **a posteriori.** Plus exactement, le premier ministre Armand Calinescu et le professeur N. Iorga tombèrent d'accord sur l'arrestation de Codreanu et de 200 de ses camarades le 14 février 1938 — longtemps avant la fabrication du « complot ».

6° Quant aux « assurances », fondées sur des « on dit », elles sont aussi fantaisistes.

Architecture sacrée

Le symbolisme des premières formes
Pierre CARNAC
éditions dangles, Paris

L'homme, dès son origine, se fit constructeur. Pour s'abriter des intempéries et du milieu il réalisa un abri mais, chantant les louanges de la nature, implorant les forces du cosmos, priant, il édifia la plus luxueuse demeure pour y placer son Dieu. Il utilisa alors les matériaux les plus nobles, les plus riches, et donna à ce palais divin des dimensions et des proportions en rapport avec le temple naturel de la nature. Ainsi naquit une architecture sacrée, aux proportions mystérieuses qui épousaient des rythmes, le module d'or reliant les planètes entre elles.

Harmonie dépouillée, pure, directe... Règle, compas, équerre sont les instruments du génial architecte qui pensa Triangle, Carré, Rectangle, Cercle, mais également à l'harmonie céleste, au Centre du Monde, à la spiritualité.

Pierre CARNAC, pour définir cette technique, s'appuie essentiellement sur les vestiges d'une civilisation de plus de huit millénaires (!) mise à jour par les fouilles archéologiques entreprises depuis 1965 à LEPENSKI VIR, en Yougoslavie, sur le Danube.

Un livre précis, direct, montrant parfaitement les rapports de l'Art Royal avec le nombre et la magie. Une fabuleuse recherche dans la lignée des précédents écrits de cet auteur qui se plait à souligner l'extraordinaire de l'aventure humaine.

NB. Sous le nom de Pierre Carnac se cache notre compatriote Doru Todericiu, éminent historien des sciences. Nous reviendrons sur ce livre fascinant et nouveau à bien des égards.

De quoi se plaignent-ils ?

On croyait tout savoir sur les hôpitaux psychiatriques en URSS. C'est vrai, sauf leur origine.

Nous lisons en toutes lettres dans la revue madrilène « Gaceta ilustrada » du 28 mai 1978, que les inventeurs des méthodes qu'on décrit dans la presse occidentale s'appellent Oskar Freierow, chef de la sixième section de l'Institut Serbskij et Daniel R. Lunz, lui chef de la quatrième section du même établissement et responsable des « cas politiques ».

Pourtant ni Siniavskij ni Boukovskij n'ont pas nommé leurs « médecins traitants ». Ou bien ils l'ont fait et **l'Express** s'est tu et pour cause.

Ajouter au palmarès de la neurologie soviétique le nom du professeur Andrej W. Sneievschnevskij ; c'est lui qui a développé la théorie de la « schizophrénie pernicieuse » appliquée aux «dissidents ». Théorie absurde mais qui lui valut tous les honneurs imaginables en URSS. Après la mort de Lunz, sa charge incomba à Jakow L. Landau ; on reste dans la famille sinon dans la tribu.

Que tout cela est vieux comme le monde. Il suffit d'ouvrir l'Ancien Testament pour se rendre compte qui ont pratiqué les premiers génocides. Alors, de quoi se plaignent-ils ? C'est que le coupable qui crie le plus fort passe pour innocent.

NOUVEAUTÉS

● **Jacques PLONCARD D'ASSAC:**

Doctrines du Nationalisme

« La parution d'un livre de Jacques Ploncard d'Assac est toujours un événement. A plus forte raison lorsqu'il s'agit de la réédition de l'ouvrage fondamental qu'est « Doctrines du Nationalisme ». Le grand mérite de Jacques Ploncard d'Assac, c'est d'avoir su rassembler, présenter, commenter dans ce grand livre des textes qui forment la base de la doctrine nationaliste » (Lectures Françaises, juillet 1978).

« L'Originalité de cet uovrage réside dans l'exposé clair et détaillé des différentes doctrines nationalistes. On a affaire à un véritable cours magistral. Ce livre, œuvre d'un esprit aiguisé et lucide » (Xavier Vallat) reste fondamental. On ne manquera pas de remarquer au passage des pages nouvelles d'une forte densité sur Drumont et Salazar. Une réédition qui s'imposait ». (Christian Brosio, Aspects de la France, 27 juillet 1978).

Voici le sommaire qui donnera une idée du contenu de cet ouvrage :

« Edouard Drumont et la fin d'un monde — Maurice Barrès et le déterminisme nationaliste — Paul Bourget ou le traditionalisme par positivisme — Charles Maurras ou le nationalisme intégral — Philippe Pétain, Maréchal de France ou la régence du Nationalisme — Enrico Corradini ou la naissance du nationalisme italien — Benito Mussolini, Duce du Fascisme — L'Allemagne entre la Nation et la Race — Adolf Hitler, Führer du IIIe Reich : De « Rienzi » à « Mein Kampf » ; de « Mein Kampf » au « Crépuscule des Dieux » — José Antonio Primo de Rivera ou la nation comme unité de destin dans l'universel — Ramiro Ledesma Ramos ou la théorie de la révolution nationaliste — Onésimo Redondo ou le pressentiment de la victoire — L'idée nationaliste au Portugal-Antonio Sardinha ou l'intégralisme lusitanien — Antonio de Oliveira Salazar ou un homme libre ».

1 vol. — 386 pages — broché . . . 57 F
relié toile numéroté sur Alfa . . . 84 F
Diffusion de la Pensée Française Chiré en Montreuil, F.86190 Vouillé

Nedesmințită mărturie (G. de Jode, 1578)

Articolul de față își propune să aducă puțină lumină și să arate opiniei publice occidentale, asaltată și răscolită în mod stăruitor de către „cauza maghiară", cine sunt acei ce fac apel la drepturile omului în mod atât de insistent și se plâng de „asuprirea" ce apasă minoritatea maghiară din România de azi; cine sunt și cum s'au comportat ei atunci când stăpâneau Transilvania, când aveau — cum se spune — pâinea și cuțitul, când săracii Români ardeleni erau la discreția „umanismului" și a justiției maghiare.

Anul acesta se împlinesc 4 secole decând a apărut la Antwerpen faimosul atlas al cartografului G. de Jode, „Speculum orbis terarum" unde harta Nr. 10 notează, prezentând nația maghiară: „SUNT HUNGARI FEROX HOMINUM GENUS . . ." (Ungurii sunt un soi feroce de oameni.)

Să vedem azi, la interval de 400 de ani cum a evoluat mentalitatea maghiară și dacă s'au schimbat cumva vecinii noștri. După un răgaz de 4 secole să deschidem dosarul ocupației maghiare din Transilvania în perioada 1940—1944. La 9 Sept. 1940 imediat după **cedarea** Ardealului de nord autorităților maghiare — în urma Arbitrajului dela Viena — armata maghiară își face intrarea în satul Trăsnea din jud. Sălaj printr'un violent foc de tunuri și mitraliere, ucizând 100 de oameni (români și evrei) dinire care 30 de femei și copii. Preotul satului, **Traian Costea** este măcelărit sălbatic iar învățătorul **Lazăr Cosma** și soția sa sunt spânzurați de o cruce din curtea bisericii. Numărul morților și răniților în satul respectiv se ridică la 263 în câteva zile. (Conform Convenției armata română se retrăsese cu câteva zile înainte, dincolo de linia de demarcație). Întreaga populație a comunei Ip este măcelarită de administrația maghiară (susținută de populația civilă) care astfel ia în stapânire noii supuși. (Iată cum au respectat Ungurii obligația de a prelua teritoriile cedate în mod pașnic.)

Fântâna Mare, Camăr, Păușa, Ciumara, Șimleul Silvaniei (în jud. Sălaj) Almașul Mare (în Jud Bihor), Mureșenii de câmpie și Huedinul (în jud. Cluj) sunt câteva din localitățile a căror populație cunosc în aceste zile de groază furia panonică a moștenitorilor coroanei Sfântului Ștefan (săracul, acum un mileniu încercase să-i creștineze). La 10 Sept. 1940 protopopul Huedinului **Aurel Munteanu** este omorât în chinuri groaznice în văzul mulțimii adunată la târgul săptămânal. **Gall Fracisc îl torturează 4 ore în șir zmulgându-i barba cu piele cu tot iar Budai Jànos Gyepu îi vâră un par în gură ce iese prin ceafă.** Să nu uităm că ne aflăm în secolul XX, în inima Europei. Aceste fapte l-au dus pe episcopul romano-catolic să declare în catedrala Sf. Mihai din Cluj: „Ceea ce ați făcut cu Românii rămași la noi, numai barbarii puteau să facă".

Numărul Românilor maltratați și schingiuiți în Ardealul de nord de către Unguri se ridică la sfârșitul anului 1943 la peste 150000. 280.000 de Români au fost expulzați de către autoritățile maghiare din teritoriul cedat.) Dar să nu-și închipue cineva că celelalte naționalități au fost menajate. Peste 150.000 Evrei de pe teritoriul Ardealului de nord ocupat de Maghiari au fost trimiși la Auschwitz. Mulți dintre ei au cunoscut înainte însă lagărul dela Sărmașel unde atrocitățile provocate de deslănțuirea **sălbăticiei panonice** întrec tot ce și-a putut închipui cineva în materie de chinuri.

Ungurii nu s'au mulțumit cu sacrificiile umane. Furia lor a cuprine și ulțimul refugiu al celor năpăstuiți — Biserica. În Sept. 1940 au fost profanate și dărâmate până la temelie bisericile din Biborțeni, Racoșul de Sus, Boroșneul Mare, Căpeni, Vârghiș, Borsec, Ditrău, Ccleand, Aita Seacă, Bodoc, Mărtinuș. Pe ctitorul acesteia din urmă, după ce a fost schingiuit groaznic **l-au omorât cu topoarele.** Iată că mărturia lui G. de Jode făcută în 1578 nu e desmințită de fapte nici în veacul 20 iar „temperamentul" maghiar poate serba în epoca modernă un frumos jubileu de 4 ori secular.

O mie de ani de când și-au făcut apariția pe meleagurile Europei și tot atâția de când pretind că încearcă să se încadreze în cultura ei, nu sunt puțini; dar s-au dovedit încă insuficienți. Ceea ce au realizat până în prezent este doar pudrarea și parfumarea moravurilor atavice; dar când pudra se scutură și parfumul se evaporă atunci Ungurul redevine ungur.

G. BADEA LĂTUCEANU

Ziarul acesta apără onoarea prestigiul și drepturile neamului românesc. Atât și nimic mai mult! Cine a înțeles aceasta îl și sprijină. Indemnați și pe alții să-l sprijine!

Procurați-ne noi adrese, cât mai multe adrese.
Câștigați-ne noi abonați. Dați ziarul și altora să-l citească.
Pentru noi nu a sunat nici demobilizarea și nici încetarea focului.
Bătălia continuă!

„Europa e numele unui spital în care țările așteaptă . . ." **(I. Teodoreanu;** Arca lui Noe", prefața).

Die Standarte

Gen. Lt. Gheorghe Manoliu,
Kommandeur der 4. rumänischen Gebirgsdivision
(Ritterkreuz 30. 8. 1942).

Am Rande des Werkes „Unternehmen Barbarossa im Bild" von Paul Carell

Wir haben uns im Laufe der Zeit daran gewöhnt, daß manche ehemalige kommandierende Generäle und O. B. der deutschen Wehrmacht in ihren Memoiren die Leistungen der rumänischen Bundesgenossen nur dann zu erwähnen pflegen, wenn es darum geht, den sowjetischen Durchbruch in einem von einer rumänischen Division verteidigten Frontabschnitt zu erklären. Fachmännisch und kühl, mit der Verfolgung der Operationen auf der Generalstabskarte sehr vertraut, haben die Autoren solcher Werke vermieden, auch zu sagen, warum den Sowjets in dem betreffenden Abschnitt der Durchbruch gelungen ist. Für die Geschichte des Rußlandfeldzuges wäre gewiß von Bedeutung gewesen, weshalb rumänische Soldaten **nicht immer** die sowjetischen Panzerangriffe abwehren konnten. Einige deutsche Generäle haben diese Frage beantwortet, so zum Beispiel Generalmajor Hans Dörr in seinem hervorragenden und durchaus dokumentarischen Werk „Der Feldzug nach Stalingrad", 1955 bei E. S. Mittler & Sohn in Darmstadt erschienen. Zum Kapitel IX seines Werkes „Der rumänische Verbündete", schreibt Generalmajor Hans Dörr folgendes:

Es wird in den folgenden Abschnitten viel vom Zusammenbruch, von Rückschlägen und Mißerfolgen der Rumänen gesprochen, weil die Geschehnisse nun einmal so waren und in einer kriegsgeschichtlichen Darstellung nicht beschönigt werden können. Das bedeutet kein Wert-geschweige, denn ein Schuldurteil.

Von Beginn des Ostfeldzuges an nahm das rumänische Heer **mit zahlreichen Truppen** an den Operationen teil; im Rahmen deutscher Verbände haben sie tapfer gekämpft und **die ihnen gestellten Aufgaben erfüllt.** Daß im Sommer und Herbst 1942 zwei rumänische Armeen gebildet wurden, geschah deshalb, **weil sich gerade rumänische Truppen bei den verschiedenen deutschen Armeen in Podolien, im Donezbecken, auf der Krim, im Kaukasus usw. hervorragend geschlagen hatten.**

Der Marschall Antonescu, die Armeeführer Dumitrescu und Constantinescu mit den ihnen untergebenen Truppenführern haben als treue Kameraden ihrer deutschen Waffenbrüder alles für eine gute Zusammenarbeit mit der deutschen Führung getan. Der anspruchlose rumänische Soldat hat tapfer gekämpft und zwei rum. Div. haben das Schicksal der 6. Armee in Stalingrad geteilt.

Der Zusammenbruch der rumänischen Fronten im großen Donbogen und in der Kalmückensteppe **ist die Schuld der deutschen Obersten Führung,** die in ihrer überheblichen Maßlosigkeit den Verbündeten Aufgaben übertrug, denen sie nicht gewachsen sein konnten. Ebenso wenig wie auf die Vorstellungen hoher deutscher Führer achtete der Oberste Befehlshaber auf solche seiner Verbündeten. Selbst die einzige Persönlichkeit der Achsenmächte, die ohne Rücksicht mit Hitler sprach und sich nicht abweisen ließ, der Marschall Antonescu, fand mit seinen Warnungen kein Gehör. Und er hatte Hitler darüber nicht im Zweifel gelassen, daß die 3. und 4. rum. Armee infolge ihres abgekämpften Zustandes, des Fehlens von Panzerabwehr (sie hatten nur bespannte 3,7 cm Pak), schwerer Waffen (die Div. hatten keine schwere Artillerie) und erheblicher anderer Mängel der Ausrüstung und Bekleidung nicht in der Lage waren, einem entscheidungssuchenden Angriff standzuhalten.

Trotzdem wurden den rumänischen Divisionen Kampfabschnitte zugeteilt, deren Breite nach deutschem Maß bemessen war. Dabei waren die rumänischen Truppen keineswegs für die aufgelockerte Form und Kühnheit deutscher Kampfesweise ausgebildet, sondern verfolgten nach der französischen Schulung eine Taktik, die mit ihrem ausreichenden Sicherheitskoeffizienten dem rumänischen Volkscharakter entsprach. Divisionsbreiten von 20 km und mehr waren für rumänische Truppen untragbar. Die Folge war, daß die Truppe sich von vorneherein unsicher und unterlegen fühlte, vor allem, weil sie wußte, daß sie angreifenden Panzern hilflos ausgeliefert war.

Unter solchen Umständen war es geradezu ein Akt der Unritterlichkeit, von den rumänischen Verbänden die Kampfleistung einer modern ausgerüsteten deutschen Division zu erwarten. Wenn auch diese Erwartung nicht ausgesprochen war, so lag sie doch in der Auftragserteilung.

Der militärische Mißbrauch, dessen sich Deutschland diesem Verbündeten gegenüber schuldig gemacht hat, sollte ein Grund sein, sich jedes abfälligen Urteils zu enthalten".

Die Ausdauer, die Opferbereitschaft und die Tapferkeit der rumänischen Soldaten finden die ihr gebührende Anerkennung in vielen, sehr vielen Werken von deutschen Frontoffizieren und sogar Landsern, die Schulter an Schulter mit ihren rumänischen Kameraden gekämpft hatten. Fast aus allen diesen Schilderungen ließ sich in der Regel entnehmen, daß, wenn rumänische Einheiten einem besser ausgerüsteten und überlegenen Feind weichen mußten, dies deshalb geschah, weil die vom deutschen Oberkommando versprochenen panzerbrechenden Waffen nicht eingetroffen waren, oder weil von deutscher Seite weder Panzer- noch Luftwaffenunterstützung zustande kam. Das ist die Wahrheit!

Was den rumänischen Offizier und sein Verhalten in der sowjetischen Kriegsgefangenschaft betrifft, so hat darüber der deutsche Luftwaffen-Major Assi Hahn in seinem eindrucksvollen Buch „Ich spreche die Wahrheit" einiges geschrieben. Major Assi Hahn schildert, wie in dem Lager, wo er sich befand sich **kein einziger** rumänischer Offizier gefunden hat, der ein Manifest vom Muster „Nationalkomitee Freies Deutschland" unterschrieb ...

Im Vergleich mit den anderen Verbündeten des deutschen Reiches, war der Beitrag Rumäniens am Ostfeldzug gewaltig. Deshalb waren wir enttäuscht und auch verbittert, als wir das neue Werk von Paul Carell („Unternehmen Barbarossa im Bild") in die Hand bekamen.

Es handelt sich um einen Bildband mit Fotos, die von Kriegsteilnehmern aufgenommen wurden und soll als Ergänzung zu dem von Paul Carell vor einigen Jahren erschienen Werk „Unternehmen Barbarossa" gedacht sein.

Wir haben volles Verständnis dafür, daß der Verfasser bemüht war, den deutschen Soldaten in den Mittelpunkt seines Bildbandes zu stellen. In einer Reihe von Fotos sind allerdings auch sowjetische Soldaten abgebildet, was von der Objektivität Carells dem Gegner gegenüber zeugt und ihn auch ehrt. Darüber hinaus kann man Bilder „französischer Freiwilliger" betrachten, sowie „tapfere finnische Soldaten", den Angehörigen der „verwegenen spanischen Blauen Division", den „Soldaten der Wlassovarmee", der „Zweiten ungarischen Armee", die am Don eingesetzt wurde u. s. w. Und die rumänische Armee?

Man hat als Leser den Eindruck, daß rumänische Einheiten kaum am Ostfeldzug teilgenommen haben. In diesem Band, der viele Hunderte von Bildern enthält, gibt es nur 4 Fotos, auf denen rumänische Soldaten abgebildet sind. Neben einer Aufnahme von Marschall Antonescu gibt es eine andere, auf der rumänische Truppen nach der Einnahme Odessas im Oktober 1941 beim Einzug abgebildet sind. Hier müssen wir sagen, daß allein bei Odessa 70000 rumänische Soldaten gefallen sind ... Auf der Gegenseite findet der Leser den Kuban und die Stadt Piatigorsk abgebildet und wird (auch) darüber informiert, daß an den Kämpfen, die in diesen Gebieten stattgefunden haben, auch „rumänische Armeekorps und Gebirgsjäger" teilgenommen haben. Das ist aber auch alles! Auf Seite 152/153 gibt es eine Aufnahme mit rumänischen Soldaten: „Rumänische Artillerie rollt in die Stadt". (vermutlich Sewastopol)

Wie viele andere ist auch Herr Carell (Paul Schmidt, Gesandter a. D.) Opfer der Verwechslung zwischen Ungarn und Rumänen, Budapest und Bukarest. Dem Verfasser unterläuft ein ähnlicher Fehler im Register (S. 462) mit dem Hinweis, bei dem auf Seite 372/373 abgebildeten Soldaten handele es sich nicht um Rumänen, sondern um ungarische Kavalleristen. Es ist sehr klar zu unterscheiden!

Die Tatsache, daß bei der Schlacht um Stalingrad, auch Angehörige zweier rumänischen Divisionen (1. Kav. und 20. Inf.) „bis zur letzten Patrone" gekämpft haben, findet im Werk von Herrn Carell keine Erwähnung und umsonst sucht der Leser darin nach einem Bild dieser, Schulter an Schulter mit der geopferten 6. deutschen Armee, geopferten rumänischen Verbündeten. Dafür erachtet es der Autor für richtig, darauf hinzuweisen, daß der Durchbruch der Russen im rumänischen Abschnitt erfolgt ist. Inzwischen weiß man es besser! ...

Einem gewissenhaften Rechercheur, wie es Paul Carell ist, dürfte es nicht schwerfallen, Fotos vom Einsatz der rumänischen Truppen an der Ostfront ausfindig zu machen. Es gibt genug ehemalige Angehörige der rumänischen Streitkräfte, die im Westen leben. Wir weisen den Verfasser von „Unternehmen Barbarossa im Bild" auf der Autor eines faszinierenden Buches hin, ein Buch, über welches in mehreren europäischen Sprachen nur lobendes geschrieben wurde, nicht nur wegen seines literarischen Wertes, sondern auch, weil dieses Buch Klarheit über eine Anzahl von Ereignissen schafft. Es handelt sich um „Der phantastische Ritt" von Dr. I. V. Emilian, der im Verlag K. W. Schütz, Preußisch Oldendorf, erschienen ist. Der Verfasser des „Phantastischen Rittes" verfügt über reichliches Fotomaterial und auch über nicht veröffentlichte Schriftstücke, die den Beitrag der Rumänen am Ostfeldzug dokumentieren. Und es gibt auch andere Quellen, die bei einer eventuellen dritten Auflage seines Werkes „Unternehmen Barbarossa im Bild", Herrn Paul Carell von Nutzen sein könnten.

Wir neigen dazu, zu glauben, daß auch Herrn Paul Carell bekannt ist, daß viel mehr rumänische Soldaten und Offiziere mit dem „Eisernen Kreuz" ausgezeichnet wurden als die übrigen Verbündeten Deutschlands zusammengenommen.

Ein rumänischer Frontoffizier

UNO-Bilanz

„The South Africa Observer", eine ausgezeichnete und sehr gut informierte Zeitschrift, ist das offizielle Protestorgan der weißen Bevölkerung Südafrikas, die im Laufe von mehr als 300 Jahren gekämpft, Opfer gebracht und fleißig gearbeitet hat, um ihre Heimat exemplarisch zu entwickeln und um die beiwohnenden farbigen Stämme auf eine Lebensstandardstufe zu bringen, die bei weitem in keinem anderen afrikanischen Land zu finden ist.

Heute bemühen sich eine ganze Reihe von skrupellosen, feilen Politikern, fügsame Werkzeuge des internationalen Kommunismus, sich zu Verteidigern der Freiheit und der Unabhängigkeit aller geistig und kulturell Zurückgebliebenen aufzuwerfen. Dementsprechend sind diese Gauner an der Arbeit, Gebiete zu verschenken, lächerliche Regierungen und barbarische Häuptlinge anzuerkennen und anderen Hab und Gut zu rauben. Es ist sehr billig, sich auf diese Weise, im Namen des sogenannten Weltgewissens, als Philantrop aufzuspielen, bereit zu verschenken, was einem nicht gehört.

In diesem Zusammenhang bringt „The South Africa Observer" in ihrer Ausgabe vom August 1978 eine kurze Bilanz all dessen, was die UNO „realisiert" hat.

Geschaffen um die Agression zu verhindern oder abzuhalten, ist es der UNO niemals und nirgendwo gelungen, dies zu verwirklichen. Sie konnte auch den kalten Krieg nicht verhindern und überhaupt nichts gegen die kommunistische Infiltration, gegen Sabotage und Subversion unternehmen. Im Gegenteil, durch ihr Verhalten hat sie all dem Vorschub geleistet, es ermutigt und gefördert.

Heute ist festzustellen, daß die UNO, in Bezug auf die versklavten europäischen Völker gewaltig dazu beigetragen hat, um die totale Unterdrückung dieser Völker herbeizuführen und jeden Funken von Hoffnung auf Freiheit in ihnen auszulöschen.

Seit 33 Jahren, seit die UNO besteht, hat der Weltkommunismus seinen Machtbereich ständig erweitert und kontrolliert jetzt ugf. ein Drittel der Bevölkerung dieser Erde.

Um die Doppelzüngigkeit und die Perversität der jetzigen Weltpolitik zu dokumentieren, bringt „The South Africa Observer" auch folgende Information:

„Einer der wichtigsten Posten bei der UNO, wenn nicht der wichtigste, ist derjenige des Vize-Generalsekretärs des Rates für politische und Sicherheitsangelegenheiten.

(Fortsetzung auf Seite 12)

Die Leistungen der rumänischen Seestreitkräfte bei der Räumungsoperation der Krim

In dem rumänischen Teil unseres Blattes bringen wir einen Beitrag von Konteradmiral Horia Macellariu, dem ehemaligen rumänischen Flottenchef im Schwarzen Meer, der 16 Jahre lang in verschiedenen Gefängnissen saß und mehrmals totgesagt wurde, der aber, dank seiner Stämmigkeit, bei bester Gesundheit ist. Er hat sein 84. Lebensjahr vollendet.

Unter anderem gibt Konteradmiral Macellariu in seinem Artikel auch Auskunft über die Leistungen der kleinen rumänischen Kriegsmarine bei der Räumung der Krim im Mai 1944.

Zusammen mit deutschen Seestreitkräften, hat die rumänische Marine die Hälfte der 150 000 deutschen und rumänischen Soldaten gerettet, die damals über das Schwarze Meer nach Constanza gebracht wurden. Es waren getrennte deutsche und rumänische Konvois, die damals diese schwierige Aufgabe erfüllt haben. Während 9000 Soldaten (5000 Deutsche und 4000 Rumänen), die sich auf Schiffen von deutschen Konvois befanden, im Meer ertranken, **haben die rumänischen Konvois kein Schiff und keinen Mann verloren.**

Das ist die Wahrheit!

Ein nationaler Verleger von Format Waldemar Schütz 65

Von Dausenau an der Lahn nach Rosenheim am Inn führte der Lebensweg des erfolgreichen Verlegers Waldemar Schütz, der am 9. Oktober dieses Jahres sein 65. Lebensjahr vollendet.

Wir kennen ihn als Herausgeber der Deutschen Wochenzeitung, als Gründer und Chef des K. W. Schütz KG-Verlages, als Inhaber des verdienstvollen Plesse-Verlags Göttingen, als nationalen Abgeordneten in Niedersachsen, als mutigen Aussteller der Frankfurter Buchmesse, aber auch als Gründungsmitglied und Beirat unserer Gesellschaft, die er von der ersten Stunde an mit Rat und Tat begleitet hat, in einem Wort: als tapferen Publizisten. — Das erste bahnbrechende Werk des nationalen Nachkriegsdeutschland war Hans Grimms „Erzbischofschrift": „Antwort eines Deutschen". Es hatte nicht nur einen großen Verfasser, sondern auch einen unerschrockenen Verleger. Dieser hieß K. W. Schütz vom Plesse-Verlag. — Der Beamtensohn erlebte schon früh als Gymnasiast in Bad Ems Fremdbesatzung und Separatismus, fand den Weg zur bündischen Jugend und ihren nationalen Zielen, wurde Journalist, kam später zur Ordensburg, war Freiwilliger der Waffen-SS bei der LAH und wurde Chef einer schweren Panzereinheit. Bei Kursk wurde er zum 5. Male schwer verwundet. Nach Kriegsende flieht er aus französischer Gefangenschaft und beginnt später mit Kultusminister Schlüter verlegerisch tätig zu werden. Sein Verlag wurde zur Speerspitze nationalen Schrifttums. Dies beweist schon die Namenreihe seiner Autoren, zu denen als bekannteste gehören: Erich Kern, Heinrich Härtle, Peter Kleist, Oberst Rudel, Emmy Göring, Flugkapitän Baur, Franz-Willing, Balzer, Bartz, Méchin, Steiner, Degrelle, Burg, Ziegler, Grenfell, Prof. Breker, Jelusich, Hausser, Sprengenschmid, Robert Scholz, Hans Hertel, Emilian, Kempka, Lenz, Walendy, Ramcke, Petersson, Verbelen und Mabire usw. Er ist auch als Verleger Soldat geblieben. Wir wünschen ihm von Herzen welterhin Mut und Gesundheit und danken ihm für seine Treue und seine Arbeit.

Werner HÄNSLER
(Das Freie Forum)

Die Frauenstaffel der rumänischen Luftwaffe

Ein treuer Leser hat uns das zerfetzte Titelblatt der „Hamburger Illustrierte", Nummer 20 vom 10. Mai 1942 geschickt. Auf diesem Titelblatt ist ein rumänischer Fliegerhauptmann abgebildet, der, an Hand einer entfalteten Landkarte, an drei seiner Untergebenen Aufträge erteilt. Die drei Untergebenen tragen selbstverständlich auch die Uniform der rumänischen Luftwaffe, aber es sind – Frauen.

Es ist heute wenig bekannt, daß sich beim Ausbruch der Kriegshandlungen im Osten junge rumänische Frauen, die die Flugzeugführerprüfung bestanden hatten, freiwillig zur Luftwaffe meldeten. Es waren so viele, daß man eine Frauenstaffel zusammenstellen konnte, die den Namen „Die weiße Staffel" bekam. Sie flogen Sanitätsmaschinen, die immerhin Verwundete aus verschiedenen Frontabschnitten herausholten, manchmal von Sammelpunkten und Verbandplätzen, die sich in unmittelbarer Nähe der Kampflinie befanden.

Die Frauen-Flugzeugführer der „Weißen Staffel" erfüllten ihre Aufgabe mit viel Mutt und Opferwilligkeit. Deshalb wurden sie in Tagesbefehlen zitiert und mit Kriegsorden ausgezeichnet.

Auch diese Episode ist ein rumänischer Beitrag im Kampf gegen den Bolschewismus, der von den Geschichtsschreibern nicht ignoriert werden kann.

Hier unten geben wir eine unvollständige Liste der rumänischen Frauen, die als Flugzeugführer der „Weißen Staffel" eingesetzt wurden:

Braescu Smaranda, Burnaia Irina, Cantancuzino Ioana, Dragescu Maria, Dutzescu Virginia, Ionescu Valeria, Russo Nadia und Stirbey Marina.

Dragescu Maria
Flugzeugführer der „Weißen Staffel", die sich im Herbst 1942 südlich Stalingrad und bei Kotelnikowo besonders bewährt hat.

Verwundete rumänische Soldaten auf einem Divisionsverbandsplatz bei Severinovka, die von der „Weißen Staffel" herausgeholt und bis nach Rumänien gebracht wurden.

Când istoria se repetă...

La începutul veacului nostru, îndeosebi prin 1903–1904, aveau loc în Rusia repetate pogromuri antievreieşti. Cădeau şi capete. În presa acelei vremi, Chişinăul este cel mai frecvent amintit ca loc de tulburări „antisemite". Să fi fost oare aceasta aşa de . . . florile mărului?

Găsim în ziarul contemporan „Novosti" de la Petersburg (septembrie 1903) următorul interesant discurs al guvernatorului de Moghilev, rostit pe această temă în „Duma" locală.

„Eu am venit aici pentru cauza voastră. Deplâng adânc victimele nefericite – cele nevinovate, când mai cu seamă nevinovaţii şi sărmanii trebuie să sufere. Cum se poate ca un grup de populaţie să fie cuprins de o astfel de furie împotriva unui alt grup care profesează o altă religie? În Rusia domneşte o toleranţă religioasă deplină. Aceasta evreii o ştiu foarte bine.

Cauzele întâmplărilor din ultima vreme trebuiesc cercetate mai adânc. Eu cunosc gubernia Moghilevului de acum 25 de ani. Pe atunci evreii erau cum se cade, nu se băgau în nici un fel de mişcări politice şi tot pe atunci nici nu era vorba de vreo persecutare a evreilor. Manifestările antisemite din deceniul al 9-lea aveau un cu totul alt caracter; ele erau o consecinţă a jugului iudaic sub care populaţia creştină se afla. Acum însă chestiunea stă cu totul altfel. Acum evreii au devenit călăuzitori şi asmuţitori ai tuturor mişcărilor îndreptate împotriva cârmuirii. Toate aceste mişcări cum şi social-democraţia în întregime sunt manevrate de evrei.

Este adevărat desigur că în aceste mişcări sunt înrolate şi persoane de alte confesiuni; dar acestea sunt induse în eroare şi evreii sunt cei care induc în eroare. În liceie, evreii demoralizează tineretul şi la universităţi ei provoacă turburări.

În general în vremea de acum evreii s'au obrăznicit, nu mai sunt ascultători şi şi-au pierdut orice respect pentru organele autorităţilor. Observaţi, domnii mei, că slujbaşii miliţiei nu mai reprezintă nici o importanţă, nu sunt recunoscuţi. În ziua de astăzi evreii seamănă pretutindeni şi în toate locurile o totală lipsă de respect şi intoleranţă faţă de creştini.

Aflaţi bunăoară următoarele: acum câteva zile soţia mea a fost lovită intenţionat de un biciclist. Cine era individul? Un evreu! Pe mine însumi mă întâlneşte în stradă un elev de liceu cu ţigara în gură şi nu catadixeşte să salute. Cine era acesta? Tot un evreu! Dezbrăcându-şi paltonul o elevă la şcoală, izbeşte cu mânecile pe soţia mea şi când aceasta o întreabă de ce nu se scuză, ea îi răspunde: Nici nu V-am observat! Cine era apoi aceasta? O evreică!

De natura aceasta sunt, domnii mei, cauzele. Voi înşivă cauzaţi toate câte se întâmplă. Guvernul este obiectiv şi eu fiind obiectiv trebuie să vă spun: voi înşivă purtaţi vina! Nu daţi copiilor voştri educaţia cuvenită, nu înţelegeţi că se cade a-i influenţa. Încât culegeţi roadele modului vostru de a proceda!

Predicaţi populaţiei neinstruite neascultare şi luptă împotriva cârmuirii; dar poporul rus nu vrea aceasta şi se întoarce împotriva dumneavoastră. Priviţi numai unde aţi ajuns cu isprava! Eu vreau să întreb: când s'a mai auzit că evreii să se înarmeze şi să tragă în trupele care ne apără pe toţi! În acest caz nu mai e vorba de a vă apăra pe voi, ci se impune să ne apărăm de voi.

Victimele nevinovate îmi pricinuiesc durere, o durere din adâncul inimii. Dar, domnilor, dumneavoastră înşivă vă faceţi vinovaţi în faţa coreligionarilor dumneavoastră şi voi purtaţi răspunderea morală pentru cele ce se întâmplă". (Redat de S. G.)

*

Această cuvântare simplă, deschisă, deşi invocă exemple concrete din cele uşor de taxat drept unele „minore", pare cât se poate de lămuritoare nu numai pentru vremea respectivă, dar şi pentru cea de azi, în ceea ce priveşte intrigăriile unui neam deştărat şi disolvant în societate, făcând din acestea de pe atunci şi până astăzi o adevărată industrie de beneficii şi negoţ. Sub acest raport vedem că istoria se repetă.

Ceea ce arătase guvernatorul în privinţa acţiunilor subversive pe plan local, se confirmă prin altele de mare anvergură care aveau loc tocmai atunci şi de care guvernatorul desigur că nu ştia. Un exemplu. În urma marelui pogrom din aprilie 1903 la Chişinău, unde evreii ajunseseră să alcătuiască peste jumătate din populaţie (!), unul dintre ai lor strecurat ca provocator în slujba poliţiei, se foloseşte de această împrejurare şi experienţa respectivă pentru ca din însărcinarea partidului social-revoluţionar din care făcea parte, să organizeze un atentat asupra ministrului de interne Pleve. Pregătirile sunt puse la punct în toamna 1903, tocmai când gubernatorul de Moghilev le spunea evreilor adevărul fără menajamente. Atentatul izbuteşte în martie anul următor. Firele fuseseră trase de pe la Paris şi Viena. Fireşte, recompensa a fost mare, „marfa" a fost bine vândută.

Însuşi sanhedrinul evreilor din Rusia era îngrijorat de consecinţele nefaste previzibile ale conduitei zişilor „revoluţionari" dintre evrei, amestecaţi în toate aventurile extremiste. Încât, după cum relata mai apoi cunoscutul ziarist Ferdinand Ossendowski, sfatul evreilor trimisese o delegaţie la Lenin cerând acestuia să limiteze la maximum numărul de evrei prea expuşi în acţiunea revoluţionară ce nu promitea nimic bun. Să mai amintim de Troţchi („basarabeanul"), ca cel mai eclatant exemplu confirmator al celor spuse de guvernatorul de Moghilev? Se ştie câţi de mulţi evrei şi cu ce metode s'au înfipt la colacul regimului rezultat din revoluţia subminatoare a ocârmuirii, cu terorismul ei exercitau acum de sus. Au reeditat apoi experienţa şi în alte părţi, mai ales în România. Când guvernatorul întreba ce înseamnă nemaiauzitul act de a trage cu arma în trupele apărătoare de ordine în interesul lor, **parcă întreba de focurile trase din podurile caselor de la Iaşi asupra soldaţilor români care mergeau la luptă de apărare!** Exemple cu copii educaţi în spirit de obrăznicie şi orientare destructivă, cum fuseseră invocate la Moghilev 1903, am întâlnit şi noi, la noi, frecvent. Îmi amintesc de unul, la vârstă preşcolară, cum vroia neapărat să răstoarne un bebe creştin de pe marginea unei pante înalte să se rostogolească cu cărucior cu tot. Abia l'am putut opri. Dar el repeta: **„Vrreau să-l rrăstorn, aşa!"** Altul puţin mai mare fiu al unui profesor improvizat la liceul fost Matei Basarab, **care pusese toate icoanele vechi grămadă şi le dăduse foc,** ştia din casă că va deveni rector de universitate şi binevoia să mă numească ceva şi pe mine, acolo, ca un „tovarăş de drum", zicea, cum mă consideră.

Acum fiilor şi nepoţilor le-au devenit acri strugurii din via făurită aiurea de părinţii şi bunicii lor bolşevici prin Rusia **şi tot ei speculează, acolo şi dincoace, cu poziţia de victime ale noilor „pogromuri" şi „holocauste" provocate.**

Interesante lucruri spusese totuşi, la vremea sa, guvernatorul de Moghilev. Ca să înţelegi prezentul, mai cercetează şi trecutul.

G. SILVIU

„Daca vreodata copii voştri vor fi nemulţumiţi de Franţa, încercaţi reţeta: Spuneţi-le să meargă în Rusia. E o călătorie utilă pentru ori ce străin. Cine a examinat bine această ţară va fi fericit că trăeşte în altă parte". (A. Custine; „Rusia din 1838".)

„ARS LIBERA"

(urmare din pag. 9)

prea mulţi dar vor fi. Statutul prevede ca prisosul cotizaţiilor şi al muncii voluntare dela concerte, după ce au fost satisfăcute cheltuelile de bucătărie ale asociaţiei să stea . . . la dispoziţia cheltuelulor de REPREZENTARE. Preşedintele e mult prea matur pentru ca să lăcomenască direct şi neacoperit la mica agoniseală a asociaţiei. Ce-i trebue lui deocamdată este să se poată mişca, să ia legături şi să se poată reprezenta mai ales prin intermediul asociaţiei, pentrucă nu e lucru de nimic a fi preşedintele unei societăţi internaţionale de muzică. Iată cum experienţa metodelor de „a reprezenta poporul", acumulată la Moscova dă roade în lumea liberă şi iată LIBERTATEA ce-i aşteaptă pe artiştii români liberi ce se vor prinde ca muştele de hârtia dulce a statutului, a apelului şi a adeziunii la „Ars libera".

Sperăm că cititorul este edificat iar dl. Bălan . . . deplin satisfăcut.

S. Mucali

Scrisoare din Canada

„Dragă Stindardule,

Vitregia timpurilor şi sălbăticia guvernanţilor m-au îndepărtat de ţară – în spaţiu – şi m-au adus în îndepărtata Canadă.

Şi aici însă m-a ajuns slova ta care mi-a răcorit sufletul de pojarul amărăciunilor.

Te citesc cu plăcere oriunde voi fi în libertate.

Fii dârz şi necruţător în lupta ce o duci ca un adevarat Stindard!

Îţi doresc izbândă. T. C."

Revoluţia viitoare nu se mai poate mărgini a voi ca românii să fie liberi, egali, proprietari de pământ şi de capital şi fraţi asociaţi la fapta unui progres comun. Ea nu se va mărgini a cere libertatea dinlăuntrul, care este peste putinţă a dobândi fără libertatea din afară, libertatea de sub domnia străină, ci va cere unitatea şi libertatea naţională. Deviza ei va fi: dreptate, frăţie, unitate. Ea va fi o revoluţie naţională.

Aceasta este calea ce va lua revoluţia română în viitor.

NICOLAE BALCESCU

«Mersul revoluţiei în istoria românilor» (1850)

UNO-BILANZ

(Fortsetzung von Seite 11)

Dieser Vize-Generalsekretär ist verantwortlich für drei wichtige Bereiche:

1) Die Kontrolle über alle Militär- und Polizeikräfte der UNO, die für die Erhaltung des Friedens eingesetzt werden.

2) Die Aufsicht über alle Maßnahmen in Bezug auf Abrüstung und Begrenzung der Aufrüstung.

3) Die Kontrolle über alle Atomenergiezentren, die von der UNO für friedliche Zwecke benützt werden.

Nun gut, seit die UNO besteht, wird dieser Posten von einem Sowjetrussen oder von einem Mann, der von den Sowjets nominiert wird, bekleidet.

Seit 1945 haben zwölf Personen diesen Posten innegehabt und alle zwölf waren Kommunisten. Gemäß einem Geheimabkommen zwischen USA und UdSSR wird es auch weiter so bleiben".

Es ist jedem klar, daß gemäß dieser doppelzüngigen Politik, unsere Weltkugel seit 1945 nicht einen einzigen Friedenstag verzeichnen konnte. Eine solche Behauptung wird durch die Tatsache bekräftigt, daß täglich zwölf Punkte in der Welt registriert werden, wo bewaffnete Konflikte und bewaffnete Unruhen stattfinden.

Was Afrika anbetrifft, haben sich die Folgen der demagogischen Politik der Westmächte gezeigt. Überall, wo die Weißen gezwungen wurden, die neuen, „unabhängigen" Länder zu verlassen, sind totaler Rückschritt, Willkür, Korruption, Anarchie, Greuel und Terrorherrschaft eingetreten.

Durch das Mitspracherecht aller, die in dem gläsernen Affenzirkus von New York sitzen, hat man barbarische Stämme, die überhaupt keinen Sinn für Arbeit haben, direkt ins Atomzeitalter katapultiert. Andere Stämme, die auf einer etwas höheren Stufe stehen, hören nicht auf, übertriebene, absurde, unersättliche Ansprüche vorzubringen. Und sie finden auch Befürworter, die sich dafür einsetzen, daß diese Ansprüche auch verwirklicht werden, wie jetzt in Bezug auf Süd-west-Afrika festzustellen war. Kein Wunder, wenn einer, der viel geeingneter dazu wäre, als Handelsvertreter für Waschmittel oder Hosenträger aufzutreten, zum Außenminister gemacht wird. Kein Wunder auch, daß ein solcher Mann die Empörung einer Bevölkerung, die er dem Terror und der Beraubung preisgeben will, auf sich zieht.

Tuvalu, Hauptstadt Funafuti

Herr Ministerpräsident Toaliot Lauti hat schon den Antrag für die Aufnahme des neuen Staates als gleichberechtigtes Mitglied in die UNO gestellt: eine Stimme, genau so wie die Vereinigten Staaten von Amerika.

Bei dem „neuen Staat" handelt es sich um die 9 Ellice-Inseln, die von der britischen Kolonialmacht in die Unabhängigkeit entlassen wurden und sich jetzt Tuvalu nennen. Die 9 Inseln, von welchen eine allerdings nicht bewohnt ist, haben zusammen 36 qkm und zählen nicht ganz zehntausend Einwohner, meist Polynesier, aber auch einige Europäer und Asiaten.

Wenn man in Betracht zieht, daß die neun zu Tuvalu gehörenden Inseln sich auf 570 km Länge ausdehnen, stellt man sich die Frage, wie die Regierung des neuen Staates diese Inseln verwalten und auch schützen wird. Es wird sich schon eine mächtige Flotte finden, die dafür sorgt und die, als Gegenleistung, das Recht bekommt, dort einen kleinen Stützpunkt zu bauen.

Der Außenminister von Tuvalu, denn es gibt in der Hauptstadt Funafuti auch einen Außenminister, muß selbstverständlich an den Sitzungen der UNO teilnehmen. Die große Frage ist, wer wird ihm die Flugkarte bezahlen?

Spenden für „Stindardul" an:

a) Kreis- und Stadt-Sparkasse
Fürstenfeldbruck-West
Konto Nr.: 875 6744
8080 Fürstenfeldbruck, Postfach 20

b) CCP-PARIS – 12 243 35
Mme F. Gallet – pour Stindardul
1, Square des Aliscamps,
F. 75016-PARIS

c) oder direkt an die Redaktion:
Jägerstraße 17
8080 Fürstenfeldbruck

UNS WIRD KEINER UNTERKRIEGEN